Cuvânt înainte

Atunci când deschizi o carte, eşti îndreptăţit să te aştepţi să afli din titlu şi din cuprins câteva indicii în legătură cu ce vei citi. Meriţi să capeţi o idee clară şi definită cu privire la scopul şi intenţia autorului.

Nu este uşor să cuprinzi scopul cărţii şi întreaga temă în titlul ei şi în cele ale capitolelor pe care aceasta le conţine. Prin urmare, folosesc acest „Cuvânt înainte" pentru a-ţi spune încă de la început ce intenţionez să realizez prin această carte.

Intenţia mea este aceea de a-ţi transmite o convingere profundă şi neclintită, care să-ţi schimbe perspectiva asupra vieţii şi să-ţi ofere o filozofie care să-ţi transforme viaţa dintr-un conglomerat de schimbări

întâmplătoare şi lipsite de sens într-un plan plin de semnificaţie şi organizat de Dumnezeu.
Vreau să dobândeşti convingerea că universul şi tot ceea ce este în el, inclusiv fiecare persoană împreună cu mediul specific ce o înconjoară, fiecare eveniment, fiecare întâmplare, fiecare ocazie - bună sau rea - întreaga istorie a omenirii, cu războaiele ei, cu victoriile şi cu înfrângerile ei, cu progresul şi cu schimbările ei, cu dinastiile şi cu domniile ei, se află în mâinile şi sub controlul unui Dumnezeu binefăcător şi că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, care sunt chemaţi după planul Său."
► 6
DUMNEZEU A TRIMIS UN OM
Aceasta aş vrea să ajungi să crezi.

Şi aş mai vrea sa cuprinzi în această convingere şi gândul că această conducere providenţială a fiecărei vieţi, în parte, şi a istoriei, ca întreg, include şi viaţa ta personală, cu preocupările şi cu valorile ei, cu interesele şi cu bunăstarea ei. Toate ocaziile vieţii tale sunt în mâna lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, este posibil să fii într-o asemenea armonie cu Voinţa care conduce şi susţine deopotrivă universul imens şi insignifiantul atom, încât viaţa ta să-şi urmeze cursul dinainte stabilit şi să împlinească în fiecare detaliu scopul şi planul pe care îl are Dumnezeu pentru tine. Nimeni nu poate trăi o viaţă completă, atât de plină de conţinut, de siguranţă şi de satisfacţii, ca omul care acceptă o astfel de convingere şi trăieşte pe

baza ei. Dacă tu crezi că Dumnezeu, care este bun şi atotputernic, a întocmit un plan pentru viaţa ta şi că El este în stare să-1 şi ducă la îndeplinire, dacă te aşezi în armonie cu voinţa Lui şi crezi în acest plan suficient încât să te bazezi pe el în toate împrejurările şi să nu îngădui ca ceva sau cineva să-ţi clatine încrederea în providenţa călăuzitoare a lui Dumnezeu pentru tine, atunci întreaga ta viziune asupra vieţii, istoriei, evenimentelor prezente, cât şi asupra mediului personal se va schimba atât de mult încât te va ajuta să duci viaţa cea mai împlinită şi mai aducătoare de satisfacţii pe care ar putea să o trăiască cineva.
Pentru a te ajuta să dobândeşti o astfel de convingere, mi-am

propus să-ţi desfăşor înainte istoria unei vieţi - o viaţă al cărei raport, păstrat într-un teanc de manuscrise antice, constituie cea mai fascinantă şi mai impresionantă poveste din literatura omenirii. Este istoria vieţii lui Iosif, fiul lui Iacov. Dacă tu crezi că oamenii şi naţiunile se află în mâinile lui Dumnezeu; că El acţionează în viaţa oamenilor de pe pământ în conformitatea cu voinţa Lui; că „lucrează spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu"; că cei care îl urmează şi îl ascultă nu sunt niciodată victime neajutorate ale mediului sau împrejurărilor; că împrejurările pot fi întotdeauna transformate prin providenţa lui Dumnezeu, pentru că El foloseşte împrejurările ca să-Şi aducă la îndeplinire propriul plan

atotstăpânitor; că tu, personal, poţi trăi o viaţă în care nimic să nu fie greşit sau la voia întâmplării, şi în care toate domeniile ei să lucreze astfel încât să te modeleze şi să te transforme

în acea persoană pe care a intenţionat Dumnezeu să o aducă la existenţă, creată după chipul Său şi în deplină armonie cu voinţa Sa atotstăpânitoare; dacă toate acestea te ajută în vreun fel să ajungi la o convingere neclintită, care să-ţi marcheze întreaga viaţă - atunci citeşte această carte.

Autorul

► CAPITOLUL 1

La Hebron

Era ceva impresionant în scena

care ţi se desfăşura înainte - o mulţime de corturi confecţionate din piele neagră, de capră, împrăştiate pretutindeni, pe câmpia întinsă. Erau două tabere, la o distanţă considerabilă una de cealaltă, cu zeci de corturi mai mici, din piele aspră, aranjate în jurul adăposturilor mai mari şi mai elaborate ale căpeteniilor triburilor respective. Răspândite la mare distanţă de fiecare dintre cele două tabere, păşteau turme şi cirezi.
în faţa cortului central, spaţios, cu mai multe încăperi, al uneia dintre căpetenii, se aflau două persoane: un bărbat în vârstă şi un tânăr. Bătrânul era aşezat pe un scăunel, iar băiatul stătea lângă el, pe genunchi, privindu-1 în ochi şi ascultând cu interes ce-i povestea.

Băiatul venise din cealaltă tabără, unde locuia de fapt şi care îi aparţinea tatălui lui. în ultimele săptămâni străbătuse de mai multe ori distanţa dintre cele două tabere, întotdeauna nerăbdător să audă povestirile pe care bunicul era încântat să i le spună de fiecare dată despre poporul său. Aceste povestiri, din care bătrânul părea să aibă resurse inepuizabile, îl mişcau profund. Ele îi descopereau existenţa unui Dumnezeu, a singurului Dumnezeu adevărat, Creatorul tuturor lucrurilor, care, dintre toţi oamenii, îl alesese pe străbunicul lui, Avraam, şi pe descendenţii acestuia, pentru un destin mai înalt. Acest băieţandru a primit cunoştinţa existenţei unui Dumnezeu atotştiutor - cea mai importantă realitate din

univers - încă din »

primii ani ai vieţii, iar lucrul acesta, a ajunge la o convingere neclintită care să-ţi marcheze întreaga viaţă, a avut un impact enorm asupra minţii lui în formare.

Isac şi losif

Bătrânul, un vechi locuitor al ţării, se numea Isac, fiul lui Avraam. Băiatul, un nou-venit în vecinătate, se numea losif, fiul lui lacov, care, la rândul său, era fiul lui Isac.

în momentul când facem cunoştinţă cu ei, Isac are 163 de ani, lacov 103, iar losif 12.

losif fusese născut într-o ţară îndepărtată, în Padan-Aram. Mama lui, care era originară din Padan-Aram, murise pe drum,

mergând din ţara ei natală spre cea a lui lacov. lacov plecase din casa părinţilor lui de mai bine de douăzeci de ani şi, în acest timp, adunase multe bogăţii în turme şi cirezi şi, pe lângă acestea, dobândise o familie numeroasă şi gălăgioasă. losif era penultimul dintre copiii lui.
losif îşi cunoştea bunicul de foarte puţin timp, dar în această scurtă perioadă ajunsese să-1 iubească şi să nutrească faţă de el sentimente profunde şi statornice.
Nu-i plăcea nimic mai mult decât să-1 viziteze pe bunicul Isac şi să soarbă povestirile pe care acesta i le spunea cu multă încântare.
Isac nu prea mai avea cu ce să se ocupe acum şi se bucura de vizitele acestui băieţandru plăcut şi hotărât.

Isac nu era doar bătrân, ci şi orb. Cu toate acestea, mintea îi era încă activă şi îi făcea plăcere să o lase să colinde pe coridoarele lungi ale trecutului, zăbovind asupra marilor experienţe ale vieţii lui şi asupra modului în care îl trataseră Dumnezeu şi tatăl lui, Avraam.

Formarea unui caracter

Tatăl lui losif, lacov, care după lungul lui exil în Padan-Aram primise de curând un nou nume, Israel, se întorsese în Canaan şi obţinuse ceea ce-şi dorise atât de mult - împăcarea cu fratele lui, Esau, cu care fusese certat timp de mai bine de douăzeci de ani. De la Peniel, unde avusese loc împăcarea şi unde primise un nume nou

şi o nouă fire, Israel a mers mai întâi la Sucot şi apoi la Sihem. Se pare că scopul lui era acela de a se aşeza la Sihem, unde cumpărase o bucată de pământ. Acest plan a fost însă zădărnicit de înşelăciunea fiilor lui, Simeon şi Levi, în episodul cu Dina. Din cauza lor fuseseră siliţi să plece din acea vale frumoasă şi fertilă. Sub îndrumarea lui Dumnezeu, Iacov s-a dus mai întâi la Betel, unde preaiubita lui soţie Rahela, mama lui Iosif, a murit născându-1 pe Beniamin. După aceea, Iacov a călătorit spre sud, ajungând la Hebron, unde tatăl lui, Isac, încă trăia. Şi-a stabilit acolo tabăra permanentă, cu toate turmele şi cirezile, la mică distanţă de cea a lui Isac.
Aşa a ajuns Iosif să-1 cunoască pe bunicul lui.

Poteca dintre cele două tabere - cea a tatălui, Isac, şi cea a fiului, Iacov - a devenit în curând una bine-cunoscută şi bătătorită de Iosif. Era, în povestirile bunicului, ceva care întotdeauna îl mişca profund, transmiţându-i un simţământ al destinului - mai întâi în legătură cu viitorul glorios făgăduit familiei lui şi apoi cu faptul că ceva de o importanţă extraordinară avea să-i marcheze şi să-i modeleze propria viaţă.
Şi Isac era conştient de simţământul că, în viitorul acestui băiat pe care îl iubea, avea să se întâmple ceva neobişnuit. Tocmai acest simţământ îl făcea să aleagă cu grijă povestirile pe care i le spunea şi să se străduiască să-i transmită lecţiile, întotdeauna importante, pe care acestea le conţineau.

Povestirile care îi plăceau cel mai mult lui Iosif erau cele despre Avraam, străbunicul lui, nobilul patriarh şi precursor al neamului lui. Şi tot aceste povestiri erau preferate şi de Isac.

o

 CAPITOLUL 2

In drum spre ţara Moria

Să ne aşezăm, în imaginaţie, alături de Iosif, în timp ce Isac povesteşte cea mai uimitoare şi mai impresionantă istorie dintre toate cele pe care i le spusese până atunci băiatului, despre cum fusese salvat de la moarte atunci când era gata să fie omorât de mâna tatălui său, care îl iubea. Niciuna dintre povestirile de până atunci nu mişcase atât de profund sufletul lui Iosif. El trăia tot ceea ce povestea Isac, iar dragostea şi admiraţia lui pentru bătrânul

patriarh creşteau neîncetat. Dumnezeu, singurul Dumnezeu adevărat, marele şi înfricoşătorul Iehova, spunea Isac, 1-a ales pe Avraam şi 1-a chemat din cetatea lui, Ur, din Caldeea, conducându-1 până în Canaan, ţară pe care a făgăduit că le-o va da lui şi urmaşilor lui, din neam în neam. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu şi s-a apropiat de El atât de mult încât a ajuns să fie cunoscut ca „prietenul lui Dumnezeu". Dumnezeu i S-a descoperit în mod direct lui Avraam, i-a vorbit şi i-a făcut făgăduinţe uimitoare în legătură cu un viitor glorios pentru el şi pentru copiii lui. întotdeauna accentul era pus pe „sămânţa lui Avraam". Avraam urma să aibă o „sămânţă" şi prin această „sămânţă" aveau să fie împlinite făgăduinţele glorioase

ale viitorului, şi Iehova îşi înnoise din nou şi din nou acele făgăduinţe.
Chiar înainte de naşterea lui Isac, Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam că sămânţa lui va fi la fel de numeroasă precum stelele

cerului şi că va fi o binecuvântare pentru toate neamurile pământului. După naşterea lui Isac, Iehova a declarat: „Numai din Isac va ieşi o sămânţă care va purta cu adevărat numele tău." Mai mult decât atât, Dumnezeu declarase în repetate rânduri: „Legământul Meu îl voi încheia cu Isac".
In naşterea fiului său Isac şi în făgăduinţa legată de el, Avraam găsise o mare mângâiere şi trăise o nespusă bucurie. Apoi, în anii

de mai târziu, pe măsură ce Isac creştea, îndreptându-se spre maturitate, Avraam îi povestise toate acestea. Ii spusese despre făgăduinţele pe care le făcuse Dumnezeu în legătură cu el, despre credinţa mamei lui, Sara, şi despre uimitorul miracol care îl adusese la existenţă. Prin tot ceea ce îi povestea, Avraam îi arăta foarte clar că toate speranţele sale cu privire la viitor erau legate de Isac. Dragostea lui, preocupările şi încrederea lui, cele mai dragi aşteptări pe care le nutrea - toate se concentrau în acest fiu al lui.

Avraam, pus la încercare

Pe când Isac era doar un tânăr, Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, chemându-1 pe nume. Avraam era familiarizat cu vocea lui Iehova. Astfel, atunci când

Dumnezeu 1-a strigat „Avraame!", în mintea lui Avraam nu a existat nicio umbră de îndoială. El ştia că Cel care îi vorbea era Dumnezeu şi de aceea a răspuns: „Iată-mă!"
în mod evident, Cel care îi vorbea lui Avraam era Iehova. Dar ce poruncă zdrobitoare, uluitoare, cu totul de neînţeles, era rostită acum de vocea divină! Ce tumult de confuzie trebuie să fi avut loc în mintea şi în sufletul bătrânului tată!
„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-1 iubeşti, pe Isac; du-te în ţara Moria şi adu-1 ardere de tot acolo, pe un munte pe care ţi-1 voi spune."
Porunca nu putea fi nicidecum înţeleasă greşit. Cel care trebuia luat era amintit pe nume: Isac. Şi ţara în care urma să meargă era

specificată: Moria. La fel de clar fusese spus şi ce trebuia să se întâmple acolo cu Isac: să fie adus ca ardere de tot.
Pentru Isac, toate acestea însemnau un singur lucru: moartea! Şi aceasta, înainte ca vreuna dintre marile făgăduinţe să poată fi realizată. Isac nu avea niciun fiu.
ÎN DRUM SPRE ŢARA MORIA
► **13**
Avraam era înmărmurit. Nu spusese Dumnezeu că „numai din Isac va ieşi o sămânţă care va purta cu adevărat numele tău"? Ce sens avea acum porunca de a-1 lua pe acest fiu, singurul prin care puteau fi împlinite făgăduinţele lui Dumnezeu, şi de a-1 aduce ca jertfă? Cu Isac mort, nu avea să mai existe nicio sămânţă!

Povestindu-i lui Iosif, Isac voia ca băiatul să înţeleagă foarte clar că, la vremea aceea, el nu ştiuse nimic din toate acestea. Doar Avraam ştia. Cât de îngrozit trebuie să fi fost! Dar nu s-a oprit să caute răspuns la întrebările care-i asaltau mintea. Dumnezeu vorbise, Dumnezeul care îi făcuse toate acele făgăduinţe, Dumnezeul care îl condusese în toată viaţa lui de până atunci, Dumnezeul care, printr-o minune, i-1 dăduse pe Isac. Şi, atunci când vorbea Dumnezeu, nu era de făcut decât un singur lucru. Cuvântul lui Dumnezeu era suficient şi definitiv. Mai mult decât atât, nu trebuia să existe nicio întârziere, nicio aşteptare după explicaţii sau după mai multă lumină. Porunca era „Ia *acum [trad. KJV]* pe fiul tău".

Avraam a ascultat imediat, fără să-i spună nimic fiului său. Cu inima grea, tatăl „s-a sculat dis-de-dimineaţă, a pus şaua pe măgar..., a tăiat lemne pentru arderea de tot şi a pornit spre locul pe care i-1 spusese Dumnezeu."

Importanţa ascultării imediate

Iosif n-ar fi putut învăţa într-un mod mai clar şi mai impresionant despre importanţa ascultării imediate de glasul lui Dumnezeu. Probabil că îşi ţinea răsuflarea în timp ce Isac dădea amănunte: „Dumnezeu i-a spus tatălui meu: 'Du-te în ţara Moria'. Şi tatăl meu s-a sculat dis-de-dimineaţă şi... a pornit. Eram încântat să merg cu tatăl meu. îmi plăcea să fiu cu el. Nu mi-a spus nimic despre scopul acestei călătorii. Nici celor doi slujitori nu le-a spus nimic.

Trebuie să-şi fi dat seama, după foc şi după lemnele pe care le luaserăm, că era vorba despre o jertfă. Dar ce urma să fie adus ca jertfă, nu ştiau. Şi nici eu. Vezi, dragul meu băiat, noi nu aveam nici cea mai vagă idee despre tot ce se petrecea în inima tatălui meu. Credinţa este ceva personal. Nu poate fi transferată asupra aliora şi nici lăsată ca moştenire. Ea implică o relaţie personală cu Iehova cel invizibil şi atotputernic. Nimeni nu poate să aibă credinţă

în locul unui prieten sau al unei rude. Dumnezeu vorbise doar cu tatăl meu."

Era nevoie de trei zile pentru a parcurge distanţa până la Moria. Aceste zile i-au oferit lui Avraam

posibilitatea de a rezolva furtuna de întrebări din mintea şi din inima lui şi de a reflecta, cu tot calmul pe care reuşise să-1 adune, la acest act al său - de a-1 duce pe fiul său în ţara Moria, ca să-1 jertfească. Cum ar fi putut să-1 omoare pe acest fiu minunat, de care se legau toate speranţele lui? Ce fel de viaţă avea să mai trăiască după aceea?
Iosif asculta fascinat cuvintele bunicului. Nu numai că era profund interesat de istoria înaintaşului său, „prietenul lui Dumnezeu", ci şi învăţa lecţii de cea mai mare valoare, lecţii care au pus temelia educaţiei lui şi care au făcut din el măreţul personaj de mai târziu. La vremea aceea nu-şi dădea seama, dar, în timp ce asculta aceste cutremurătoare povestiri spuse

de Isac, caracterul lui era în proces de formare.

Lecţiile pe care le-a învăţat Iosif

Din istoria sacrificării lui Isac, Iosif a învăţat importanţa încrederii oarbe în Dumnezeu şi a ascultării imediate, care nu cer motive sau explicaţii din partea lui Dumnezeu. Şi aceste lecţii le-a învăţat pentru tot restul vieţii. Nu a fost nevoie să le mai înveţe o dată.

Isac a continuat povestea marii experienţe a vieţii lui. Călătoria către Moria a durat trei zile. Din prima zi, a observat că tatăl lui îl studia cu atenţie. Pe parcursul zilei a văzut de multe ori ochii bătrânului aţintiţi asupra lui şi a observat, totodată, că tata era extrem de tăcut. Avraam îşi iubea fiul. Nu era doar fiul bătrâneţii

lui, îndelung aşteptat şi dorit cu ardoare; era şi speranţa lui pentru toate făgăduinţele pe care le făcuse Dumnezeu în legătură cu destinul familiei lui. în timp ce mergea pe drumul către Moria, Avraam privea pe furiş la Isac. îi observa expresia feţei, care radia fericirea lipsită de griji datorată faptului că pornise în această călătorie cu tata. O, cât de mult îl iubea pe acest băiat drag, pe care i-1 dăduse Dumnezeu!
Bătrânul era conştient că, până la urmă, va trebui să-i spună lui Isac că Dumnezeu, marele Iehova, poruncise să fie omorât şi că tocmai el, tata, trebuia să împlinească acest lucru. Gândul acesta i-a

adus în minte numeroasele ocazii

în care, plin de bucurie şi de speranţă, îi vorbise băiatului despre marile făgăduinţe ale lui Dumnezeu. Oare trebuia acum să găsească nişte motive prin care să explice de ce Dumnezeu Se răzgândise şi îşi retrăsese făgăduinţele? Care erau aceste motive? Nu ştia. Ştia doar ceea ce îi spusese Dumnezeu să facă. Şi mai ştia încă un lucru: îl ştia pe Dumnezeu!

De când Dumnezeu îi spusese să-1 ducă pe Isac pe Muntele Moria şi să-1 jertfească acolo, Avraam era conştient că dragostea lui pentru Isac, şi aşa foarte mare, crescuse peste măsură. Aproape că îl sufoca. Niciodată până atunci nu-şi dăduse seama cât de mult îşi iubea fiul. Cu toate acestea, şi-a urmat hotărât drumul către Moria. Dumnezeul

căruia îi slujea trebuia ascultat.
Fără îndoială că, în a doua zi a călătoriei, gândurile lui Avraam s-au îndreptat către slujitorii care îl însoţeau. Ce trebuia să le spună acestora în legătură cu jertfa umană pe care avea s-o aducă? Oare ce ar fi făcut ei, dacă ar fi ştiut? Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-1 împiedice prin forţă să-şi ducă la îndeplinire misiunea. Nu trebuia să le spună. Jertfa trebuia să fie adusă. Dumnezeu a spus aşa.
Şi Isac! Era un tânăr puternic şi viguros. Avraam era bătrân. Isac se putea împotrivi şi îl putea împiedica pe tatăl lui să-i ia viaţa. Nici lui Isac nu trebuia să-i spună - în niciun caz, până în ultimul moment. Voia lui Dumnezeu trebuia împlinită. Avraam nu avea nici cea mai mică îndoială în

această privinţă. De aceea şi-a continuat cu hotărâre drumul către Moria.

Contradicţiile lăsate în seama lui Dumnezeu

Aşa a venit cea de-a treia zi, şi ei se grăbeau către destinaţie. Contradicţia dintre ceea ce-i făgăduise Dumnezeu şi ceea ce-i poruncea acum devenise extrem de puternică în mintea lui Avraam. Cum putea Isac să fie sămânţa şi, în acelaşi timp, să moară? Erau două lucruri cu totul incompatibile. Avraam a renunţat la a mai încerca să rezolve singur această contradicţie, lăsând-o în mâinile capabile, infinite şi atotputernice ale Dumnezeului pe care îl iubea şi în care se încredea - şi şi-a continuat drumul spre Moria.

Când a ajuns acolo, mintea îi era

clară şi inima, plină de încredere. Acum ştia răspunsul. Ne dăm seama de lucrul acesta din cuvintele

pe care li le adresează slujitorilor la poalele muntelui: „Rămâneţi aici cu măgarul; eu şi băiatul ne vom duce până colo, să ne închinăm, şi apoi ne vom întoarce la voi." Nu a spus acest lucru pentru a ascunde ceva de ei sau pentru a-i amăgi. L-a spus pentru că îl credea. El şi băiatul aveau să se întoarcă împreună la ei.

Cum era cu putinţă aşa ceva, când el avea de gând să-1 omoare pe băiat? Cum se puteau întoarce amândoi? Nu, Avraam nu minţea. Ceea ce spunea era adevărat şi încărcat de gravitate. Erau cuvintele credinţei. El credea că

aveau să se întoarcă amândoi. In sfârşit, pentru Avraam contradicţia era rezolvată. Problema care îi torturase mintea în ultimele zile nu mai era câtuşi de puţin problema lui. Era problema lui Dumnezeu. Dumnezeu îi spusese să-şi ucidă fiul. Dar tot Dumnezeu îi dăduse şi făgăduinţele legate de Isac. Dumnezeu vorbise de două ori, a doua oară contrazicând ceea ce spusese prima oară. Foarte bine, tot Dumnezeu avea să găsească şi soluţia. Iar Avraam avea să lase totul în seama Lui. Acum credea că ştie cum avea să procedeze Dumnezeu. Avea să-1 învie pe Isac din morţi. Dar Avraam avea să lase aceasta în grija lui Dumnezeu. Era partea lui Dumnezeu. Partea lui Avraam era să facă ceea ce îi spunea

Dumnezeu să facă.
Că aceasta era concluzia la care ajunsese Avraam, în mintea lui, este arătat clar în Evrei 11:17-19: „Prin credinţă a adus Avraam jertfă pe Isac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduinţele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El, căruia i se spusese: 'în Isac vei avea o sămânţă care-ţi va purta numele!' Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar şi din morţi şi, drept vorbind, ca înviat din morţi l-a primit înapoi".

► CAPITOLUL 3

Salvare de la moarte

Iosif aştepta cu cea mai mare nerăbdare următoarea întâlnire cu bunicul său. în precedenta ocazie, fusese obligat să plece înainte ca Isac să-şi fi încheiat povestirea, pentru că umbrele

amurgului începuseră să se lase în jur şi acasă, în tabăra tatălui, îl aşteptau îndatoriri lăsate în responsabilitatea lui.
în orele petrecute acasă, mintea i-a fost preocupată de experienţele marii aventuri a lui Isac. Parcă îi răsuna din nou în urechi teribila şi total neaşteptata poruncă pe care i-o dăduse Dumnezeu **lui** Avraam - să-şi ia fiul şi să-1 aducă jertfă pe Muntele Moria. Revedea cu ochii minţii şi ascultarea imediată, lipsită de orice ezitare, a patriarhului, iar inima îi era tot mai impresionată de calea credinţei, de importanţa ascultării oarbe, care nu pune întrebări şi nu cere explicaţii, precum şi de nevoia de a fi întotdeauna în armonie cu voinţa lui Dumnezeu. Cugeta adânc la aceste lucruri, iar lecţiile conţinute în ele au

devenit pentru el principii de viaţă permanente.
Când s-a ivit din nou ocazia să se întoarcă la Isac, Iosif a pornit nerăbdător pe poteca deja bătătorită. L-a găsit pe Isac la locul lui obişnuit, urmărind nemişcat o lume pe care nu o vedea, dar trăind într-o lume nevăzută de alţii, deşi cât se poate de reală pentru el. Şi-a salutat nepotul cu o neexprimată bucurie şi a fost imediat rugat de Iosif să reia firul povestirii marii experienţe a vieţii lui.

► 18

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Şi Isac a început să povestească. Lăsând slujitorii la poalele muntelui, Isac şi tatăl său şi-au continuat drumul singuri. Avraam a luat lemnele şi le-a pus în spatele fiului său - lemne pe care,

nu peste multă vreme, Isac avea să fie aşezat ca jertfă, dar despre care, deocamdată, tânărul nu ştia nimic. Avraam „a luat în mână focul şi cuţitul" şi apoi cei doi, bătrânul şi tânărul viguros, au pornit către vârful muntelui.

Cea mai grea misiune a lui Avraam

Avraam ştia, cu siguranţă, a explicat Isac, că venise timpul când trebuia să-i dezvăluie fiului său că Dumnezeu îl alesese pe el ca victimă a sacrificiului. Probabil că-i era groază de acel moment. L-a tot amânat, atât cât a putut, până când a trebuit să accepte situaţia. Era clar că Avraam se afla în faţa celei mai grele misiuni cu care se confruntase vreodată. Pe acest fiu, pe care îl îndrăgea şi pe care îl iubea mai presus decât orice altceva de pe pământ, de

care erau legate toate speranţele împlinirii glorioaselor făgăduinţe ale lui Dumnezeu, tocmai pe acest fiu trebuia să-1 omoare acum cu mâinile lui. Urma să distrugă cu propria mână tot ce avea mai de preţ în viaţă.
Mai mult decât atât, făcând astfel îşi manifesta iubirea şi închinarea faţă de Cel care îi poruncise acest sacrificiu. Şi acum, trebuia să-i explice lui Isac, pe care îl învăţase să privească înainte către o viaţă fericită şi frumoasă, că trebuia să renunţe la acea viaţă. Trebuia să contrazică tot ceea ce îi spusese mai înainte. Trebuia să-i spună că ajunsese până la vârsta maturităţii doar pentru a fi omorât de propriul tată, în anii cei mai frumoşi ai vieţii, în acest minunat început de maturitate. O, acest tumult de

gânduri trebuie să-i fi chinuit mintea lui Avraam în timp ce urca încet povârnişul Muntelui Moria! Poate i-a trecut prin minte că Dumnezeu îi cerea acum înapoi marele dar pe care i-1 dăduse. Şi poate că se întâmpla aceasta din cauza vreunei slăbiciuni, a vreunei greşeli sau vreunui păcat al lui. Probabil că şi-a trecut întreaga viaţă pe dinaintea ochilor cercetători ai minţii. Unde greşise? Trebuia să moară fiul său pentru că el păcătuise în vreun fel înaintea lui Dumnezeu, fără să ştie?
Acest urcuş către vârful muntelui era o călătorie plină de dramatism. Nu trebuie să ne surprindă dacă, în groaza acelui întuneric

adânc, mintea lui Avraam devenise confuză şi lipsită de echilibru. Nu ar fi fost de mirare nici dacă ar fi încercat să-şi ia viaţa pentru ca, în felul acesta, să-i fie imposibil să-1 ucidă pe Isac. Poate s-a gândit chiar că nimic din ceea ce ar fi putut veni asupra lui în urma unei eventuale neascultări de Dumnezeu nu ar fi putut egala durerea şi agonia ascultării.
Deşi tânăr, Iosif a înţeles ce încercare supremă trebuia să fi fost această experienţă pentru Avraam, iar admiraţia şi dragostea lui pentru acest mare înaintaş au crescut enorm. A început să înţeleagă totodată că, deşi eroul acestei cutremurătoare scene fusese Avraam, acolo mai fusese prezent un alt personaj, care trecuse printr-o încercare

asemănătoare. Era clar că pentru Isac aceasta fusese cea mai memorabilă zi din viaţa lui. Aşa liniştit şi tăcut cum era din fire, probabil că acum fiecare fibră a fiinţei îi era încordată la maximum. Cum Avraam nu putea găsi suficiente resurse pentru a-i dezvălui fiului lui scopul acelei călătorii şi a continuat aproape până la sfârşit să-1 ţină în necunoştinţă pe Isac în legătură cu rolul pe care avea să-1 joace, băiatul devenea din ce în ce mai conştient de faptul că urma să se întâmple ceva misterios şi neobişnuit. Era conştient, de asemenea, că Avraam îl urmărea cu atenţie. Şi astfel, menţionează raportul biblic de două ori, „au mers amândoi
împreună".

Da, a continuat Isac, mergeau

amândoi împreună, dar cu preocupări atât de diferite! Inima tatălui era sfâşiată de suferinţă, înnebunită de mulţimea gândurilor. Mintea fiului, până în acel moment destul de degajată şi preocupată doar de locurile şi de peisajele noi pe care le vedea, începea acum să fie conştientă de purtarea ciudată a tatălui şi de încordarea care i se citea pe chip. Nu a trecut mult, şi Isac şi-a făcut curaj să vorbească. Se apropiau de vârful muntelui. Băiatul era surprins de atitudinea tăcută şi rezervată a tatălui său. Se temea că, fiind preocupat de altceva, uitase să ia mielul pentru jertfă. A îndrăznit să-i atragă atenţia cu privire la acest lucru.
- Tată!
- Ce este, fiule?
- Am adus focul şi lemnele, dar

unde este mielul pentru arderea de tot?

► 20

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Venise momentul de care Avraam se temuse atât de mult. Cu toate acestea, inima lui puternică a făcut faţă cu calm şi credinţa lui umilă 1-a ajutat să răspundă:

- Fiule, Dumnezeu însuşi va purta grijă de mielul pentru arderea de tot.

Jerfta - Isac

Avraam şi-a dat seama că nu mai putea ascunde prea mult de Isac îngrozitorul adevăr. Dar încă amâna, găsindu-şi de lucru să adune pietrele pentru altar. „Domnul Se va îngriji pentru un miel de jertfă". Aşa i-a spus Avraam lui Isac. Şi aşa şi credea. Dar Isac nu ştia că, în mintea tatălui său, Domnul deja Se

îngrijise pentru un miel, şi acest miel era el, Isac.
Cum avea să-şi ducă Avraam la îndeplinire teribila misiune? Pietrele altarului erau aşezate. Nu putea să mai întârzie. Cum avea să spună bătrânul patriarh ceea ce trebuia spus? Oare avea să dea înapoi? Avea să se dovedească slab? Să cedeze? Şi-a găsit apoi de lucru cu aranjarea lemnelor pe altar. Şi, în acest timp, se gândea: „Domnul Se va îngriji, Domnul deja S-a îngrijit de un miel. Şi-a oprit privirea asupra fiului meu. El este jertfa lui Dumnezeu." De fapt, Isac îi aparţinea lui Dumnezeu. Nu ar fi fost niciun Isac, nu ar fi putut să fie niciun Isac, dacă Dumnezeu nu l-ar fi adus la existenţă. Aşa că Dumnezeu era îndreptăţit să facă tot ce credea de cuviinţă cu Isac.

Dacă dorea să facă din el un miel, era dreptul Său. Dumnezeu era „proprietarul" lui Isac. Avraam era doar „ispravnicul", administratorul fiului său, nu proprietarul. Lucrul acesta este adevărat în dreptul tuturor părinţilor. Şi era adevărat într-un mod special în cazul lui Avraam. Acum, Avraam nu mai putea găsi niciun motiv ca să amâne să-i spună lui Isac. Altarul era ridicat, lemnele aşezate deasupra... Totul era gata pentru jertfă; totul, cu excepţia lui Isac. Acum trebuia să-i spună şi lui planul lui Dumnezeu.
Cu o blândeţe şi cu o delicateţe pe care cuvintele nu le pot descrie, Avraam i-a spus fiului său ce-i poruncise Dumnezeu. Isac urma să fie jertfa. înainte ca băiatul să poată rosti vreun

cuvânt de protest sau să-şi revină din şocul celor auzite, tatăl i-a amintit despre naşterea

lui miraculoasă, ca răspuns la rugăciune; i-a arătat că Dumnezeu îl adusese la existenţă şi că îi aparţinea lui Dumnezeu; i-a subliniat dreptul lui Dumnezeu de a lua înapoi, indiferent cum considera El de cuviinţă, darul pe care i-1 dăduse. I-a spus, de asemenea, ce binecuvântare şi ce mângâiere fusese el pentru Sara şi pentru el însuşi, ca părinţi, şi cât de mult îl iubeau, cu câtă încredere îşi legaseră speranţele de el şi cât de zdrobitoare şi de copleşitoare fusese, pentru el, Avraam, această poruncă a lui Dumnezeu. I-a vorbit apoi despre credinţa lui neclintită şi despre

încrederea că Dumnezeu avea să-1 readucă la viaţă, înviindu-1 din morţi, şi 1-a îndemnat să accepte şi el acea credinţă şi acea încredere. A încheiat, apoi, arătându-i că se putea împotrivi, putea să fugă, dar, făcând astfel, nu se împotrivea tatălui său, ci Dumnezeului care i-a dat viaţă. L-a sfătuit să facă aşa cum făcuse şi el însuşi - să nu aştepte să înţeleagă clar toate motivele, CÎ să se aşeze în mâinile lui Dumnezeu şi să accepte voinţa divină ca propria voinţă. Cumva, Dumnezeu avea să transforme în bine întunericul şi nenorocirea aceasta. Isac putea fi sigur, aşa cum era şi Avraam, că într-un fel sau altul avea să fie readus la viaţă, chiar şi din cenuşă, şi că avea să vadă împlinindu-se cu el toate făgăduinţele lui Dumnezeu.

Isac nu i-a vorbit prea mult lui Iosif despre zbuciumul care i se slârnise în suflet în timp ce tatăl lui îi explica toate acestea. Era Ceva prea sacru în această mare experienţă a vieţii lui ca să vorbească despre ea. A spus doar atât: „l-am răspuns tatălui meu: 'Tată, şi pentru tine, şi pentru mine nu există decât o cale de urmat atunci când Dumnezeu porunceşte, şi această cale este ascultarea. înţeleg ICum ce trebuie să faci. Nu voi încerca să te împiedic. Sunt în mâinile tale - şi în mâinile lui Dumnezeu'." Primind consimţământul fiului său, Avraam L-a lăudat pe Dumnezeu, din toată inima lui zdrobită, pentru că îi dăduse un asemenea lui; apoi l-a legat pe Isac de mâini şi de picioare şi l-a aşezat pe lemnele de pe altar.

Acolo, cu încredere, cu o credinţă neclintită şi I u o ascultare de nezdruncinat, a ridicat cuţitul ca să înjunghie victima.
Pe măsură ce istoria aceasta cutremurătoare se derula şi se apropia di- punctul ei culminant, Iosif nu ştia dacă să admire mai mult holărârea tatălui sau supunerea fiului. Dar în inima lui, în acele

clipe, a luat naştere hotărârea fermă de a nu aduce niciodată dezonoare acestor strămoşi pe care i-i dăduse Dumnezeu. A hotărât ca, indiferent de împrejurările prin care avea să treacă în viaţă, Dumnezeu să fie întotdeauna cel dintâi; ca, atunci când va cunoaşte voia Sa, să o urmeze indiferent de consecinţe.

Iehova-iire

Isac şi-a încheiat povestirea arătând că doar intervenţia directă a lui Dumnezeu a împiedicat săvârşirea acestui sacrificiu extraordinar. Credinţa slujitorului Său fusese încercată suficient. O voce s-a auzit din cer întrerupând coborârea cuţitului şi oprind, astfel, lovitura fatală. Vocea din cer a spus:

- Avraame!
- Iată-mă! a răspuns el.
- Să nu-i faci niciun rău băiatului; lasă-1 în pace. Ştiu acum că te temi de Dumnezeu, pentru că ai fost gata să renunţi la singurul tău fiu pentru Mine.

Şi, când s-a uitat în jur, Avraam a văzut în spatele lui un berbec cu coarnele încurcate într-un tufiş. L-a luat şi 1-a adus ca ardere de tot, în locul fiului său.

Isac şi-a sfârşit tulburătoarea relatare spunând că „Avraam a pus locului aceluia numele *Iehova-iire,* 'Domnul va purta de grijă', sau 'Domnul va avea grijă'." In după-amiaza aceea, în timp ce se îndrepta către tabăra tatălui său, Iosif cugeta adânc la cele auzite. *Jehova-iire,* 'Domnul va purta de grijă!'" Ce motto după care să te călăuzeşti în viaţă! Ce motto după care să modelezi o viaţă, pe care să construieşti o viaţă! Avea să şi-1 însuşească şi el. Avea să cunoască voia lui Dumnezeu pentru el, planul lui Dumnezeu pentru viaţa lui, şi apoi putea să încredinţeze totul în mâna lui Dumnezeu şi să împlinească voia Sa. Să se facă voia lui Dumnezeu cu el, nu voia proprie. Şi atunci „Domnul va purta de grijă".

► CAPITOLUL 4

Profesori şi lecţii

Bunicul său, Isac, nu a fost singurul profesor şi povestitor al lui Iosif în anii copilăriei. Şi tatăl său, Iacov, a adăugat la depozitul lui de cunoştinţe. După ce se întorcea acasă din tabăra lui Isac şi când masa de seară se încheia, de obicei îl ruga pe tata să-i povestească experienţe din viaţa lui. Astfel, Iosif a aflat cum fugise Iacov de mânia fratelui lui, după ce îi furase dreptul de întâi născut, şi despre vicleşugul de care se folosise ca să obţină de la Isac binecuvântarea care îi revenea lui Esau. Iacov nu făcea nicio încercare să ascundă de fiul său caracterul regretabil pe care îl avusese o bună parte din viaţă. Dar relata cu tot atâta sinceritate

şi culmile experienţei lui cu Dumnezeu şi făgăduinţele şi binecuvântările pe care le primise din partea Lui.
Astfel, Iosif a auzit impresionanta istorie a Betelului, cu acea scară care făcea legătura între pământ şi cer, cu îngerii lui Dumnezeu urcând şi coborând pe ea şi cu Dumnezeu stând la capătul ei de sus, adresându-i tatălui său cuvinte de făgăduinţă. A aflat, de asemenea, despre modul în care tatăl său o cunoscuse pe mama sa, despre dragostea lor, despre înşelătoriile folosite de bunicul Laban, despre lungii ani de muncă, despre creşterea familiei şi a bogăţiilor lui Iacov, despre hotărârea lui de a se întoarce acasă, la tatăl lui, Isac, şi despre împăcarea cu fratele lui, Esau.

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM
Dumnezeu devine real
Iosif asculta cu cel mai profund interes relatarea întâlnirii tatălui său cu Dumnezeul lui Avraam şi al lui Isac, la Peniel, şi despre noul nume şi noul caracter pe care le-a primit atunci.
Experienţa aceasta i se părea cea mai interesantă şi cea mai impresionantă dintre toate. Dumnezeu Se întâlnise cu tatăl său. Dumnezeu schimbase firea lui Iacov. Dumnezeu îl condusese, îl salvase, îl binecuvântase, îl însoţise, fusese călăuzitorul şi sfătuitorul lui. Aşa cum fusese prezent în viaţa lui Avraam şi în cea a lui Isac, Dumnezeu Se manifestase şi în viaţa tatălui său Iacov. Oare avea să Se manifeste Dumnezeu şi în viaţa lui?
Pentru Iosif, Dumnezeu devenea

foarte real. Gândurile lui erau, în cea mai mare parte, preocupate de ceea ce făcuse Dumnezeu în istoria familiei lui, de ceea ce plănuise El pentru ei, de marile făgăduinţe pe care le făcuse înaintaşilor lui şi de gloriosul viitor pe care li-1 pregătise. Dumnezeu a venit în vieţile oamenilor, a făcut planuri personale pentru fiecare dintre ei, i-a însărcinat să facă voia Lui, i-a folosit ca să-Şi ducă la îndeplinire scopurile şi a făcut din ei mijloace prin care a realizat proiecte măreţe şi obiective importante.
în lumea interioară a gândurilor lui Iosif, creştea în intensitate dorinţa de a-L cunoaşte în mod personal pe acest Dumnezeu. Nu putea gândi că există o viaţă mai frumoasă şi mai împlinită decât una petrecută în slujba

Dumnezeului pe care îl cunoşteau părinţii lui.
Povestirile tatălui şi ale bunicului lui au reprezentat pentru Iosif singura educaţie pe care a primit-o vreodată. Ea se baza pe două realităţi - cele mai măreţe realităţi accesibile cunoştinţei omeneşti. Prima şi cea mai importantă dintre toate este realitatea lui DUMNEZEU. Forţa din spatele fiecărui gând din creierul tău, din spatele fiecărei bătăi a inimii şi al fiecărei respiraţii a corpului tău: DUMNEZEU. Elementul prin care trăieşti, te mişti şi exişti: DUMNEZEU. Viaţa niciunui om nu este corect centrată şi nu este orientată către o destinaţie corectă dacă acest adevăr suprem lipseşte din cunoştinţa lui. Nu există un alt adevăr care să se

compare în importanţă, pentru o viaţă reuşită, cu adevărul că există un Dumnezeu care îşi realizează planurile şi îşi împlineşte scopurile în viaţa oamenilor.

PROFESORI ŞI LECŢII

► 25

Nu este suficient doar să ştii că *Dumnezeu există,* Cea dg_a doua realitate este că *Dumnezeu domneşte.* Că deţine c0ntrolul Ca E1 reprezintă întreaga diferenţă dintre slăbiciune şi putere dintre esec si reuşită, dintre disperare şi siguranţă, pentru fieCare'om care'se prinde de această realitate şi face din ea o conving^ permanentă a vieţii lui.

Convingerea cu privire la această a doua reahtat^ tare ca *QteM* statornică precum stânca şi înviorătoare ca un strigăt dg ^u a

fost exprimată în cuvinte de Ioan, pe insula Patm0s _ cuvinte care au rezistenţa de granit a veacurilor: „Domnul, Dntllriezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească" (ApoCali 19•6)
în lumina acestei convingeri a crescut Iosif catre maturitate si a fost în stare să biruie în tot ceea ce i-a aşezat viaţa înainte

Realitatea voinţei lui Dumne?

eu

Pe lângă suprema confirmare că Dumnezeu există yede ^ poartă de grijă şi călăuzeşte - pe care şi-a clădit IoSif viata - as mai aşeza o altă realitate fundamentală, sau un alt adeyar ^ ia influenţat întreaga viaţă. Această realitate este *vo^ M Dummzm* Dumnezeu nu numai că există, dar are şi voinţa. Ac6asta se referă la toate lucrurile care au loc în lume - la fiecare persoană la fiecare

eveniment, la întreaga istorie. Aceasta se referă şi la ^ are Jn vedere ceva în legătură cu tine, acum şi în fiecare **clipă** ^ care'respiri Căutând să cunoaştem această voinţă, învăţam cum să traim cum si când să acţionăm, ce să facem şi ce să spunem. TotCeea ce s'm fiecare gest pe care îl facem, fiecare alegere dm e*perienta nQastr J zilnică, fiecare decizie pe care o luam este fie in a%ome'cu voinţa lui Dumnezeu, fie contrară acesteia. Clipă de clipă, zi şi noapte, ceas de ceas, fiecaie Qm este fie în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, fie în afara ei. Aceas^^ cuprinde întregul univers. Nu poate exista nicio clipa candsâ 'm spune. „Dumnezeu nu are acum nicio dorinţă anume p^ mine ^^ scop precis. în acest moment pot să fac ce îmi place, ^ să ^ seama de El si de planul Lui

pentru mine." Lucrul acesta *h* este adevarat
încet, încet, Iosif a ajuns să înţeleagă şi sa creadă că nu ar fea trăi o viaţă mai plină de succes, nu ar putea avea Q realizare
mai

măreaţă decât aceea de a căuta să cunoască voinţa lui Dumnezeu, cu scopul de a-şi pune viaţa în armonie cu ea şi de a o împlini prin tot ceea ce face. Dacă Dumnezeu avea cu adevărat o voinţă şi un plan în legătură cu el, cu viaţa şi cu viitorul lui, atunci el dorea mai presus decât orice să cunoască această voinţă, acest plan al lui Dumnezeu pentru viaţa lui, ceea ce aştepta Dumnezeu să facă losif pentru El, ca să ducă la îndeplinire scopul Său măreţ

pentru acest pământ.

Secretul unei vieţi de succes

Secretul unei vieţi de succes este foarte simplu, foarte clar; atât de clar încât şi un copil îl poate înţelege pe deplin. El stă doar în a face voia lui Dumnezeu, în a fi credincios Celui Infinit. Acest secret, pe care losif 1-a învăţat încă din primii ani de viaţă, avea să facă din viaţa lui de mai târziu acea adevărată epopee de succes pe care o cunoaştem. Nu cunosc nimic mai mângâietor, mai încurajator şi mai motivator decât convingerea că Dumnezeu Se gândeşte la mine şi că El gândeşte pentru mine; că are un plan pentru viaţa mea şi un scop pe care doreşte să-1 realizeze. Această convingere a venit în inima lui losif ca rezultat al mişcătoarelor povestiri ale tatălui

şi ale bunicului său. Această convingere 1-a determinat pe Pavel să exclame în primele clipe ale convertirii lui: „Doamne, ce vrei să fac?" Datorită acestei convingeri care exista în inima lui David a declarat Dumnezeu despre el că era un „om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele".

Modelul ideal al vieţii de creştin este cuprins în aceste cuvinte ale Scripturii. Care este el? Trebuie să avem o definiţie ca să-1 putem cunoaşte. Trebuie să avem o descriere ca să-1 putem urma. Iată definiţia lui: „Un om după inima Mea". Şi iată şi cum trebuie să-1 trăim: „Care va împlini toate voile Mele".

Minunatul adevăr al acestor cuvinte este, pe scurt, acesta: scopul suprem al vieţii noastre

este să facem voia lui Dumnezeu. Nu încercăm să ne facem singuri drum înainte, cu coatele; nu căutăm succesul; nu ne luptăm să ne facem un nume, să realizăm misiuni importante, să mergem în ţări îndepărtate, să facem fapte de vitejie, să devenim nişte eroi herculeeni. David a descris scopul

vieţii lui Hristos pe pământ: „Vin să fac voia Ta, Dumnezeule". Mântuitorul a confirmat aceasta spunând: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis" (Ioan 5:30).

Un om trimis de Dumnezeu

,Le-a trimis înainte pe un om; losif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare, până la vremea când s-a

întâmplat ce vestise el şi până când 1-a încercat Cuvântul Domnului." (Psalmi 105:17-19)'
Textul acesta ne spune că aici a fost mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a trimis înainte pe un om; losif". Aceasta înseamnă că losif era omul lui Dumnezeu. El a fost trimis de Dumnezeu ca să îndeplinească o misiune precisă, dinainte stabilită. A fost trimis înaintea familiei lui; a fost trimis înaintea poporului lui, pentru că Dumnezeu plănuise să facă ceva cu acel popor, iar acest băiat de şaptesprezece ani a fost instrumentul lui Dumnezeu în realizarea planului Său.

Dumnezeu are un plan pentru viaţa ta

losif avea o credinţă absolută şi profundă, pe care nimic nu a părut să i-o zdruncine sau să i-o

afecteze în vreun fel - credinţa că Dumnezeu avea un plan special pentru viaţa lui; că Dumnezeu îi rezervase ceva de realizat, un scop de împlinit, un program, divin întocmit, pe care să-1 ducă la îndeplinire.
Astfel, el a fost întotdeauna conştient, indiferent de împrejurările prin care a trecut, că se află sub disciplina lui Dumnezeu, sub tutela Spiritului Divin, şi s-a supus acestui Spirit, ca să-i conducă fiecare pas si fiecare decizie a vieţii. S-a considerat întotdeauna un om aflat'sub ordin, sub ordin divin - un om al lui Dumnezeu, un instrument ales de Dumnezeu, care să acţioneze întotdeauna la porunca lui Dumnezeu.
Unul dintre scopurile acestei cărţi este acela de a scoate în evidentă

că oricine acceptă învăţătura Bibliei că Dumnezeu are un plan pentru viaţa lui, şi are întotdeauna înaintea ochilor această realitate, îşi va vedea împlinite cele mai dragi vise şi voia lui Dumnezeu pentru el pe deplin realizată. O astfel de persoană va recunoaşte în

împrejurările vieţii doar uneltele folosite de Dumnezeu ca să o modeleze şi să o pregătească pentru a-şi împlini destinul, se va supune impresiilor şi convingerilor venite de sus şi le va îngădui să o ridice deasupra circumstanţelor imediate. Se va supune de bunăvoie, cu bucurie şi cu credincioşie unor astfel de influenţe.

Noi trăim în gândurile lui

Dumnezeu
Este o mare mângâiere să crezi că trăieşti în gândurile lui Dumnezeu; că El face planuri pentru tine cu dragoste; că îţi călăuzeşte viaţa şi că te-a desemnat să realizezi ceva pentru El; că eşti instrumentul folosit de El în împlinirea unui scop divin şi că El deţine controlul asupra tuturor circumstanţelor cărora le îngăduie să te atingă. Da, cunoaşterea acestei realităţi este o mare mângâiere. Mai mult decât atât, ea merită toată încrederea ta. Şi chiar mai mult: ea este adevărată în dreptul tău, aşa cum a fost şi în dreptul lui Iosif.
Faptul că un om crede acest lucru şi îl aplică în toate împrejurările vieţii îl va conduce la cultivarea naturii lui spirituale şi la

dezvoltarea gândirii lui spirituale. Va nutri gânduri măreţe şi va avea o înţelegere mai largă cu privire la planurile lui Dumnezeu - o viziune mai cuprinzătoare şi o atitudine mai echilibrată faţă de situaţiile neprevăzute. Acel om va înainta ferm şi neabătut pe drumul pe care Dumnezeu 1-a trasat pentru el, către locurile pentru care Dumnezeu le-a pregătit.

Nimic accidental într-o astfel de viată

Unui astfel de om nu i se poate întâmpla nimic accidental. în viaţa lui nimic nu are loc din întâmplare. El este omul lui Dumnezeu, instrumentul ales de Dumnezeu, şi tot ceea ce se petrece în viaţa lui vine direct din mâna lui Dumnezeu.

Unui astfel de om, nimic nu-i

poate face cu adevărat rău. îi pot fi rănite sentimentele, poate fi cuprins de cea mai adâncă mâhnire, poate fi şocat de ura fraţilor, dar toate acestea lucrează împreună pentru binele său real, pentru că el crede în Dumnezeu şi se lasă disciplinat de mâna Sa.

Cea mai mare realitate din univers este existenţa lui Dumnezeu. Dumnezeu există. Fiecare individ se raportează la o Persoană invizibilă care controlează universul şi care are un plan pentru fiecare.

Cea de-a doua mare realitate din univers este voinţa lui Dumnezeu. Dumnezeu are o voinţă şi toate lucrurile se află sub controlul acestei voinţe. Această voinţă a

trasat un plan şi pentru viaţa mea.
Simplul fapt de a crede în aceste două realităţi îl echipează pe un om pentru viaţă, pentru succes, pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Străduieşte-te să obţii toate celelalte lucruri, dar ai grijă să nu pierzi din vedere aceste două adevăruri fundamentale.
Iosif L-a crezut pe Dumnezeu; L-a cunoscut pe Dumnezeu; L-a iubit pe Dumnezeu; L-a urmat pe Dumnezeu; s-a încrezut în Dumnezeu. Aceasta a fost pregătirea esenţială a lui Iosif pentru viaţă, întreaga lui educaţie. Şi a fost suficient.
O educaţie fără Dumnezeu este o educaţie incompletă şi neadecvată chiar şi pentru această viaţă. Dar a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi a crede în El, a-L

iubi şi a-L urma reprezintă o educaţie adecvată şi suficientă pentru un succes similar celui al lui Iosif.

Te invit, personal, să-ţi dezvolţi, prin harul Domnului, o credinţă neclintită în Dumnezeu; să-L iei ca sfătuitor al tău; să-L consideri prietenul tău; să crezi că El are un plan şi un scop pentru tine; să aştepţi cu încredere ca El să te conducă, în cele din urmă, la acel loc de slujire şi la acea fericire finală, care te vor identifica, în veacurile care vor veni, cu poporul Său!

► CAPITOLUL 5

O privire spre viitor

Pentru orice tânăr este un lucru important să descopere pentru ce anume este potrivit, cum urmează să se desfăşoare viaţa lui şi ce trebuie să realizeze în această

lume, astfel încât să dobândească un simţământ al misiunii. Şi dacă, pe lângă ceea ce descoperă bâjbâind în această privinţă, ajunge la concluzia că ceea ce urmează să facă el cu viaţa lui este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru el şi îl şi face în stare să realizeze, acel tânăr este de două ori binecuvântat. Atunci îşi poate începe lucrarea având un mângâietor simţământ de siguranţă şi îşi poate trăi fiecare zi în aşteptarea timpului potrivit, ales de Dumnezeu pentru realizarea scopurilor şi a planurilor Sale.

O astfel de descoperire îl scuteşte pe om de multă frământare, de multă dezamăgire şi de pierdere de timp şi îl ajută să ajungă încă de timpuriu la înţelegerea menirii lui pe acest pământ - să cunoască

ce urmează să facă în viaţă, pentru ce este potrivit şi care este lucrarea care îi este desemnată. Dacă îşi poate analiza darurile personale şi dacă îşi poate identifica locul în viaţă, dacă poate să vadă dintr-o perspectivă clară circumstanţele, condiţiile şi implicaţiile ce decurg din relaţiile lui cu cei din jur şi cu lumea şi învaţă să discearnă voia lui Dumnezeu, care îl învaţă cine este şi pentru ce trăieşte, înseamnă că a făcut, cu adevărat, un mare pas înainte.

O PRIVIRE SPRE VIITOR

► 31

Un curs bine stabilit

Gândurile lui Iosif se concentrau din ce în ce mai mult asupra propriului viitor. Era înzestrat cu o inteligenţă remarcabilă. în adâncurile fiinţei lui existase un

răspuns profund la povestirile pe care le auzise luni de-a rândul de la bunicul şi de la tatăl lui, în legătură cu modul în care Se purtase Dumnezeu cu Avraam, cu Isac şi cu Iacov. Avea o inimă sensibilă şi se simţea în mod irezistibil atras de acest măreţ Dumnezeu al poporului lui. Luase o decizie pe care era hotărât să o păstreze întreaga viaţă, iar această decizie putea li exprimată în cuvintele: „Dumnezeul Acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci. El va fi Călăuza noastră până la moarte."
Dintre fraţii lui, Iosif era singurul care luase această decizie. Ei nu îl simpatizau prea mult, iar evenimentele şi experienţele din viaţa lui nu făceau altceva decât să îl îndepărteze şi mai mult de ei, în timp ce el încerca mereu să

treacă tot mai ferm de partea lui Dumnezeu.

O viaţă de familie nu tocmai ideală

Viaţa de familie a lui Iosif era departe de a fi una ideală, iar uneori devenea, probabil, de-a dreptul neplăcută şi greu de suportat. Nu în sensul modern, dar, fără îndoială, într-un sens cât se poate de real, Iosif locuia într-o familie divizată. în tabăra lui Iacov existau patru grupări. Este adevărat că nu aveau gospodării separate, dar poate că ar fi fost mai bine să fi avut, cel puţin dacă ne gândim la menţinerea armoniei.

Aceste patru grupări erau alcătuite din: Lea şi fiii ei; Zilpa şi fiii ei; Bilha şi fiii ei şi fiii Rahelei. Chiar o lectură superficială a raportului biblic este suficientă ca

să descoperim că cei zece fraţi vitregi ai lui Iosif nu aveau scrupule în a călca în picioare sentimentele şi dorinţele lui Iosif sau ale oricui altcuiva care părea să le stea cumva în cale.
Această relaţie tensionată cu fraţii lui, precum şi faptul că el nu mai avea mamă se adăugau la deosebirile marcate de standardele, de principiile şi de idealurile pe care şi le însuşise din povestirile latălui şi ale bunicului, referitoare la modul în care Se purtase

Dumnezeu cu familia lor, şi conduceau, în mod firesc, la accentuarea simţământului de singurătate al lui losif şi a îngrijorării acestuia în legătură cu purtarea fraţilor lui.

Mai mult decât atât, Iacov dădea dovadă de lipsă de înţelepciune nu prin faptul că îl prefera pe losif mai presus de toţi ceilalţi copii ai lui, ci prin acela că-şi manifesta deschis această preferinţă, astfel încât toţi să o poată vedea. Iacov ar fi trebuit să înveţe din experienţă. El avusese de suferit de pe urma favoritismului similar, manifestat de tatăl său faţă de Esau şi, de asemenea, nimic bun nu adusese nici preferinţa mamei pentru el. Cu toate acestea, el nu învăţase nimic din nechibzuinţa părinţilor lui şi repetase greşelile acestora în propria familie.
Raportul biblic ne spune că „Israel iubea pe losif mai mult decât pe toţi ceilalţi fii ai săi". Şi lucrul acesta n-ar trebui să ne mire deloc. Conform surselor

rabinice, losif era dotat cu cunoştinţe şi capacităţi care depăşeau vârsta lui. Era întâiul născut al singurei femei pe care o iubise Iacov cu adevărat. Avea o fire plăcută şi un caracter frumos şi îşi iubea foarte mult tatăl, ascultându-1 şi slujindu-i.

Haina princiară

Datorită acestei iubiri speciale şi a statutului său de fiu favorit al lui Iacov a fost losif evident mai presus de ceilalţi, primind în dar de la tatăl său „o haină pestriţă". Poate ne-am obişnuit să gândim că acest veşmânt era un fel de sacou făcut din mai multe petice de culori diferite şi ne-am mirat că nişte oameni în toată firea s-au lăsat târâţi în patima invidiei la vederea ei. Dar haina aceasta era mai mult decât atât.

O altă versiune ar fi că tatăl „1-a

îmbrăcat cu o haină brodată". Era o haină cum purtau doar oamenii bogaţi, nobilii, fiii regilor şi, în special, cei care nu trebuiau să muncească pentru a-şi întreţine existenţa. Cu alte cuvinte, era o haină de prinţ. I-a fost dată lui losif cu scopul de a-i marca superioritatea, de a face distincţie între el şi fraţii lui mai neciopliţi. Nu este de mirare că aceştia îi purtau pică!
Pentru ei, faptul că Iacov i-a dat o astfel de haină lui losif nu a însemnat decât un singur lucru; nu s-au putut gândi la nimic altceva.
O PRIVIRE SPRE VIITOR
► 33
Nu le-a stârnit râsul sau batjocura, ci invidia, pizma şi ura adâncă, în timpurile acelea, voinţa tatălui era lege. De aceea,

atunci când l-au văzut pe losif înălţat deasupra lor prin această haină care-i marca statutul, prin acest veşmânt cu adevărat princiar, au înţeles că tatăl lor declara implicit, prin aceasta, că acest fiu mai tânăr avea să primească bogata moştenire, dreptul de întâi născut, şi că era destinat să fie conducătorul lor, în timp ce ei trebuiau să se mulţumească doar cu viaţa de trudă. Astfel, nu este deloc de mirare că, în continuare, raportul biblic spune: „Fraţii lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toţi şi au început să-1 urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească". Această ură a fost agravată de sinceritatea lui debordantă, de naturaleţea cu care spunea ceea ce gândea. Astfel, „losif spunea

tatălui lor vorbele lor cele rele". Unii au înţeles prin aceasta că losif era un pârâtor răsfăţat, care făcea eforturi pentru a-1 stârni pe tatăl său împotriva fraţilor săi - un om lipsit de caracter, care folosea orice ocazie ca să-i pună pe fraţii lui în situaţii dificile. Dar nu acesta era adevărul. O astfel de perspectivă nu poate fi de acceptat. Mulţi dintre cercetătorii Bibliei sunt de părere, pe baza argumentelor istorice, că losif fusese pus ca supraveghetor peste fiii Zilpei şi ai Bilhei, în ocupaţia lor de păstori; în virtutea acestui statut îi revenea responsabilitatea, înaintea tatălui, de a duce rapoarte cu privire la starea turmelor şi de a-i da acestuia informaţii corecte cu privire la modul cum îşi făcea datoria fiecare dintre fraţii lui.

Credincioşia socotită pâră
Astfel, faptul că „spunea tatălui lor vorbele lor cele rele", departe de a arăta că losif era un trădător care căuta să le facă necazuri fraţilor lui, ne descoperă mai degrabă că existau circumstanţe nu numai justificatoare, dar care chiar impuneau dezvăluirea purtării rele a acestora. Este adevărat că fusese o nechibzuinţa din partea lui Iacov să-1 pună pe losif într-o poziţie de supraveghetor, dar, din poziţia aceasta, losif era răspunzător înaintea tatălui să dea informaţii corecte cu privire la purtarea fraţilor lui. Şi, cum ţinea la numele familiei pe care, conform raportului biblic, fraţii lui deja îl făcuseră „urât locuitorilor ţării", losif era convins că nu trebuia să ascundă

► 34

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

purtarea lor rea, abaterile lor şi faptul că-şi neglijau datoria, ci se simţea dator să-i spună tatălui exact cum stătea situaţia. Şi aşa şi făcea, lucru care i-a înfuriat pe fraţii lui.

întotdeauna se întâmplă aşa. Poate că ai trecut personal pe aici. Dacă trăieşti principial, vei trece cu siguranţă. Răul urăşte întotdeauna binele. „Oricine face răul urăşte lumina." Asta este calea lumii.

Ar trebui să fim îngrijoraţi dacă lumea din jur ne iubeşte şi ne vorbeşte de bine. Suntem în pericol. Ca urmaşi ai Domnului, noi trebuie să fim sare, care, în mod caracteristic, este pură şi usturã atunci când este pusă în mijlocul acestei lumi corupte.

Când ajunge să fie într-un evident contrast cu lumea, viaţa noastră constituie o mustrare continuă, iar această mustrare generează o ură virulentă.
Poate că aceasta a fost sau este chiar experienţa ta. Dacă vrei să fie, urmează exemplul lui Iosif. Continuă să faci ce este bine. Nu-ţi îngădui să dezvolţi autocompătimirea, ca să cazi în depresie. Experienţa ta nu este diferită de cea a Domnului căruia îi slujeşti. Şi El a avut parte de acelaşi tratament din partea alor Săi. Cu toate acestea, atunci când a fost insultat, nu a răspuns în acelaşi fel. Nu a insultat, la rândul Său, şi nici nu a ameninţat. Şi-a încredinţat soarta în mâna Tatălui, care judecă întotdeauna cu dreptate. Aşa că va veni cândva şi vremea ta, şi

Dumnezeu te va răzbuna şi îţi va transforma tristeţea în bucurie.
„ încrede-te în Domnul şi fă binele... încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, şi El va lucra... Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău. Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni ţara." „El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina şi dreptul tău ca soarele la amiază".

► CAPITOLUL 6

Vise pline de semnificaţie

De la a medita îndelung asupra celor petrecute în trecut, Iosif a ajuns să se gândească tot mai mult la viitor. Şi unul dintre principalele motive care l-au trimis cu gândul în această direcţie au fost impresionantele

lui vise. Mai mult decât atât, visele acestea au fost şi cauza adâncirii urii fraţilor lui vitregi faţă de el.
„Iosif a visat un vis şi 1-a istorisit fraţilor săi, care l-au urât şi mai mult." (Geneza 37:5)
Cu naivitatea şi cu inocenţa specifice vârstei şi fără să realizeze că fraţii lui îl urau deja, fără să se gândească ce efect aveau să aibă cuvintele lui asupra lor, Iosif le povesteşte visul pe care îl avusese.
El şi fraţii lui erau, povesteşte el, împreună la câmp, adunând snopi. Deodată, snopul legat de el s-a ridicat şi a stat în picioare, în timp ce snopii fraţilor lui „l-au înconjurat şi s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui".
Semnificaţia acestui vis nu a scăpat neobservată de fraţii lui.

Ei au izbucnit plini de indignare şi batjocură: „Doar n-ai să împărăteşti tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuieşti tu pe noi?"
Şi lucrurile nu s-au sfârşit aici. „Iosif a mai visat un alt vis şi 1-a istorisit fraţilor săi." De data aceasta, „soarele, luna şi unsprezece stele se aruncau cu faţa la pământ înaintea" lui. De data aceasta, chiar şi tatăl lui a simţit că mersese prea departe. El 1-a mustrat pe Iosif spunând: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva

vom veni eu, mama ta şi fraţii tăi să ne aruncăm cu faţa Ia pământ înaintea ta?"
Cu toate acestea, deşi se simţise îndemnat să-1 mustre în mod

public pe Iosif, lacov a fost impresionat de semnificaţia evidentă a visului. Raportul biblic spune că „tatăl său a ţinut minte lucrurile acestea". Nu a putut să nu se mire de ceea ce avea Domnul în plan pentru fiul lui preaiubit.

Destinat pentru o înaltă onoare

Prin aceste vise, Dumnezeu i-a arătat lui Iosif că era destinat pentru o înaltă onoare. Avea să vină o zi când toată familia lui se va pleca înaintea lui, arătându-i supunere.

S-a spus că Iosif a dat dovadă de lipsă de înţelepciune şi de indiscreţie atunci când le-a divulgat fraţilor săi aceste vise, pentru că ar fi trebuit să-şi dea seama ce efect aveau să aibă asupra lor, adâncindu-le invidia şi

ura. Este foarte posibil ca acest lucru să fie adevărat, dar chiar şi această lipsă de tact a făcut parte, în mod evident, din planul divin. Pentru că, fără o ură adâncă şi aprinsă, care să-i îmboldească, nu l-ar fi vândut pe Iosif în Egipt - ori pentru planurile de mai târziu ale lui Dumnezeu era absolut necesar ca Iosif să meargă în Egipt. Invidia şi ura i-au orbit pe aceşti bărbaţi, astfel încât ei nu au mai văzut nicio altă posibilitate decât aceea de a scăpa pentru totdeauna de acest visător îngâmfat, ale cărui vise le erau atât de dezagreabile. începând de atunci, ei au fost preocupaţi să găsească o metodă prin care să se descotorosească de acest frate care îi stingherea şi să împiedice, astfel, ca visele lui să devină realitate.

Aceste vise aveau menirea să îndrepte gândurile lui Iosif spre interior, către sine, şi spre exterior, către viitorul lui. Era inteligent şi avea o gândire rapidă. Nu putea să nu înţeleagă faptul că Dumnezeu îl destinase pentru o misiune importantă, care avea să-1 aşeze într-o poziţie de înaltă onoare. începuse să devină conştient de propriile puteri aflate în dezvoltare. Nu putea să rămână indiferent faţă de destinul lui. Chiar atitudinea fraţilor săi şi a tatălui trebuie să-1 fi condus la introspecţie şi la cunoaştere de sine. Era evident că ei priveau aceste vise ca având o semnificaţie importantă. Şi el simţea

la fel. La rândul lui, lacov îşi

manifestase clar convingerea că acest fiu al său le era superior celorlalţi. De aici, şi haina princiară care îi mâniase atât de mult pe fraţii lui vitregi. Această haină, alături de visele lui, îi exaspera şi li se părea de netolerat. Erau nişte oameni aspri şi lipsiţi de scrupule, iar simţământul că Iosif le era superior îi învenina şi mai mult. De-abia aşteptau o ocazie când să poată rezolva în vreun fel sau altul situaţia aceasta, astfel că, în timp ce Iosif îşi hrănea visele, ei îşi hrăneau duşmănia şi invidia. Marile aventuri din viaţa acestui băiat erau pe cale să înceapă. El nu ştia - nu putea să ştie - care aveau să fie acestea. Dar Dumnezeu îl pregătise pentru ele. Dumnezeu plănuise unul dintre cele mai importante episoade din

istoria omenirii, iar acest băiat avea să fie instrumentul ales de El pentru împlinirea planului Său. Istoria neamului omenesc, trecută şi viitoare, este larg deschisă înaintea ochilor Suveranului Divin al acestei lumi. El plănuieşte desfăşurarea evenimentelor lumii cu mult timp înainte şi îşi alege cu grijă instrumentele omeneşti. Planurile şi scopurile Sale pe termen lung cereau ca familia lui Israel să emigreze în Egipt, iar prin Iosif, El a iniţiat o succesiune de evenimente care aveau să conducă la această emigrare. Emigrarea din Canaan în Egipt a reprezentat unul dintre principalele momente în istoria relaţiei lui Dumnezeu cu neamul omenesc şi în împlinirea planului Său de veacuri, pentru mântuirea omului. Aceasta a fost însoţită de uriaşe

dificultăţi şi, pentru împlinirea ei, a fost nevoie de intervenţii şi de mijloace extraordinare. Numai pentru etapele pregătitoare a fost nevoie de douăzeci de ani.
Această mutare din Canaan în Egipt nu a fost un plan nou sau făcut în grabă de Dumnezeu, ci fusese anunţată cu mult timp înainte. Avraam fusese înştiinţat cu privire la ea. Dumnezeu îi spusese: „Să ştii hotărât că sămânţa ta va fi străină într-o ţară care nu va fi a ei; acolo va fi robită şi o vor apăsa greu timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă îl voi judeca Eu, şi pe urmă va ieşi de acolo cu mari bogăţii." (Geneza 15:13,14).
Motivele pentru care Dumnezeu a plănuit să-i scoată pe copiii lui Israel din Canaan şi să-i aşeze în Egipt sunt numeroase. Unele

dintre ele sunt destul de evidente. însă cel mai important a fost menţionat de Dumnezeu pentru a-i da lui lacov un simţământ de

siguranţă, atunci când bătrânul patriarh avea îndoieli şi era nesigur în privinţa părăsirii Ţării Făgăduinţei, ca să meargă într-o ţară străină: „Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare."

Planurile lui Dumnezeu

Acest plan, pe care îl avea Dumnezeu pentru Israel, nu putea fi realizat în Canaan. Dificultăţile erau prea mari. Astfel, obiectivele pe termen lung pe care le avea Dumnezeu pentru poporul Său cereau mutarea familiei lui Iacov din Cannan. Canaanul era o ţară primitivă şi aproape necivilizată.

Timp de mai bine de două secole, Avraam şi descendenţii săi se mutaseră dintr-un loc în altul, pe întinderea aceste ţări, ca nişte nomazi şi peregrini. încă nu se arătase nicio dovadă a împlinirii făgăduinţei lui Dumnezeu că această ţară avea să fie a lor. Făgăduinţa fusese cu privire la o ţară şi la o sămânţă. Ţara aceasta, în mod evident, nu era a lor. Iar sămânţa lui Avraam, atât de departe de a fi de nenumărat, precum nisipul mării şi stelele cerului, număra doar în jur de patruzeci, până la şaizeci de persoane. O tabără era suficientă ca să-i cuprindă. Acea imensă creştere în număr care făcea parte din făgăduinţa divină încă nu se împlinise.
Atâta timp cât aveau să rămână puţini, nu erau în prea mare

pericol în Canaan, însă, pe măsură ce sporeau în număr, ostilitatea triburilor din jur avea să crească. însuşi numărul lor avea să stârnească suspiciunea şi să aprindă invidia şi ura vecinilor, care aveau să fie deranjaţi de presiunea crescândă exercitată împotriva lor de un popor tot mai numeros, cu forme ciudate de închinare, cu obiceiuri străine şi cu un Dumnezeu diferit. Conflictul dintre ei şi triburile din jur avea să ajungă de neevitat, mai ales atunci când acestea aveau să afle care era adevăratul lor caracter, precum şi pretenţiile şi aşteptările pe care le aveau. Nu mai putea rămâne pentru mult timp ascuns faptul că ei aşteptau cu nerăbdare momentul când să ia în stăpânire ţara Canaanului şi să devină stăpâni.

în cazul unui astfel de conflict, între câteva zeci de nomazi, ale căror ambiţii şi aşteptări îi împingeau să caute supremaţia, şi popoarele din jurul lor, care ar fi ajuns să trăiască sub stăpânire şi

asuprire dacă aceste ambiţii ar fi fost realizate, rezultatul avea să fie războiul pentru exterminarea nomazilor.
Pentru a evita aceste pericole şi pentru a asigura dezvoltarea lui Israel într-o naţiune fără întâmpinarea unor astfel de dificultăţi, Dumnezeu avea să strămute familia lui Iacov din Canaan într-o ţară unde puteau avea, deopotrivă, şi protecţie, şi izolare. în ţinutul Gosen aveau să fie apăraţi atât prin protecţia regală, cât şi datorită

prejudecăţilor de castă ale egiptenilor, care îi urau pe toţi străinii şi în special pe păstori. Acolo puteau să realizeze o asemenea prosperitate şi să atingă atât de repede dimensiunile unei naţiuni încât să fie în stare, atunci când avea să vină timpul stabilit de Dumnezeu, să se întoarcă în Canaan şi, sub conducerea lui Dumnezeu, să împlinească făgăduinţa divină legată de ţara Canaanului. în Gosen urmau să aibă toate condiţiile pentru a se transforma dintr-o familie într-un popor.

Israel, în Egipt

A fost, aşadar, planul divin ca Iacov şi familia lui să meargă în Egipt. Visele lui Iosif, haina princiară, invidia şi răutatea fraţilor lui, toate au avut rolul lor dinainte stabilit în crearea

condiţiilor pentru ca această emigrare să fie posibilă.
Şederea lui Israel în Egipt avea să mai servească şi unui alt scop de importanţă majoră. Avea să aducă această familie crescândă în legătură cu cel mai civilizat popor al lumii antice, ajutând-o, astfel, să-şi depăşească propria lipsă de civilizaţie şi de cultură. Copiii lui Iacov erau păstori şi nu deţineau, din câte ştim, cunoştinţele şi valorile de bază ale civilizaţiei. Aveau doar nişte idei rudimentare în ceea ce priveşte legea şi dreptatea. în afară de o vagă speranţă că Dumnezeu îi destinase pentru a deţine o poziţie de frunte şi pentru a stăpâni peste alte neamuri, nu existau prea multe lucruri care să-i unească şi să-i conducă la structura şi la forţa solidarităţii.

în Egipt, aveau să fie sub influenţa unei ţări al cărei sistem de guvernare era organizat de vreme îndelungată şi în care legea era Btât de bine aplicată încât viaţa şi proprietatea deveniseră sigure -0 ţară în care ştiinţa făcea mari progrese şi unde toate artele erau practicate pe scară largă. Era o şcoală de care familia în creştere a

lui Israel avea neapărată nevoie; nu s-ar fi putut găsi o disciplină şi o instruire mai potrivite pentru a-i modela şi pentru a le lăsa loc să se dezvolte, astfel încât să fie pregătiţi pentru a împlini planul lui Dumnezeu pentru ei.
Aşadar, făcea parte din planul lui Dumnezeu ca familia lui Israel să coboare în Egipt.

Nu trebuie să pierdem din vedere un alt motiv pentru care copiii lui Israel trebuiau scoşi din Canaan. Ei urmau să fie un popor aparte, separat de lume. Urmau să fie poporul lui Dumnezeu, să primească Legea şi Cuvântul lui Dumnezeu. Din mijlocul lor aveau să iasă învăţători, cântăreţi, poeţi şi profeţi. Tot din mijlocul lor avea să Se nască Mesia, Răscumpărătorul lumii, şi religia Lui mântuitoare. De aceea, ei trebuiau să fie un popor sfânt, un popor deosebit, un popor cu sânge neamestecat. In Canaan, lucrul acesta nu se putea realiza. Triburile înconjurătoare aveau să se amestece cu ei, să le ceară fetele pentru fiii lor şi să-i câştige pe fiii lui Iacov pentru fetele lor. în Gosen aveau să fie feriţi de toate acestea. Acolo nu exista

ispita de a se amesteca, prin căsătorie, cu alte neamuri. Egiptenii erau mândri şi exclusivişti. Nu se asociau în niciun fel cu străinii, în special cu păstorii. Familia lui Iacov avea să fie izolată, despărţită de fapt de lumea din jur. Gosenul nu le oferea altă posibilitate decât să crească şi să se dezvolte împreună, separaţi de toate celelalte popoare.
Astfel, planul lui Dumnezeu era ca familia lui Iacov să se mute din Canaan în Egipt, în singurătatea şi izolarea Gosenului.
Dar cum avea să se realizeze acest plan? Iosif, băiatul acesta de şaptesprezece ani, a fost ales de Dumnezeu să fie instrumentul prin care să se aducă la îndeplinire toate acestea. Iosif nu ştia. Rareori ştim când Dumnezeu

ne foloseşte ca să-Şi realizeze obiectivele divine. Şi nici nu trebuie neapărat să ştim. Nu trebuie decât să veghem ca viaţa noastră să fie supusă voinţei Sale şi să umblăm pe căile Sale. Atunci putem fi siguri că suntem folosiţi pentru a împlini planurile divine. Cum Iosif nici nu se gândea la măreţia planului lui Dumnezeu pentru a cărui împlinire el urma să fie instrumentul omenesc, visele pe care le-a primit au avut menirea de a-i da o idee cu privire la

marile evenimente viitoare în cadrul cărora el avea să joace un rol important. Şi-a făcut o impresie vagă, ce-i drept, totuşi suficient de clară încât să-1 facă să mediteze la faptul că el fusese

ales de Dumnezeu să devină o binecuvântare pentru alţii, pentru familia lui, şi că urma să fie înălţat cu mult deasupra fraţilor lui, astfel încât aceştia aveau să privească în sus la el şi să-i aducă omagii, ca şi când ar fi stăpânit peste ei.

Nu există nicio dovadă că o astfel de revelaţie şi de recunoaştere ar fi generat în el vreun gând de înălţare de sine. Dimpotrivă, este evident că el şi-a dobândit convingerea că puterile lui superioare trebuiau folosite în folosul fraţilor lui. La acel destin înalt, pe care i-1 descoperiseră visele, urma să ajungă îndeplinind o lucrare atât de importantă încât familia lui avea să-1 onoreze pentru ea. Talentele superioare şi ocaziile care îi fuseseră date urmau să fie folosite nu pentru

sine, ci pentru binele altora.
Dacă am putea ajunge toţi să avem o astfel de viziune - că atât talentele şi darurile noastre naturale, cât şi capacităţile şi cunoştinţele dobândite ne-au fost date ca să le folosim pentru alţii şi că noi nu suntem decât administratori ai lor -, atunci am putea fi pe deplin şi într-un mod evident folosiţi de Duhul Sfânt pentru a realiza planurile lui Dumnezeu.
Iosif nu ştia şi nici nu se gândea la calea pe care o pregătise Dumnezeu pentru el ca să ajungă la acea înaltă onoare pe care i-o prevestiseră visele. Cu toate acestea, nu avea să treacă mult timp până când să-şi dea seama că drumul pe care trebuia să meargă nu era nici uşor si nici scurt. Urma să facă deja primul

pas.

► CAPITOLUL 7
Vândut ca sclav

Cei care nutresc în sufletul lor ură se grăbesc să descopere şi să folosească orice situaţie favorabilă pentru a-şi revărsa răutatea asupra obiectului urii lor. Nu a trecut mult până când o astfel de ocazie a venit, pe neaşteptate chiar, şi pentru fraţii vitregi ai lui Iosif.

Tabăra lui Iacov de la Hebron era mare, iar păşunile bogate se întindeau de jur împrejurul ei, pe mare distanţă. Insă, aşa întinse cum erau, ele se dovedeau insuficiente pentru turmele uriaşe ale patriarhului şi ale fiilor lui. Averea lui Iacov în turme şi în cirezi era foarte mare. De aceea era necesar ca, din când în când,

fraţii lui Iosif să caute păşune pe câmpurile mai îndepărtate. Lucrul acesta însemna o migrare masivă a oilor şi a vitelor, pentru păşunat.

La puţin timp după episodul cu visele lui Iosif, pe când fraţii lui erau încă mistuiţi de ura împotriva lui, a devenit necesar ca turmele să fie mutate din tabăra de la Hebron într-un loc cu păşune mai bogată. Discutând cu tatăl lor despre lucrul acesta, s-au gândit că locul cel mai potrivit ar fi câmpiile cu vegetaţie abundentă ale Sihemului, situate la aproape 80 de kilometri spre nord. Cunoşteau regiunea aceea, pentru că Iacov se aşezase acolo atunci când venea din Padan-Aram şi se îndrepta spre Canaan. Acolo comiseseră fiii lui Iacov acea îngrozitoare crimă faţă de

oamenii din Sihem, din cauza situaţiei ivite cu sora lor Dina. De atunci nu mai îndrăzniseră să se aventureze prin apropiere, de

teamă că locuitorii aveau să se lase conduşi de resentimente, la vederea lor, şi să-i alunge.
însă, de data aceasta, nu aveau altă alternativă decât să caute, cu toate riscurile, loc de păşunat la Sihem. Astfel, s-au aventurat într-acolo, sfidând mânia sihemiţilor, şi şi-au mânat turmele şi cirezile către aceste locuri cu păşune bogată. în legătură cu ceea ce s-a întâmplat acolo, raportul biblic tace, dar a apărut totuşi ceva care i-a făcut să se depărteze de Sihem cu toate animalele şi să caute păşune la vreo douăzeci şi cinci de kilometri mai spre nord,

la Dotan.

Neliniştea crescândă a lui Iacov

în tabăra de acasă, pe măsură ce zilele treceau fără să primească vreo veste de la fiii lui, Iacov devenea tot mai neliniştit. Se scurseseră mai multe săptămâni de când primise ultima veste despre ei, că erau bine. Amintirile trecutului sporeau îngrijorarea tatălui, iar starea aceasta de tensiune a ajuns să fie atât de apăsătoare încât 1-a determinat să facă ceea ce, în mod normal, nici nu s-ar fi gândit să Iacă: a hotărât să-1 trimită pe Iosif la Sihem.

Cei doi fii ai Rahelei, Iosif şi Beniamin, rămăseseră cu tatăl lor la Hebron. Iubindu-i cu acelaşi devotament profund pe care îl avusese ţi faţă de mama lor, îi

păstrase lângă el. Acum însă, cum era din ce m ce mai îngrijorat pentru soarta fiilor şi a turmelor care plecaseră departe de casă, după multă ezitare, Iacov s-a hotărât să-1 trimită pe Iosif să-i caute şi să îi aducă veşti de la ei. Astfel, el 1-a chemat pe Iosif şi i-a spus: „Fraţii tăi pasc oile la Sihem! Vino, căci vreau să te ii imit la ei." Răspunsul lui Iosif a fost: „lată-mă, sunt gata".
Nu a existat nicio ezitare din partea lui Iosif. Imediat ce a auzit I arc era voia tatălui, şi-a şi exprimat dispoziţia de o asculta. Lucrul
II rsta nu se datora faptului că nu ar fi cunoscut ce pericole pi csupunea o astfel de călătorie. Ştia foarte bine care erau riscurile.
a nu era vorba doar de pericolul

traversării unor cursuri de apă, ii a lacului tâlharilor sau al fiarelor sălbatice, ci mai era şi duşmănia iMiilor lui. Ştia că îl urau, dar tatăl lui dorea ca el să meargă li olo, şi lucrul acesta era suficient pentru el. A plecat. Nu numai i" uliu că era dorinţa tatălui, ci şi pentru că îşi iubea fraţii, în
• luda urii lor.

► 44

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Nu a fost uşor pentru bătrânul tată să-şi trimită fiul preferat într-o astfel de misiune. Cu toate acestea, 1-a încărcat cu delicatese pentru fiii mai mari şi 1-a trimis să-i caute şi să-i aducă veşti. Nici nu-i trecea prin minte că urmau să treacă douăzeci de ani până când avea să-şi vadă din nou băiatul. Oare noi ştim, chiar şi în cele mai obişnuite despărţiri,

dacă îi vom mai vedea vreodată pe cei dragi? Au ieşit din câmpul nostru vizual, au trecut după colţul străzii sau au urcat într-un tren şi au plecat. Pentru câteva ore? Pentru câteva zile? Pentru câţiva ani? Nimeni nu poate şti. în cele din urmă, Iosif a ajuns la Sihem, dar a fost profund dezamăgit: fraţii lui nu erau acolo. Rătăcind pe câmp, s-a întâlnit cu un om care, auzindu-1 ce caută, 1-a informat că fraţii lui fuseseră acolo, dar plecaseră la Dotan. Aşa că Iosif a pornit spre Dotan.

Ura fraţilor lui

Fraţii lui l-au văzut traversând câmpul în direcţia lor. Raportul biblic declară că „l-au zărit de departe..., până să se apropie de ei". Şi lucrul pe care l-au văzut mai întâi de toate a fost haina lui

princiară, pestriţă. Ura lor s-a aprins din nou. „S-au sfătuit să-1 omoare". Şi-au zis unul altuia: „Iată, aceasta este ocazia noastră. Făuritorul de vise se dă singur în mâinile noastre! Veniţi acum să-1 omoram şi să-1 aruncăm într-una dintre aceste gropi; vom spune că 1-a mâncat o fiară sălbatică şi vom vedea ce se va alege de visele lui."
Primul lucru pe care l-au făcut a fost să-1 dezbrace de haina lui cea împodobită, blazonul favoritismului şi al superiorităţii de care se bucura. Probabil că nu s-au purtat cu prea mare blândeţe cu el, în timp ce i-au scos haina şi i-au luat-o.
Fără îndoială că ar fi fost omorât imediat, iar corpul lui mort ar fi fost aruncat într-o groapă, dacă fratele lui cel mai mare nu ar fi

pledat, cuprins de milă, în favoarea lui. Cu gândul ca mai târziu să-1 elibereze de tot, Ruben a spus: „Nu, nu, fraţilor, să nu luăm asupra noastră vina sângelui lui! în definitiv, este fratele nostru. în groapă, da; dar viu, nu mort."

Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că acesta a fost un gest mai mult decât generos din partea lui Ruben, cel „la fel de nestatornic precum apa". Pentru că Ruben, ca primul născut dintre

fiii lui Iacov, era cel mai îndreptăţit să ceară dreptul care i se cuvenea prin naştere. El fusese privat de acest drept în urma cumplitului şi revoltătorului păcat cu Bilha, soţia tatălui său. Deci ar fi fost de aşteptat ca ura lui

pentru Iosif, despre care se credea că avea să îi ia locul, să o întreacă pe a celorlalţi. Cu toate acestea, firea lui mai bună ieşea la suprafaţă din când în când, iar aceasta era o astfel de ocazie. Era o persoană impulsivă şi acum impulsul pe care îl simţea era să-1 apere pe Iosif de răutatea fraţilor lui, să-1 arunce într-o groapă pentru a-1 salva astfel de la moarte, iar mai târziu să-1 scoată de acolo şi să-1 ducă înapoi la tatăl lui.

Fraţii au fost de acord cu propunerea lui. Oricum aveau să scape de Iosif. Nu se dădeau înapoi de la a-şi omorî fratele, dacă aceasta era singura posibilitate de a scăpa de acest visător parvenit, care le făcea necazuri. Dar a-1 lăsa să moară de foame li se părea a fi un lucru

mai bun decât crima propriu-zisă - cel puţin pentru ei. Aşa că l-au coborât pe Iosif într-una dintre numeroasele gropi atât de obişnuite în Canaan şi care, uneori, ca în cazul lui Ieremia, erau folosite pentru a ţine prizonierii. Un explorator al acelei regiuni, locotenentul Anderson, de la Palestine Exploration Enterprise, scrie cu privire la aceste gropi: „Printre numeroasele gropi săpate în piatră care se găsesc pretutindeni, au găsit, probabil, un loc potrivit în care să-1 arunce şi, cum aceste gropi aveau forma unei sticle, cu gura îngustă, era imposibil ca cineva aruncat înăuntru să poată ieşi de-acolo fără ajutor." - *The Land and the Book: Central Palestine and Phoenicia,* p. 168.

Gândurile lui Iosif
Mi-am lăsat de mai multe ori mintea să-şi imagineze ce gânduri şi ce sentimente trebuie să fi avut acest băiat de şaptesprezece ani în timp ce acei bărbaţi, fiii propriului tată, îl coborau în groapă. Erau fraţii lui, oameni alături de care trăise toată viaţa. Avusese două vise impresionante cu privire la ei, vise despre care credea că îi fuseseră date de Dumnezeu. Acestea arătau clar că avea să vină un timp când el avea să deţină supremaţia asupra fraţilor lui, iar ei aveau să-i arate supunere. Iar acum, chiar acei bărbaţi îl înşfăcaseră şi-1

aruncaseră în groapă, ca prizonier al lor. Toate acestea erau foarte departe de ceea ce

aşteptase el.
In relatarea biblică nu ni se spune nimic despre gândurile care i-ar fi trecut prin minte lui Iosif în acele momente. însă, la mult timp după aceasta, ni se oferă o slabă licărire din durerea sfâşietoare pe care a trăit-o atunci. Când fraţii lui au venit în Egipt să caute grâne pentru a-şi întreţine familiile, conştiinţa lor împovărată de vinovăţie le-a adus aminte de cruzimea de care dăduseră dovadă în purtarea faţă de fratele lor şi şi-au spus unul altuia: „Da, am fost vinovaţi faţă de fratele nostru, căci am văzut neliniştea sufletului lui când ne ruga [lb. engleză - *ne implora* - nt. trad.], şi nu l-am ascultat!" (Geneza 42:21).
„Ne *ruga".* Este un cuvânt care aduce multă lumină. Atunci când

fraţii lui au propus să-1 omoare, eli-a rugat, i-a implorat. Ce privelişte descoperim aici! Acest băiat, aflat în mâinile aspre ale unor bărbaţi hotărâţi să-i ia viaţa, îi imploră din toată inima să-1 cruţe. Şi apoi, când ei l-au obligat să coboare în groapa rece şi întunecoasă, în timp ce înaintea ochilor i-a apărut, poate, pentru o fracţiune de secundă chipul tatălui şi prin minte i-a trecut gândul că avea să moară singur, în întuneric, lacrimile au început să-i curgă pe obraji şi i-a implorat. Dar ei nu l-au auzit. Nu este greu să ne imaginăm scena.

O cruzime de neimaginat

Fraţii lui s-au îndepărtat de groapă şi „au şezut să mănânce". Tratându-se chiar cu delicatesele pe care li le adusese Iosif de la tatăl lor, nu se gândeau câtuşi de

puţin la fratele lor pe care îl lăsaseră să moară! Descoperim aici o manifestare extremă a cruzimii şi a răutăţii. Această atitudine avea să-i urmărească şi să-i chinuie de atunci încolo mereu, prin anii care au urmat. Au început să considere că orice lucru rău care li se întâmpla venea ca o pedeapsă pentru modul îngrozitor în care se purtaseră cu Iosif.
între timp, în închisoarea lui întunecoasă, Iosif s-a liniştit. I-a venit în minte gândul că nu se afla într-o criză mai teribilă decât cea prin care trecuse Isac în ziua aceea, pe Muntele Moria, când Dumnezeu i-a trimis izbăvirea. Nici nu trecea printr-o strâmtorare mai mare decât cea prin care trecuse iubitul lui tată atunci când

aştepta să-1 întâlnească pe Esau. Şi-a amintit că în ambele cazuri Dumnezeul părinţilor lui oferise o cale de scăpare. Acest gând i-a adus o mare încurajare. Şi-a amintit şi visele pe care le avusese şi asigurarea lor cu privire la o lucrare şi la o intervenţie viitoare în favoarea familiei lui şi a cursului vieţii lui. I-a venit în minte şi numele pe care i-1 dăduse marele lui strămoş Avraam Muntelui Moria, atunci când Dumnezeu Se îngrijise de o izbăvire pentru Isac: *Iehova-iire,* „Domnul va purta de grijă", sau „Domnul Se va îngriji". Un simţământ de mângâiere i-a umplut inima pustiită. Dumnezeul care le purtase de grijă părinţilor lui avea să-i poarte de grijă şi lui.

Până la urmă, avea să se arate o cale de scăpare. Neliniştea din inima lui s-a domolit. Şi-a adus aminte că hotărâse să-şi ia ca motto al vieţii acest *Iehova-iire* - „Domnul Se va îngriji". Avea să aştepte ca Domnul să Se îngrijească şi de starea lui.
Şi nu a aşteptat în zadar. Domnul S-a îngrijit. După ce a văzut că sugestia lui de a-1 arunca pe Iosif într-o groapă fusese acceptată, Ruben a plecat undeva, plănuind să se întoarcă mai târziu, în lipsa celorlalţi, şi să-1 scoată pe Iosif din groapă ca să-1 ducă înapoi la tatăl lui.

Dumnezeu avea alte planuri

Dar lucrurile nu au mers cum prevăzuse el. Dumnezeu avea alte planuri. El îl folosise pe Ruben pentru a-1 salva pe Iosif de la o distrugere imediată. Acum, El a

aranjat să-1 scoată pe Iosif definitiv din mâinile lor şi să-1 trimită pe drumul împlinirii depline a viselor lui şi al realizării măreţului destin pe care acestea i-1 prevăzuseră.
Nu vom părăsi totuşi această etapă din istoria vieţii lui Iosif fără să recunoaştem că, pentru a-Şi îndeplini obiectivele, Suveranul lumii nu este împiedicat de răutatea, de ura, de cruzimea, de duşmănia sau de intenţiile şi acţiunile hotărâte ale oamenilor răi. într-adevăr, departe de a lăsa ca aceste lucruri să-I încurce sau să-I împiedice planurile, Dumnezeul cerului găseşte căi prin care să folosească aceste motivaţii şi aceste scopuri rele pentru a-Şi împlini propriile scopuri. „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce

iubesc pe Dumnezeu". Dumnezeu a lucrat pentru binele lui Iosif în această ocazie, la fel ca în toate celelalte ocazii din viaţa lui.

► **48**

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

în timp ce fraţii lui, lipsiţi de inimă şi indiferenţi, „au şezut să mănânce", iar Ruben era plecat cine ştie cu ce însărcinare, a trecut pe-acolo o caravană de negustori care călătoreau spre Egipt, unde intenţionau să-şi vândă mărfurile. Drumul lor trecea pe lângă Dotan. Iuda şi-a ridicat privirea şi i-a văzut apropiindu-se. Şi-a dat seama imediat cine erau şi cu ce se ocupau. Atunci i-a venit în minte o idee de a rezolva problema eliminării lui losif - o idee superioară aceleia de a-1 lăsa să moară de foame în groapă. în

acelaşi timp, punând-o în aplicare, aceasta le oferea şi posibilitatea de a scoate nişte bani de pe urma lui losif.
Iuda s-a întors spre fraţii lui şi le-a spus: „Ce vom câştiga să ucidem pe fratele nostru şi să-i ascundem sângele? Veniţi mai bine să-1 vindem ismaeliţilor şi să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră."
O, aceasta era o idee mai strălucită decât cea a lui Ruben! Mai mult decât atât, ea aducea şi perspectiva unui câştig personal. Prin urmare, fraţii au căzut imediat de acord cu ea. Să-1 vândă pe losif părea o faptă cu mult mai bună şi mai miloasă decât să-1 omoare, astfel încât, din punctul lor de vedere, putea fi considerată de-a dreptul o virtute,

în contrast cu fratricidul plănuit iniţial. Se considerau de-a dreptul buni pentru că fuseseră în stare să rezolve o chestiune neplăcută într-un mod atât de plăcut.
Aşa că „au tras şi au scos pe losif afară din groapă, şi l-au vândut cu douăzeci de sicii de argint". împărţind banii între ei, au considerat că dăduseră lovitura şi că scăpaseră o dată pentru totdeauna de acest frate aducător de necazuri şi împiedicaseră în modul cel mai eficient împlinirea exasperantelor lui vise. Nu şi-au dat seama, desigur - şi nici nu puteau -, de faptul că, în loc să împiedice împlinirea viselor lui losif, ei făcuseră pasul cel mai important către deplina lor realizare.
Iar acum, că scăpaseră, aşa cum credeau, pentru totdeauna de

losif, fraţii s-au gândit că era necesar să găsească o formă de a-i relata tatălui lor ce se întâmplase cu fiul lui preferat. Erau o mulţime de lucruri de pus la punct, o întreagă poveste de inventat, o serie de explicaţii de dat. Trebuia născocită o întâmplare credibilă, şi lucrul acesta nu este întotdeauna uşor, mai ales atunci când vrei să înşeli pe cineva. între timp, când s-a întors, Ruben a fost atât de îndurerat

şi de dezamăgit să descopere că planul lui atât de bine pus la punct se dusese de râpă şi că losif dispăruse, încât, în furia disperării, şi-a sfâşiat hainele! Dar, aşa cum se întâmpla de obicei în cazul lui Ruben, această

stare sufletească s-a schimbat repede şi el li s-a alăturat celorlalţi fraţi în încercarea de a inventa un motiv pentru dispariţia lui losif, astfel încât să-i ascundă tatălui lor adevărul. Trebuiau să spună toţi acelaşi lucru; nu trebuia să se strecoare nicio discrepanţă în relatările lor.

Raportul mincinos

în formularea raportului lor mincinos, au descoperit că se puteau folosi, în favoarea lor, de haina pestriţă, pe care o urau atât de mult. Au omorât un ţap, i-au strâns sângele într-un vas şi au înmuiat haina în sânge; apoi i-au dus-o tatălui lor şi, cu o prefăcută uimire nevinovată, au spus:

„Ia uite, am găsit asta pe câmp! Nu suntem siguri, dar credem că ar trebui să o cercetezi şi să vezi dacă nu cumva este haina lui

losif.
Efectul a fost teribil. Mâhnirea şi amărăciunea l-au doborât pe patriarh. Cunoştea haina. Era, într-adevăr, a **lui** losif. Ipoteza spusă de fiii lui părea pe deplin confirmată. A strigat: „Este haina fiului meu! O fiară sălbatică 1-a mâncat! Da, losif a fost făcut bucăţi!" Toate încercările lor de a-1 mângâia au fost în zadar. Refuza să fie mângâiat. Lumina vieţii lui se stinsese.
în timp ce el îl jelea crezându-1 mort, losif, preaiubitul lui fiu, călătorea cu o caravană spre Egipt.

► CAPITOLUL 8

Din Canaan, în Egipt

A doua etapă a educaţiei lui losif începuse. Odată cu acţiunea criminală şi plină de ură a fraţilor lui, care îl aruncaseră în groapă şi

apoi îl vânduseră ca sclav, el se înscrisese la un curs de instruire care avea să-i asigure, în mod direct, pregătirea pentru cariera ce avea să-i transforme visele în realitate şi să constituie lucrarea vieţii lui. Ciclul de instruire care începea acum nu era unul uşor şi, cu siguranţă, nu unul pe care l-ar fi ales singur. Dar lecţiile pe care trebuia să le înveţe, deşi extrem de dificile, erau absolut necesare pentru lucrarea pe care trebuia să o realizeze mai târziu.
Mai mult decât atât, educaţia lui de până atunci, care ar putea fi echivalată cu nişte cursuri primare, sau elementare - acele principii de bază pe care le învăţase sub tutela lui Isac şi a lui Iacov -, îi asigurase o pregătire adecvată pentru a putea înţelege lecţiile cu mult mai dificile pe

care trebuia să le înveţe acum. în timp ce se confrunta cu noile şi înspăimântătoarele evenimente care se desfăşurau cu repeziciune în viaţa lui, lecţiile învăţate până atunci i-au revenit cu claritate în minte, ajutându-1 să rămână ferm şi încrezător în zilele care aveau să urmeze.
Legat împreună cu alţi sclavi ca să nu poată fugi, losif făcea acum parte din caravana ismaeliţilor. Aceasta, urmându-şi fără grabă drumul spre marea piaţă a Egiptului, a pornit de la Dotan către miazăzi. în două sau trei zile, mergând pe drumul obişnuit al

caravanelor, a ajuns aproape de Hebron, unde erau taberele lui Isac şi Iacov, de unde, nu cu mult

timp în urmă, plecase losif să-şi caute fraţii. losif ştia că, doar puţin mai spre răsărit, dincolo de şirul acela de coline din stânga, era căminul lui, cu toată siguranţa pe care i-o oferise acesta. Tot acolo, atât de aproape, erau tatăl şi bunicul lui. Dacă ar fi putut să le dea de veste, cât de repede s-ar fi schimbat lucrurile în ceea ce îl privea şi cât de repede ar fi fost răscumpărat şi salvat!
Acolo, atât de aproape, tatăl îl aştepta să se întoarcă de la căutarea fraţilor lui, acolo îl aşteptau un bun venit plin de iubire şi toate lucrurile dragi de acasă. Erau atât de aproape! Oare avea să vină salvarea? Privea cu dor şi cu nerăbdare spre colinele care se interpuneau între el şi corturile negre, din

piele de capră, pe care le ştia atât de bine.

Nu a venit nicio salvare

Dar nu a venit nicio salvare. Oamenii, cămilele şi sclavii şi-au continuat mersul greoi către Egipt, către cruda robie în care îl vânduseră fraţii lui şi către un viitor necunoscut, în timp ce dealurile atât de familiare se îndepărtau tot mai mult, dispărând la orizont, astfel încât ochii înceţoşaţi de lacrimi ai lui losif nu le mai puteau vedea. Fiecare pas care îl apropia de Egipt îl îndepărta tot mai mult de tatăl lui, de casă, de tot ceea ce cunoscuse şi iubise. El intra într-o viaţă nouă - o viaţă nouă, care îl înspăimânta - şi într-o lume cu totul nouă. Ce îl aştepta? S-a străduit să-şi imagineze cum avea să fie viitorul, dar nu a fost bine,

căci viitorul îi apărea complet necunoscut, întunecat şi lipsit de sens. Atunci a renunţat să se gândească la viitor şi şi-a îndreptat privirile spre trecut, gândindu-se la lucrurile pe care le cunoştea, la lecţiile pe care le învăţase de la tatăl şi de la bunicul lui.

Marele Iehova îl adusese pe străbunicul lui în această ţară, îi dăduse hrană, îl călăuzise şi îi purtase de grijă. în acelaşi timp, îi făcuse cele mai minunate făgăduinţe în legătură cu un viitor măreţ atât pentru el, cât şi pentru urmaşii lui. Urmaşii lui aveau să fie la fel de numeroşi ca firele de nisip de pe ţărmul mării şi ca stelele cerului.

Şi bunicul său, Isac, primise

făgăduinţe asemănătoare din partea lui Iehova. Şi el fusese scăpat de la moarte în mod providenţial, ca să se împlinească făgăduinţa că „în Isac vei avea o sămânţă care-ţi va purta numele". Tatăl său, Iacov, primise şi el aceste făgăduinţe dragi. Văzuse cerul, îi privise pe îngeri urcând şi coborând pe scara strălucitoare care lega pământul de cer. Acolo i se spusese în modul cel mai solemn că Dumnezeu avea să fie cu el oriunde mergea şi că avea să-1 binecuvânteze până la împlinirea făgăduinţelor. Dumnezeu îl binecuvântase pe tatăl lui cu mari bogăţii, îi adusese o minunată izbăvire de unchiul Esau, i se arătase în noaptea aceea la Peniel şi îi dăduse o altă inimă şi o altă fire.

Ce sens putea să aibă robia?

Nu putea să existe nicio îndoială că Dumnezeu alesese familia lor ca să facă din ea poporul Lui şi că avea pentru viitorul lor planuri de creştere şi de măreţie. Iosif credea lucrul acesta cu toată inima. Avea cea mai deplină încredere în Dumnezeul părinţilor lui. în plus, mai erau şi visele lui. Era convins că-i fuseseră date de Dumnezeu şi că aveau o semnificaţie specială. Dumnezeu plănuise ca, prin Iosif, să facă o mare lucrare pentru binele poporului Său. Lucrul acesta era cât se poate de clar. Şi atunci, ce sens putea să aibă situaţia lui actuală - împrejurările în care se afla, cruzimea fraţilor lui, drumul spre Egipt, robia? Cum îşi puteau găsi toate acestea un loc în planul lui Dumnezeu pentru el şi pentru familia lui? Fusese smuls de lângă

familia lui. Se îndrepta spre Egipt.
Egipt! Rostind acest cuvânt, i-a venit în minte gândul că auzise ceva despre Egipt în legătură cu familia lui. Şi-a cercetat memoria şi, deodată, şi-a adus aminte că-1 auzise pe bunicul Isac spunându-i că Iehova îi spusese lui Avraam: „Să ştii hotărât că sămânţa ta va fi străină într-o ţară care nu va fi a ei; acolo va fi robită şi o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu, şi pe urmă va ieşi de acolo cu mari bogăţii." (Geneza 15:13,14). Avraam credea, după cum îi spusese Isac, că ţara aceea în care aveau să fie străini şi robi era Egiptul! Iar acum el, Iosif, era în drum spre Egipt! Şi era în

► 53

drum spre robie! Aveau toate acestea vreo legătură cu planurile lui Iehova? începea să creadă că da.

Colinele dragi de acasă se pierdeau tot mai mult în zare, pe măsură ce ei îşi continuau drumul. S-a uitat de mai multe ori în urmă, spre ele, până când au dispărut cu totul. Nu avea să vină nicio salvare. Tatăl lui nu ştia că era atât de aproape. Dar se simţea cumva mai bine. Tumultul de gânduri şi zbuciumul din suflet, şocul şi spaima pe care le simţise când fraţii lui îl coborâseră în groapă, după ce el îi privise rugător în ochii care ardeau de intenţii criminale, făcuseră loc acum siguranţei că se afla în mâinile Dumnezeului atotputernic al părinţilor lui, care

avea în vedere, pentru el şi pentru familia lui, ceva ce avea să fie spre binele lor. Aşa cum făcuse şi până atunci, „Dumnezeu avea să poarte de grijă". El era *Iehova-iire;* El avea să poarte de grijă. Iosif se bizuia pe aceasta. El intra în această etapă secundară a educaţiei lui pe drumul cel bun şi cu un spirit bun.

Lecţii pentru noi

Lăsându-1 pentru un timp pe Iosif, ne va prinde bine să aprofundam puţin lecţiile pe care le descoperim în această istorie. Menirea acestui uimitor raport biblic nu este doar aceea de a ne desfăşura firul unei vieţi. în el sunt ascunse lecţii preţioase, pe care nu trebuie să le pierdem. Cu siguranţă că suntem afectaţi de incertitudinile vieţii, cu care ne confruntăm în fiecare zi. Cine

poate şti ce va aduce ziua de mâine? Iosif pleacă să îndeplinească un serviciu pentru tatăl lui şi se aşteaptă să se întoarcă acasă în scurt timp şi să revină la normalitatea şi rutina vieţii. Contrar aşteptărilor sale, el nu se mai întoarce niciodată în tabăra lui Iacov şi vor trece mai bine de douăzeci de ani până când îşi va vedea din nou tatăl. Nu întâlnim astfel de incertitudini doar în viaţa lui Iosif. Ele marchează şi viaţa noastră, într-o măsură mai mică sau mai mare. lîxistă multe cazuri în zilele noastre când oamenii îşi iau rămas-bun de la cei dragi dimineaţa, aşteptându-se ca seara să fie din nou împreună cu ei, dar nu îi mai văd niciodată. Au loc accidente de circulaţie, incendii care izbucnesc pe neaşteptate,

accese de panică in locuri aglomerate, ciocniri sau deraieri de trenuri cu mari pierderi

de vieţi omeneşti sau boli fulgerătoare, care conduc la moarte, întâlnim astfel de lucruri, şi multe altele asemănătoare, pretutindeni în jurul nostru. Nu se întâmplă întotdeauna ce ne aşteptăm să se întâmple sau ce am plănuit noi. Avem permanent în faţa ochilor demonstraţia veridicităţii şi a exactităţii vechiului proverb care spune: „Nu aduce ziua ce aduce ceasul". Şi atunci? Trebuie să umblăm întotdeauna temători şi cu inima întunecată, sub umbra îngrozitoarei nesiguranţe a vieţii? Nicidecum. O astfel de atitudine ne-ar face viaţa tristă şi lipsită de

sens, şi Dumnezeul nostru iubitor nu vrea ca noi să trăim în acest fel. Incertitudinile vieţii în mijlocul cărora trăim cu toţii, aşa cum a trăit şi Iosif, ne îndreaptă către Dumnezeu. Trebuie să fim întotdeauna gata să ne adaptăm împrejurărilor pe care Dumnezeu le îngăduie să vină peste noi, ştiind că ocaziile noastre sunt în mâna Lui şi că nu ni se poate întâmpla nimic ce nu vine din mâna Lui puternică şi binevoitoare. Trebuie să învăţăm lecţia extrem de importantă de a trăi fiecare zi, fără să ne sporim singuri necazurile îngrijorându-ne pentru incertitudinile vieţii şi conştienţi fiind că „ajunge zilei necazul ei". Trebuie să-I îngăduim lui Dumnezeu să ne înveţe să încheiem în fiecare zi lucrarea care-i aparţine zilei respective,

pentru că El a spus: „Nu te făli cu ziua de mâine, căci nu ştii ce poate aduce o zi".

Păcatul se înmulţeşte

Această relatare ar trebui să ne înveţe totodată că păcatul se înmulţeşte atunci când îl tolerezi. El creşte prin îngăduire. La început, fraţii lui Iosif erau doar invidioşi; apoi, invidia i-a condus la ură; ura s-a adâncit şi le-a scăpat de sub control până când, în cele din urmă, a condus la cruzime şi la crimă premeditată. Niciodată un păcat nu se opreşte la a rămâne singurul păcat. El va conduce la un alt păcat şi, apoi, la un altul. în acest caz, invidia continuă până când ajunge la crimă cu premeditare. Şi nu se opreşte nici măcar aici. Crima cu premeditare şi vinderea fratelui ca sclav au condus la minciună şi

la lungi ani de duplicitate şi înşelăciune.

Mai există o lecţie foarte importantă pe care trebuie să o învăţăm de aici: aceea că oamenii nu pot să se împotrivească scopurilor şi planurilor lui Dumnezeu şi nici să împiedice împlinirea lor. S-a

demonstrat că, atunci când încearcă să facă acest lucru, fie şi în mod neintenţionat sau chiar inconştient, ei nu fac altceva decât să contribuie la înaintarea planurilor Lui către împlinirea lor finală. Fraţii lui Iosif erau convinşi că, vânzându-1 ca sclav, făcuseră imposibilă împlinirea viselor lui şi se felicitau unii pe ceilalţi pentru această reuşită. însă realitatea nu era nici pe

departe aceasta: ei nu făcuseră altceva decât să-şi împingă fratele cu un pas mai aproape de înălţarea care îi fusese prezisă. Dar ei nu ştiau. Aveau să afle lucrul acesta de-abia peste aproape un sfert de secol.

„Toate lucrurile lucrează împreună spre bine"

Aici este lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu. Ruben credea că fusese întru totul ideea lui ca Iosif să nu fie omorât, ci aruncat în groapă. Avea planurile lui. Iuda credea că fusese ideea lui să sugereze ca Iosif să fie vândut ismaeliţilor. Şi el avea planurile lui. Răutatea, ura şi duşmănia fuseseră alegerea fraţilor lui Iosif. Nu îi obligase nimeni să le cultive în viaţa lor. Dar Dumnezeul cerului, care, la rândul Său, are propriile planuri, a luat această

situaţie complicată, cu planuri omeneşti diferite, a luat invidia, cruzimea, înverşunarea şi ura lor şi le-a folosit pentru a conduce la înaintarea planului Său - le-a făcut pe toate să lucreze spre bine. Aceasta este o lecţie importantă de învăţat şi de aplicat în viaţă.
Mai există o lecţie pe care ar trebui să o învăţăm din această istorisire: aceea că nu putem scăpa de răspunderi doar îndepărtându-le din faţa ochilor, astfel încât să nu le mai vedem. Fraţii lui Iosif au crezut că, dacă l-au vândut pe Iosif ca sclav, au şi scăpat de el. De abia după mulţi ani au ajuns să-şi dea seama cât de mult greşiseră gândind astfel. Nu scăpaseră de el. Au trebuit să stea din nou faţă în faţă şi au fost traşi la răspundere pentru modul

în care se purtaseră cu el. Credeau că nu li se va cere niciodată socoteală, dar li s-a cerut. Va veni o zi când vom da socoteală de orice responsabilitate de la care ne-am eschivat.
După încă o observaţie în legătură cu o lecţie utilă pe care trebuie să o învăţăm, îl vom lăsa pe Iosif să-şi continue drumul dureros, în lanţuri, spre Egipt şi spre robie. Dar îl vom reîntâlni acolo, mai lârziu. Aş vrea să ne gândim din nou la nesiguranţa vieţii şi la

incapacitatea noastră de a şti ce ne vor aduce zilele care ne stau în faţă. Şi aş mai vrea să credem că aşa este cel mai bine. Este mai bine să nu ştim decât să ştim ce

ne va aduce ziua de mâine. Pentru că, dacă am şti, cel mai probabil că am strica planul pe care îl are Dumnezeu pentru noi.

Viitorul ascuns

Să presupunem că, atunci când a pornit la drum peste câmp, la porunca tatălui său, Iosif ar fi ştiut ce avea să i se întâmple. Să presupunem că ar fi ştiut cum aveau să-1 întâmpine fraţii lui, cum aveau să-1 trateze, ce aveau să-i facă. Să presupunem că ar fi ştiut de ura lor şi de hotărârea lor de a-1 omorî, de groapă, de singurătatea lui, de faptul că aveau să-1 vândă ismaeliţilor şi de robia care-l aştepta. Se poate îndoi cineva de faptul că, dacă ar fi ştiut, s-ar fi tras înapoi îngrozit şi nu s-ar mai fi dus să-i caute? Ar fi rămas liniştit acasă, unde era în siguranţă. Nu s-ar fi aventurat să

părăsească adăpostul protecţiei tatălui său.
Şi dacă lucrurile s-ar fi întâmplat aşa, dacă nu s-ar fi dus să-şi caute fraţii, oh, ce istorie glorioasă s-ar fi pierdut! Ce destin glorios ar fi fost ruinat!
In mod sigur, este mai bine să nu ştim dinainte ce drum ne aşteap-tă! Este mai bine să lăsăm zilele care urmează să vină, în mâinile ocrotitoare şi blânde ale atotştiutorului, atotînţeleptului, atotputernicului şi omniprezentului Dumnezeu, care ne iubeşte şi ale cărui planuri, în ceea ce ne priveşte, sunt pline de bunăvoinţă şi cu mult mai înţelepte şi mai bune decât orice am putea plănui noi pentru noi înşine. Mai mult decât atât, unul dintre numele Lui este *Iehova-iire,* „Domnul va purta de grijă".

Cel mai bine pentru noi este să învăţăm să-L lăsăm pe El „să poarte de grijă". Şi o va face - întotdeauna.

► CAPITOLUL 9

In Egipt şi în robie

Multe caravane din Răsărit se îndreptaseră încet spre Egipt, ducând cu ele mărfuri şi sclavi. însă cea care venea acum avea să aibă asupra acestei mari naţiuni o mai mare influenţă decât avusese oricare alta vreodată. Cu aceasta, venea în Egipt un sclav tânăr, vândut de fraţii lui, care erau păstori în Canaan; păstori - dispreţuiţi de toţi egiptenii. Egiptul nu ştia şi, cu siguranţă, nici băiatul vândut ca sclav nu ştia că cel care intra acum în Egipt, cu ochii larg deschişi de uimire, era destinat ca în numai treisprezece ani să devină

„stăpân peste toată ţara Egiptului". Deşi părea atât de incredibil, era cu totul adevărat. Ţara în care băiatul orfan de mamă ajunsese să fie vândut ca rob se afla în posesia celei mai puternice naţiuni a vremii. Aceasta atinsese un grad de civilizaţie mai înalt decât oricare alta. Era, totodată, şi cea mai veche dintre toate naţiunile. Era cea dintâi în majoritatea artelor progresiste. Avea un guvern organizat şi legi bine stabilite. Poporul ei construise cetăţi mari şi avea o agricultură prosperă. Când caravana lui Iosif a intrat în Egipt, marea piramidă era deja construită, lia dovedea priceperea poporului în ceea ce priveşte mecanica. La vremea aceea, egiptenii cunoşteau scrierea hieroglifică şi avansau încet către

alcătuirea unui alfabet.
într-o asemenea ţară a fost adus sărmanul băiat evreu, Iosif. Probabil că privea uimit în jurul lui, minunându-se de magnifica arhitectură a marilor oraşe, şi la mulţimea de oameni care înţesa

străzile. Probabil că se întreba, de asemenea, care era scopul pentru care îl adusese Dumnezeu în mijlocul acestei naţiuni, cea mai mare dintre toate. Ce putea el să realizeze în mijlocul unei asemenea mulţimi de oameni? Şi, mai ales, aflându-se într-o poziţie atât de umilă şi de smerită.
Era sclav, legat în lanţuri alături de alţi sclavi. Peste puţin timp, urma să fie prezentat în piaţă, alături de ceilalţi, ca să fie vândut. în tot Egiptul nu exista

cineva care să fie într-o poziţie mai de jos decât el. Care ar fi putut să fie misiunea lui în această ţară?

în piaţa de sclavi

A fost dus în piaţa de sclavi. A fost cumpărat de un om a cărui proprietate avea să fie de-acum înainte - Potifar, un ofiţer al lui Faraon şi „căpetenia străjerilor". Era un om bogat şi cu o poziţie înaltă, un dregător de la curte, ofiţer cu mari responsabilităţi, încrederea lui Iosif în Dumnezeu era neclintită şi încă mai nutrea convingerea că Dumnezeu voia să-1 folosească pentru împlinirea unui scop important. Când a ajuns la destinaţie şi i s-a spus ce îndatoriri avea, Iosif s-a hotărât să accepte situaţia aşa cum venea ea de la Dumnezeu şi să facă tot ce depindea de el pentru a se

adapta acestor noi circumstanţe.
De câte ori mă gândesc la intrarea lui Iosif în Egipt şi la tot ceea ce a însemnat nu numai pentru el, ci şi pentru Egipt şi pentru copiii lui Israel, îmi vine în minte un verset din Evanghelia după Ioan: „A venit un om trimis de Dumnezeu" (Ioan 1:6). Dacă a fost vreodată un om trimis de Dumnezeu, atunci acesta a fost Iosif.
Nu este greu să ne gândim că marii conducători menţionaţi în Biblie - Moise, Iosua, Daniel, David, Solomon, Isaia, Ieremia şi mulţi alţii - au fost oameni trimişi de Dumnezeu. Ne este uşor să ne gândim la Cirus, la Alexandru Macedon, la Caesar, la Charlemagne, la Washington, la Lincoln ca fiind oameni ai destinului, ridicaţi pentru a

realiza misiuni importante. Toţi suntem familiarizaţi cu nume mari, cu reputaţii remarcabile, cu oameni care au avut realizări atât de notabile încât au făcut ca toate celelalte personalităţi ale vremii să pară de-a dreptul insignifiante. Dar un băiat, un păstor, vândut ca rob! Trimis de Dumnezeu?! Pare incredibil.

Toţi oamenii sunt trimişi de Dumnezeu

Aş vrea să ajungi la convingerea că fiecare om este trimis de Dumnezeu. Toate persoanele născute în această lume sunt născute pentru a împlini un scop, pentru a aduce la îndeplinire o misiune. Viaţa niciunui om nu este lipsită de sens. Iosif credea că, în dreptul lui, lucrul acesta

este adevărat. Credinţa aceasta i-a păstrat statornicia şi curajul în anii care s-au scurs între timpul robiei şi cel al măreţiei lui, ca să nu mai vorbim despre experienţele dureroase care au venit asupra lui una după alta. Credinţa aceasta va face acelaşi lucru şi pentru tine. Este o credinţă pe care fiecare copil al lui Dumnezeu este îndreptăţit să şi-o însuşească, pentru că este la fel de adevărată pentru fiecare dintre noi cum a fost şi pentru Iosif. El a fost un om trimis de Dumnezeu. La fel eşti şi tu.

Unul dintre cei mai mari cuceritori ai Antichităţii a fost Cirus, regele Persiei, care a răsturnat puterea Babilonului şi s-a făcut stăpânul lumii. Dacă deschizi Biblia la Isaia 45:1-6, vei vedea cum, cu peste 100 de ani

înainte de naşterea lui Cirus, Dumnezeu 1-a menţionat pe nume, stabilind lucrarea pe care urma să o facă, încredinţându-i o misiune specială şi autorizându-1 să o ducă la Îndeplinire. El a fost un om al destinului.
Ceva de felul acesta se poate vedea în viaţa majorităţii oamenilor mari ai lumii. Isus a recunoscut lucrul acesta în dreptul Său şi 1-a exprimat în cuvintele: „Eu pentru aceasta M-am născut şi am venit în lume". Avraam a fost chemat să iasă din Ur, din Caldeea, pentru I împlini un scop anume. La mulţi ani după venirea lui în Egipt ca Hclav, Iosif a dat glas aceluiaşi adevăr, spunându-le fraţilor lui: „Nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu." Despre Pavel, Dumnezeu a spus că este „vasul ales" de El ca să

ducă neamurilor Evanghelia.
Un simţământ al misiunii
Toţi oamenii trebuie să fie conştienţi de chemarea lui Dumnezeu, '..i aibă un simţământ al misiunii. Pentru fiecare fiinţă omenească există un plan divin alcătuit şi bine conturat. Fiecare dintre noi este ilisemnat să facă un anumit lucru, iar împrejurările vieţii sunt menite

să ne pregătească pentru realizarea lui. Adevărata glorie şi adevăratul sens al vieţii stau în a împlini acel plan pe care 1-a făcut Dumnezeu pentru noi.
Cu toate acestea, majoritatea oamenilor nu se gândesc niciodată că lucrul acesta este adevărat în dreptul lor. Se consideră mult prea lipsiţi de

importanţă pentru ca Suveranul lumii să aibă o lucrare specială de înfăptuit pentru ei. Dacă vei ajunge să crezi că Dumnezeu are un plan pentru viaţa ta şi dacă ţi-1 vei însuşi, acest plan îţi va înălţa viaţa pe culmi de nebănuit. Poţi să-ţi însuşeşti această convingere pentru că însuşi Dumnezeul cerurilor o declară adevărată. Prin Fiul Său, El declară că a arătat „fiecăruia care este datoria lui". Mai mult decât atât, în parabola pe care a spus-o Isus este arătat clar faptul că, pentru îndeplinirea datoriei stabilite de Dumnezeu pentru fiecare om, Dumnezeu le-a dat tuturor diferite talente.
Astfel, indiferent unde te afli acum sau cât de puţin cunoscut eşti, Dumnezeu are un plan pentru viaţa ta. Toţi oamenii,

bărbaţi şi femei, trimişi de Dumnezeu, ale căror biografii sunt redate pe paginile Bibliei, au fost la începutul vieţii lor necunoscuţi şi insignifianţi. Să ne gândim la David printre oile sale, la băiatul de la plug, Elisei, care mergea în urma boilor, la Neemia care ţinea paharul împăratului, la Ana, soţia lui Elcana, la Samuel, băiatul de la templu - toţi umili, în poziţii smerite, şi totuşi cu viaţa plănuită de Dumnezeu; toţi, trimişi de Dumnezeu, la fel ca tine şi ca mine.

Planul vieţii tale

»

Pe măsură ce vom accepta acest adevăr şi îi vom îngădui să pătrundă în cele mai tainice unghere ale conştiinţei, până când va deveni marea convingere a vieţii noastre, vom ajunge să

recunoaştem că tot ceea ce vine în viaţa noastră, prin împrejurări şi prin experienţe, îndeplineşte un rol bine determinat în planul lui Dumnezeu şi este trimis sau îngăduit să aibă loc pentru a ne modela şi pregăti în vederea împlinirii scopului divin.
încercările şi dezamăgirile, rănile pe care ni le provoacă duşmanii şi, uneori, chiar prietenii, greutăţile şi lipsurile vieţii, întristările şi suferinţele prin care trecem, durerile şi pierderile pe care le suferim - toate au, din partea lui Dumnezeu,

misiunea de a ne pregăti să ducem la îndeplinire planul Său pentru viaţa noastră. Talentele pe care ni le dă, fie ele multe sau puţine, darurile cu care ne

naştem, abilităţile şi capacităţile pe care le dobândim, toate vin de la El şi sunt destinate să fie angajate în împlinirea planului vieţii noastre.
Astfel, în măsura în care lucrul acesta este adevărat, în viaţa noastră nu poate exista niciodată loc pentru deznădejde, pentru descurajare. Noi trăim în gândul lui Dumnezeu şi tot ceea ce vine în viaţa noastră are un scop, iar scopul acesta este planul lui Dumnezeu. Cât sens aduce în întreaga viaţă simplul fapt de a crede acest lucru! Vieţile noastre vor străluci de frumuseţe, de putere, de semnificaţie şi de entuziasm atunci când ne vom însuşi acest mare adevăr şi vom învăţa să ne supunem voinţei lui Dumnezeu.
Poate ai urmărit vreodată

ceremonia de încoronare a vreunuia dintre suveranii Angliei. Cred că ai fost impresionat de tonul profund religios şi de semnificaţia procedurii. îţi aminteşti cuvintele arhie-piscopului de Canterbury, rostite în timp ce coroana era aşezată pe cap: „George, prin mila lui Dumnezeu, rege"; „Elizabeth, prin mila lui Dumnezeu, regină". Probabil că ai zâmbit sceptic la această exprimare a credinţei că Dumnezeu ar avea vreo legătură cu alegerea suveranului.
Dar nu ai de ce să zâmbeşti. Expresia „prin mila lui Dumnezeu", care înseamnă „prin alegerea divină", *este adevărată* în ceea ce-i priveşte pe suverani, dar este *la fel de adevărată* în ceea ce te priveşte pe tine.

Prin mila lui Dumnezeu

Ar fi la fel de adevărat să spunem „Douglas McKane, prin mila lui Dumnezeu, colportor"; „Ruth Burgers, prin mila lui Dumnezeu, asistentă medicală"; „James Ellis, prin mila lui Dumnezeu, învăţător"; „John Applegate, prin mila lui Dumnezeu, fermier"; „Harriet Robinson, prin mila lui Dumnezeu, casnică". De ce un fermier sau o asistentă medicală să nu ajungă în profesia respectivă prin mila lui Dumnezeu, la fel de bine ca un rege, un preot sau un profet? Bărbatul sau femeia, băiatul sau fata care porneşte în viaţă cu acest spirit si cu această convingere poate merge mai departe ţinând

piept oricărei furtuni, înfruntând

orice greutate, întâmpinând orice dezamăgire, ridicându-se deasupra oricărei nedreptăţi şi păstrând asigurarea după care tânjeşte poetul în versurile:

„Doar să ştiu că drumul pe care merg
este calea aleasă pentru mine."

Recunoaşterea şi acceptarea acestui adevăr, că Dumnezeu ne-a chemat şi ne-a încredinţat o misiune, că suntem trimişi de Dumnezeu, ne stimulează intelectul şi ne întăresc puterile minţii şi ale inimii în achiziţionarea cunoştinţelor şi în exercitarea inteligenţei. Istoria omenirii este plină de ilustraţii remarcabile cu privire la minunata putere stimulatoare a conştiinţei, a relaţiei şi a părtăşiei cu Dumnezeu, în trezirea minţilor adormite şi în aducerea inimilor

lipsite de viaţă în armonie cu Cel Infinit.

O misiune de îndeplinit

Să ne gândim la John Bunyan, un biet tinichigiu alcoolic şi ratat, din micul oraş Bedford, Anglia. Era beţivul oraşului, un anonim lipsit de importanţă. El însuşi nu visa şi, cu siguranţă, nimeni dintre cei care îl cunoşteau nu-şi putea imagina că Bunyan avea un creier care merita să fie cultivat. Dar, dintr-odată, acest om a ajuns la convingerea de netăgăduit că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. A simţit, aşa cum nu mai simţise niciodată până atunci, că are o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Sub povara şi sub imboldul acestui nou simţământ, s-a întors către Isus Hristos pentru a căuta iertare. S-a convertit cu bucurie, părăsindu-şi

păcatele, la un nou mod de vieţuire, la o nouă conştientă a relaţiei lui cu Dumnezeu, la o nouă convingere că Dumnezeu are pentru el o lucrare de îndeplinit şi o misiune de realizat. Care a fost efectul? A fost asemenea unui bulb aspru şi ţepos, care a fost ţinut închis timp de mai multe luni în strânsoarea iernii şi care, plantat într-un sol cald şi plăcut, unde soarele şi ploaia îl îmbie mereu din cer, îşi sparge crusta şi izbucneşte la suprafaţă, dând naştere unei vieţi frumoase, parfumate şi viguroase: viaţa unui crin.
în acelaşi fel, intelectul adormit şi amorţit de băutură al lui Bunyan a fost schimbat. A experimentat o asemenea dezvoltare a

puterilor şi a capacităţilor intelectuale cum nici el şi nici cei care îl cunoşteau nu-şi imaginaseră vreodată că ar fi fost posibil în cazul lui. A avut vise şi viziuni; şi încă ce viziuni! Le-a transpus într-un limbaj simplu, minunat şi mişcător, pe care oamenii îl studiază astăzi la cursurile de stilistică.
în mintea mea, nu există nicio îndoială că unii dintre cei ai căror ochi urmăresc aceste cuvinte şi care nu visează că vor fi vreodată în posesia unor puteri peste medie, dacă s-ar întoarce către Dumnezeu, în pocăinţă sinceră de păcat şi cu dorinţa sinceră de a cunoaşte şi de a împlini voia lui Dumnezeu pentru ei, şi, dacă ar căuta, în devoţiune plină de iubire, să trăiască viaţa pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru ei,

ar fi uimiţi să descopere câte resurse intelectuale zac adormite în ei şi ce puteri splendide au moştenit - puteri care nu au ajuns niciodată să iasă la lumină, dar care, la căldura părtăşiei cu Dumnezeu, îşi vor străpunge crusta şi vor înflori într-o viaţă folositoare şi virtuoasă! Nu vor şti niciodată ce potenţial uluitor şi ce posibilităţi stau ascunse în ei până când nu se vor preda pe deplin voinţei lui Dumnezeu, în dragoste şi în supunere plină de respect.

Aşa a făcut Iosif. Iar când a intrat în noua lui viaţă - de robie într-o ţară străină -, înconjurat de oameni ciudaţi şi confruntându-se cu încercări necunoscute, inima lui tânără s-a încrezut şi a găsit odihnă în Dumnezeul poporului lui, în Dumnezeul care îi

condusese şi îi ocrotise pe înaintaşii lui şi care, în mod sigur, acum îl conducea şi îl ocrotea şi pe el. în gândul acesta a găsit pace şi siguranţă. Nu voia altceva decât să ştie care era planul lui Dumnezeu pentru el pe mai departe. Şi nu avea să aibă mult de aşteptat pentru aceasta.

► CAPITOLUL 10

Din sclav, supraveghetor

Nu a fost uşor pentru Iosif să ajungă în poziţia înaltă pe care a dobândit-o în cele din urmă. Dimpotrivă, lucrul acesta s-a realizat printr-o serie de necazuri, de greutăţi, de ghinioane şi de accidente, de dezamăgiri şi de întristări. Iar când ajungem la capătul istoriei lui şi privim înapoi, la drumul pe care 1-a parcurs şi la numeroasele etape ale carierei lui, descoperim că

dificultăţile cu care s-a confruntat, prelungirile aşteptărilor lui, situaţiile grele prin care a trecut, nedreptăţile îngrozitoare pe care le-a suferit nu numai că l-au pus la probă pe Iosif, dar (aşa cum au fost ele întâmpinate, cu răbdare şi cu eforturi sincere şi neprihănite) au fost chiar mijloacele prin care tot ce însemna curajos şi puternic şi delicat în caracterul lui a fost scos la lumină şi maturizat. Prin acest proces a fost el modelat şi pregătit pentru marea lucrare pentru care fusese destinat.
în primii ani ai vieţii, Iosif crescuse într-un mediu care îl ţinuse la adăpost de necazurile şi greutăţile vieţii. Fusese apărat de munca prea grea şi de insultele pline de cruzime. Fusese fiul preferat al tatălui său, care îl

răsfăţase, revărsând asupra lui toate favorurile. Acum pierduse totul, dar cunoscuse ura înverşunată a fraţilor săi. Fusese aruncat într-o groapă, ca să moară acolo, şi apoi vândut în umilitoarea robie.
în această robie, fusese dus într-o ţară nouă şi ciudată pentru el. Nu cunoştea limba tuturor acelor oameni din jurul lui. Nu avea

deloc cunoştinţe şi nici instruire în vreo meserie care ar fi putut să-1 facă preţuit în Egipt. A fost jefuit de tot ce avea, cu excepţia curajului şi a încrederii lui în Dumnezeu şi, implicit, a convingerii că Dumnezeu îl alese ca să fie de folos în planul Său. Avusese parte de cel mai demoralizant şi mai descurajant

început în noua ţară în care intrase şi în viaţa nouă pe care deja o începuse.

Când se descoperă caracterul

Atunci când un om este nedreptăţit, insultat, umilit şi tratat cu cruzime, adevăratul lui caracter iese la suprafaţă prin atitudinea pe care o manifestă faţă de tot ce îl înconjoară, faţă de mediul din jurul său, faţă de oameni şi faţă de viaţă în general. Dacă un om este slab din fire, atunci când va fi înşelat şi rănit cu cruzime, va deveni ursuz şi nesociabil şi îşi va pierde orice speranţă în ceva mai bun. îşi va vărsa veninul asupra tuturor celor din jur şi va acuza ameninţător şi plin de mânie răutatea şi cruzimea oamenilor.

Dacă, dimpotrivă, un om este mândru din fire, el va fi înclinat

să-şi adune puterile şi să se ridice după fiecare lovitură pe care o primeşte, veghind atent şi depunând orice efort pentru a descoperi calea cea mai potrivită pentru răzbunare.
Dacă omul este josnic din fire, probabil că îşi va accepta soarta, dar va încerca să-şi uşureze nemulţumirea şi durerea prin remarci pline de cinism, de dispreţ şi de ironie cu privire la slăbiciunile şi la eşecurile vieţii omeneşti, nefiind în stare să vadă nimic bun în nimeni şi în nimic, dar, în acelaşi timp, căutând pe orice cale şi acceptând cele mai meschine compensaţii pe care le poate obţine.
însă Iosif nu era nici slab, nici mândru şi nici josnic din fire, iar convingerea care izvora din visele pe care le avusese şi din

încrederea în Dumnezeul părinţilor lui 1-a apărat de orice impuls care l-ar fi determinat să reacţioneze în vreunul dintre modurile de mai sus împotriva experienţelor care veneau în viaţa lui. Caracterul său de o înaltă moralitate, precum şi binecuvântările pe care le primea de hi Dumnezeu în fiecare zi 1-au.făcut în stare să întâmpine necazurile cu răbdare, să se împotrivească influenţelor care ar fi putut să-1 aducă la disperare şi l-au apărat de orice fel de atitudine greşită lată de lume şi viaţă.

► 66

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Negustorii madianiţi care îl cumpăraseră pe Iosif de la fraţii lui au ajuns, în cele din urmă, în Egipt. L-au dus pe Iosif la o piaţă

de sclavi, unde a fost pus la vânzare împreună cu alte zeci sau, poate, sute de sclavi. Fără îndoială că ceilalţi proveneau din diferite regiuni ale Nilului Superior şi ale Africii Centrale, care erau pe atunci, aşa cum aveau să fie şi secole mai târziu, principalele surse care asigurau traficul inuman şi plin de cruzime cu sclavi.

Şeful poliţiei regale

Cu tenul său delicat şi cu trăsăturile fine, Iosif trebuie să fi ieşit în evidenţă în mijlocul celor oacheşi din ţările tropicale. Cel care 1-a cumpărat a fost Potifar, „căpetenia străjerilor". Dacă ar fi să acceptăm traducerea Young's Literal Translation, el era „mai-marele călăilor" (al executorilor legii). Alţii l-ar numi „mareşalul curţii", „şeful poliţiei" sau

„maestrul hergheliei". în cartea sa, *Bible Histoty of the Holy Land [Istoria biblică a Ţării Sfinte],* eruditul dr. Kitto a scris despre Potifar că era „şeful poliţiei regale". Cuvintele lui sunt: „Potifar era, în mod evident, şeful călăilor, dar aceasta este o slujbă înaltă în Orient, pentru că aceşti călăi, sau executori, nu aveau nimic de-a face cu executarea pedepselor prevăzute de legile obişnuite, ci doar cu executarea poruncilor regelui. Era, astfel, o slujbă de mare responsabilitate, iar pentru a se asigura că poruncile lui erau corect executate, regele încredinţa această funcţie unui ofiţer de la curte, care avea sub comanda lui un corp de soldaţi a căror datorie era de a păstra ordinea şi liniştea în palat şi în împrejurimile lui, de

a însoţi şi păzi familia regală în ocaziile publice şi, sub directa îndrumare a şefului lor, de a executa pedepsele hotărâte de rege asupra acelora care-şi atrăgeau dizgraţia lui. [...] Un dregător asupra căruia erau aşezate toate aceste îndatoriri şi responsabilităţi nu putea fi descris mai bine decât prin titlul de 'şef al poliţiei regale'".

Astfel descoperim că poziţia lui Potifar era una de cea mai înaltă responsabilitate, ca păzitor al suveranului. Era un nobil egiptean, sau membru al aristocraţiei egiptene, având o poziţie înaltă şi onorată nu numai prin slujba pe care o avea, ci şi prin favoarea de care se bucura din partea regelui. Fără îndoială că reşedinţa lui, întreţinută

de o mulţime de sclavi, era unul dintre acele magnifice şi imense palate pe care le-a dezgropat cazmaua arheologilor, găsindu-le acoperite de hieroglife. Ne putem imagina cum acest nou sclav, obişnuit cu simplitatea căminului pastoral şi cu blândeţea unui tată iubitor, privea tremurând la Potifar, în timp ce păşea prin porţile străjuite de sfincşi sau pe drumul sprijinit pe coloane, care ducea la acel palat egiptean imens şi neobişnuit. Toţi cei care erau acolo comunicau unul cu celălalt într-o limbă ciudată şi tot ce era în jurul lui era nou şi diferit de ceea ce cunoscuse până atunci.

Prezenţa şi protecţia lui Dumnezeu

în ciuda acestei atmosfere bizare,

Iosif nu a pierdut simţământul prezenţei şi al protecţiei Dumnezeului tatălui său. Acesta îi inunda sufletul şi liniştea gândurile care îl frământau, aducându-i o pace deplină. Raportul biblic ne spune că „Domnul a fost cu Iosif". Deşi i-ar fi venit greu să creadă, lui Iosif îi era cu mult mai bine în Egipt, decât fraţilor lui în Canaan, cu o haină murdară de sânge în mâini şi cu conştienta vinovăţiei apăsând asupra sufletelor lor. El era susţinut de gândurile legate de Dumnezeul pe care fusese învăţat să-L iubească şi să-L respecte. îi veneau mereu în minte istoriile povestite de Isac şi de Iacov. Şi strămoşul lui, Avraam, fusese chemat să plece departe de căminul lui pentru a duce la îndeplinire planurile lui

Dumnezeu. Chiar tatăl lui, Iacov, trecuse prin experienţa exilării şi fusese un fugar, izgonit de-acasă. De asemenea, Iosif şi-a amintit de vedenia despre care îi povestise Iacov, pe care acesta o avusese în noaptea când fugise de la corturile tatălui său, Isac. în momentul celei mai grele crize, îngerii lui Dumnezeu veniseră la el şi el îi văzuse urcând şi coborând pe scara strălucitoare care lega pământul de cer. Mai mult decât atât: auzise glasul lui Dumnezeu încurajându-1 şi dându-i asigurarea călăuzirii, a mângâierii şi a protecţiei. Măreţe făgăduinţe îi fuseseră date lui Iacov în strâmtorarea lui, şi Iosif ştia că toate fuseseră împlinite. Aceste istorii, care îi arătau lui Iosif cum Se purtase Dumnezeu cu înaintaşii lui, se întipăriseră

adânc în memoria lui şi acum îl încurajau şi îl întăreau, făcându-1 în stare să facă faţă noilor condiţii şi posibilităţi în care fusese aruncat atât de brusc. Şi le amintea atât

de clar, de parcă le vedea desfăşurându-le înaintea ochilor lui. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Dumnezeul tatălui lui avea să fie şi Dumnezeul lui şi avea să-i ofere aceeaşi călăuzire, aceeaşi protecţie şi aceeaşi izbăvire pe care nu încetase niciodată să li le ofere lui Avraam, lui Isac şi lui Iacov.

Credincios lui Dumnezeu

Gândindu-se la aceste lucruri, Iosif a luat decizia de a se aşeza cu totul în mâinile Celui care păzeşte pe Israel, ale Celui care îi

ocrotise întotdeauna pe înaintaşii lui. Şi el avea să-I fie credincios lui Dumnezeu în această ţară a exilului său. Şi el avea să urmeze călăuzirea lui *Iehova-iire,* a Dumnezeului „care va purta de grijă", care „Se va îngriji" de toate. Era convins că Dumnezeu nu pierduse controlul asupra împrejurărilor vieţii lui, că, în acest întuneric al robiei, Dumnezeu era chiar lângă el, veghind asupra lui, controlând evenimentele şi folosindu-le pentru gloria Sa. S-a cutremurat până în adâncul sufletului când a hotărât, în deplină consacrare, să descopere, în tot ceea ce i se întâmpla, voia Domnului şi s-o ducă la îndeplinire cu râvnă şi cu credincioşie. Inima lui avea să fie neîmpărţită în loialitate şi în slujire faţă de Dumnezeul cerului.

A hotărât să întâmpine cu curaj şi cu tărie sufletească încercările care aveau să fie partea lui în această stare de robie. Cât despre îndatoriri, avea să şi le îndeplinească întotdeauna cu credincioşie.
Astfel, în loc să-1 zdrobească şi să-1 aducă la disperare, nedreptăţile şi nenorocirile care au venit peste el l-au condus pe Iosif exact în direcţia opusă. Băiatul răsfăţat se transformase în bărbat - într-un bărbat chibzuit, curajos şi pe deplin stăpân pe sine. Credea cu toată convingerea că Dumnezeu avea pentru el o misiune de îndeplinit, o lucrare de realizat. Trebuia să ajungă la o destinaţie bine stabilită, şi acum se afla pe drum. Să porneşti în viaţă cu un asemenea spirit marchează o mare diferenţă între

ceea ce faci tu cu viaţa şi ceea ce face viaţa cu tine.

Iosif a fost, cu adevărat, *un om* pe care Dumnezeu 1-a trimis în Egipt pentru a pregăti calea pentru poporul Lui. David descrie acest eveniment într-un mod cât se poate de simplu: „Le-a trimis înainte pe un om, Iosif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în lanţuri,

l-au pus în fiare, până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el şi până când 1-a încercat Cuvântul Domnului." (Psalm 105:17-19).

Nu mai era un copil răsfăţat de către un tată iubitor. Câteva zile de necaz, de cruzime şi de greutăţi scoseseră la lumină bărbatul din el. Acum era gata pentru ceea ce avea să urmeze.

Era un *bărbat,* un bărbat *adevărat,* un bărbat *curajos* şi *hotărât,* un bărbat *trimis de Dumnezeu,* un bărbat *neînfricat,* pentru că îl cunoştea pe Dumnezeul care era cu el.

înconjurat de idolatrie

Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că, la începutul noii sale vieţi, Iosif era înconjurat din toate părţile de idolatrie. Aceasta îl expunea la tentaţii extraordinar de puternice. Falşii zei primeau închinare cu toată pompa şi splendoarea pe care le puteau susţine bogăţia şi cultura ţării. în ciuda acestora, Iosif şi-a întărit credinţa în Dumnezeu, şi aceasta 1-a ajutat să-şi păstreze simplitatea şi credincioşia faţă de El. Nu a încercat să-şi ascundă propriile principii. Nu-i era ruşine de convingerile lui religioase sau

de închinarea la adevăratul Dumnezeu.
Indiferent unde este manifestat, acest fel de devotament va conduce întotdeauna la aceleaşi rezultate. Raportul biblic spune că „Domnul a fost cu Iosif, aşa că toate îi mergeau bine... Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el şi că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca". Urmărind purtarea lui Iosif, Potifar a fost impresionat, în cele din urmă, el i-a încredinţat lui Iosif casa lui şi toate proprietăţile lui, făcându-1 administrator peste tot ce avea. „Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea şi n-avea altă grijă decât să mănânce şi să bea." „Domnul a fost cu Iosif, aşa că toate îi mergeau bine." O veche versiune redă într-un mod puţin mai ciudat: „Domnul a fost cu

Iosif, aşa că el era un om norocos!" Parcă ceva sună nepotrivit; aceste două lucruri par incompatibile unul cu celălalt. Dar ideea transmisă este că tot ceea ce făcea Iosif îi reuşea; toate misiunile care îi erau încredinţate de stăpânul lui erau duse la îndeplinire. Pe lot ce punea mâna mergea bine, era un succes. Iar motivul era întotdeauna acela că „Domnul a fost cu" el. Propria umbră nu-1

urmărea mai îndeaproape şi cu mai multă statornicie cum îl urmărea succesul. Potifar şi întreaga lui casă îşi formaseră obiceiul de a se aştepta ca acest tânăr evreu să rezolve toate problemele, să desfacă orice nod, să descurce orice încurcătură din

activităţile complexe şi din cele de rutină ale unui domeniu şi ale unei reşedinţe vaste şi să transforme cele mai mari uneltiri şi împotriviri în ocazii de a obţine succes.

Secretul prosperităţii

Secretul acestei remarcabile prosperităţi a lui losif era dublu. în primul rând, era faptul, pe care deja l-am menţionat, că, deşi fusese jefuit de haina lui princiară, losif nu fusese jefuit şi de caracterul său princiar. El îşi păstrase integritatea şi încrederea în Dumnezeu. Nu se lăsase înveninat şi doborât de resentimente. Era harnic, vigi-lent, prompt, sârguincios, destoinic, ascultător şi demn de încredere. Poate că tovarăşii lui de sclavie mai trândăveau, pierzând şi timpul lor, şi pe cel al

stăpânului lor, dar losif folosea fiecare clipă în activitate. Poate că ceilalţi erau mulţumiţi să-şi facă lucrul doar superficial. Nu şi losif. El era priceput şi conştiincios. Nu-şi îndeplinea îndatoririle doar pentru a evita mustrarea sau pedeapsa. îşi făcea lucrul pentru a primi în primul rând aprobarea Stăpânului ceresc, al Cărui ochi credea că este îndreptat în permanenţă asupra lui şi înaintea Căruia stătea întotdeauna. Cel care trăieşte cu conştienta prezenţei lui Dumnezeu va prospera întotdeauna, va fi întotdeauna „un om norocos".

De aceea, prosperitatea care marca tot ceea ce făcea losif nu era consecinţa unui miracol divin. Preocuparea lui meticuloasă de a face totul bine şi interesul

conştiincios pentru bunăstarea stăpânului său atrăgeau binecuvântările Cerului peste tot ceea ce făcea. losif ştia că succesul lui se datorează bunăvoinţei şi îndurării lui Dumnezeu. Chiar şi Potifar a acceptat această explicaţie ca fiind secretul uimitoarei prosperităţi care însoţea tot ce făcea losif. „Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el şi că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca." Rezultatul a fost acela că Potifar „a lăsat pe mâinile lui losif tot ce avea şi n-avea altă grijă decât să mănânce şi să bea."

► CAPITOLUL 11

În armonie cu Cel Infinit

losif a rămas timp de zece ani în casa lui Potifar. în cele din urmă, credincioşia lui şi binecuvântările revărsate de Dumnezeu asupra

lui l-au determinat pe Potifar să nu mai privească la losif ca la un sclav, ci mai degrabă ca la un fiu, tratându-1 ca atare şi aşezând sub supravegherea lui administrarea a tot ceea ce avea. „Toate îi mergeau bine". Am zăbovit asupra acestei declaraţii pentru că pare să fie bogată în semnificaţii şi conţine lecţii preţioase. Multe sunt căile prin care Domnul este cu servii Săi. Multe sunt căile în care El poate face să le meargă bine, îi poate face să prospere. S-ar putea să nu o facă (şi, într-adevăr, rareori o face) printr-un simbol exterior. Nu face acest lucru printr-un semn vizibil, care să poată fi văzut şi citit - nimic de genul să porţi o cruce din aur sau să-ţi faci semnul crucii. De multe ori, Dumnezeu este cu un om

inspirându-i gândurile, impresionându-i mintea, îndemnându-1 să facă o anumită alegere, conducându-1 să ia o anumită decizie, orientându-i voinţa, dându-i sentimente înalte şi nobile, călăuzindu-i paşii, ajutându-1 să-şi aleagă cu grijă cuvintele, oferindu-i răspunsul potrivit la timpul potrivit şi în împrejurările cele mai potrivite.
I)umnezeu face ca unui om să-i meargă bine dându-i o educaţie pe care acesta nu ar putea să o obţină în nicio instituţie de învăţământ, instruindu-1 pentru a împlini scopul Său special prin metode şi prin procese la care şcolile omeneşti nici măcar nu au visat vreodată şi

făcându-1 astfel un instrument

potrivit pentru lucrarea pe care i-a încredinţat-o. Ideile, ca şi banii, sunt daruri de la Dumnezeu. Sugestiile în management şi administraţie, inspirarea gândurilor în momente de criză, îndemnurile la păstrarea tăcerii, atunci când este mai bine să taci decât să vorbeşti, călăuzirea în alegerea cuvintelor, atunci când acestea fac mai mult decât tăcerea - toate acestea sunt daruri revărsate de Duhul Sfânt asupra oame-nilor dedicaţi pe deplin să împlinească voia Domnului.

O viaţă care îl are în centru pe Dumnezeu

Iosif era sclav sub conducerea lui Potifar. Cu toate acestea, Domnul era cu el, astfel că toate îi mergeau bine. Niciun copil al lui Dumnezeu nu poate ajunge în

dificultăţi şi împrejurări atât de potrivnice încât să iasă din sfera de acţiune a binecuvântărilor Domnului. Nu există circumstanţe care să poată împiedica prospe-ritatea pe care o dă Dumnezeu. Privit prin ochii unui om lipsit de discernământ spiritual, Iosif nu ar fi părut deloc un om prosper, căruia îi mergea bine. Era sclav. Era în robie. Era proprietatea unui alt om. Timpul lui nu-i aparţinea. Nu avea libertate de acţiune şi nici de alegere. Fusese despărţit de tatăl lui şi dus departe de căminul în care crescuse. Cu toate acestea, Domnul era cu el şi el era un om prosper, căruia toate îi mergeau bine.

Secretul era acela că, în centrul vieţii lui, Se afla Dumnezeu. Nu propria persoană. Nu

circumstanţele. Nici mediul în care trăia. Nici lucrurile exterioare. Atunci când trăieşte pentru lucrurile exterioare, omul nu poate să aibă prosperitate adevărată nici măcar în mijlocul bogăţiilor. Când trebuie să-şi facă socoteala proprietăţilor şi a veniturilor, ca să vadă dacă este prosper şi dacă se poate bucura cu adevărat, un astfel de om nu ajunge să înţeleagă pe deplin ce presupune adevărata fericire sau ce înseamnă adevărata prosperitate. Cel care trăieşte prin registrele de bancă şi prin lucrurile lumii din jurul lui nu are o concepţie reală cu privire la ce înseamnă să trăieşti. Omul nu poate trăi doar cu pâine, sau doar cu aur şi cu lucrurile percepute prin simţuri. Viaţa nu este un lucru exterior, ci unul lăuntric.

Cel căruia i se pare imposibil să aibă o viaţă lăuntrică şi să-şi susţină existenta din lucrurile Duhului nu trăieşte în adevăratul sens

al cuvântului. Este asemenea unei mingi de ping-pong, depinzând de împrejurările schimbătoare, o simplă jucărie la voia întâmplării. Orice telegramă poate însemna prăbuşirea tuturor speranţelor lui; orice sunet al telefonului poate să pună capăt imperiului visurilor lui. Ziua ploioasă pe care s-a străduit să o evite cu orice preţ poate să-i dea peste cap întreaga viaţă şi să aducă întuneric şi disperare asupra întregului său viitor.

Viaţa lui Iosif nu a fost determinată de circumstanţe, de

lucrurile din jur. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi petrecut zilele în lacrimi şi nopţile în disperare. El a trăit cu Dumnezeu. S-a hrănit cu speranţă. Dumnezeu a fost la dreapta lui. Toate aşteptările i-au fost ancorate în Dumnezeu. „Domnul a fost cu Iosif. A dus o viaţă religioasă, o viaţă de consacrare. A trăit în Dumnezeu, cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu. A umblat cu Dumnezeu. însăşi viaţa sufletului său a identificat-o cu Dumnezeu.

Nu a fost un sclav al circumstanţelor

Circumstanţele nu au avut suveranitate asupra lui. Nu i-au controlat viaţa, ci i-au stat la picioare. Iosif s-a ridicat deasupra lor. Poate că a fost sclavul lui Potifar, dar nu şi al circumstanţelor. El le-a folosit pe

ele, nu ele pe el. Un astfel de om a fost Iosif. Şi, când ştii acest lucru despre un om, atunci ai cheia întregii lui vieţi. Dacă un om are o relaţie bună cu Dumnezeu, atunci întreaga lui viaţă este sigură şi hotărâtă. Adversităţile vieţii exterioare - nedreptăţile, confuzia, abuzurile şi cruzimea ei - nu îl tulbură şi nu îl doboară. In ciuda furtunilor din afară, el se simte în siguranţă; în ciuda loviturilor teribile ale împrejurărilor nedrepte, lumina şi pacea îi stăpânesc mintea. Marile crize ale vieţii nu îl smulg din ancorarea în Dumnezeu. Astfel, poate să fie în exil, în robie, despărţit de lata, de cămin şi de prieteni, şi totuşi să fie un om prosper, căruia toate să-i meargă bine - „un om norocos". Aşa a fost Iosif. Omul liber din el, a cărui

viaţă îl avea în centru pe Dumnezeu, era mai profund decât sclavul. Lucrul acesta 1-a făcut în stare să se înalţe mai presus de robia lui şi să trăiască într-o altă lume - în lumea Duhului, în lumea lui Dumnezeu, în autentica împărăţie a cerurilor.

► 74

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Nu trebuie să lăsăm în urmă această etapă a experienţei lui losif fără să subliniem un lucru de extremă importanţă. Raportul biblic ne spune că „stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el şi că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca" (Geneza 39:3). Acesta este un lucru cu adevărat minunat. Un om a cărui viaţă îl are în centru pe Dumnezeu are în el ceva care nu se găseşte în niciun alt om. Oamenii nereligioşi

observă că Dumnezeu este cu el şi sunt influenţaţi. Modul lui de viaţă îi impresionează chiar şi pe păgâni, chiar şi pe un idolatru cum era Potifar, mai mult decât ar face-o cuvintele. Aceştia pot să nu audă niciun cuvânt de la el, dar văd o viaţă şi sunt mişcaţi. Relaţia noastră cu cerul, legătura noastră cu Dumnezeu, convingerile care ne conduc viaţa, credinţele noastre religioase pot fi văzute şi sunt văzute de oamenii din jurul nostru -de oameni nereligioşi, de oameni fără Dumnezeu, de toţi oamenii. Este un lucru pe care nu trebuie să-1 uităm.

O viaţă religioasă nu poate fi niciodată ascunsă

Potifar nu-L cunoştea pe adevăratul Dumnezeu. Dar acest idolatru a văzut în sclavul lui

evreu, în acest băiat cu ten alb şi cu un spirit vesel şi încrezător, ceva ce nu mai văzuse în nimeni altcineva până atunci. Viaţa nobilă a unui om, viaţa cu adevărat religioasă, viaţa care îl are în centrul ei pe Dumnezeu, nu este niciodată o viaţă nevăzută. Strălucirea ei răzbate la suprafaţă. Nu poate fi ascunsă. Se face singură cunoscută şi simţită. Potifar a văzut că Domnul era cu losif nu pentru că losif i-ar fi spus lucrul acesta sau i-ar fi ţinut discursuri religioase. El a văzut că Domnul era cu losif nu pentru că losif ar fi intrat în dezbateri aprinse cu el în legătură cu erorile credinţelor idolatre şi ar fi criticat practicile păgâne. Nici pentru că losif s-ar fi chinuit să-i explice cine este adevăratul Dumnezeu şi care este modul

corect de închinare. Nu. Ci Potifar a văzut că Domnul era cu losif pentru că îi mergea bine în tot ceea ce făcea. A făcut legătura logică de la efect la cauză - de la lucrurile văzute la cele nevăzute. Prosperitatea şi reuşita care însoţeau tot ceea ce făcea losif însemnau ceva. Trebuia să existe un motiv pentru ele. Nu putea exista o altă explicaţie pentru o astfel de stare de lucruri decât o cauză religioasă. Aceasta trebuia să se găsească în

relaţia sclavului său cu Divinitatea căreia I se închina. Acest om era un slujitor al lui Iehova. Iar Iehova îi recunoştea şi îi accepta închinarea, făcându-1 să reuşească în tot ceea ce făcea. Până unde este posibil să ne

amestecăm printre oameni, să lucrăm alături de ei, să fim servitorul, angajatul, prietenul sau asociatul unuia dintre ei, şi să ascundem că există un Dumnezeu căruia îi slujim? Cât timp ai fost angajat al patronului tău, ai locuit alături de vecinul tău, ai cumpărat zi de zi mărfuri de la vânzătorul magazinului pe care îl frecventezi, te-ai întâlnit şi ai colaborat cu prietenul tău, fără ca aceştia să afle despre credinţa ta în Dumnezeul pe care-L slujeşti şi despre adevărul în care crezi? Cum pot fi ascunse aceste lucruri atunci când un om îl are pe Dumnezeu în viaţa şi în inima lui? Trebuie să ştii că există anumite nuanţe subtile ale gesturilor pe care le faci, ale expresiei feţei sau ale privirii, anumite aspecte neobişnuite legate de conduită,

pe care oamenii şi le explică doar pe baza religiei, doar prin faptul că tu trăieşti viaţa după standarde şi după idealuri care vin de sus, de la Dumnezeul căruia îi slujeşti. Există persoane în prezenţa cărora nu poţi petrece nici cinci minute fără să nu-ţi dai seama că te simţi mai bine şi că ai fost binecuvântat. Aşa a fost cu Iosif. Potifar a văzut că Domnul era cu el. Aşa poate să fie şi cu tine. Aşa trebuie să fie cu orice om care îl slujeşte cu adevărat pe Dumnezeul cerului.
Atunci când Dumnezeu este cu un om şi când acest om se consacră pe deplin să-I slujească lui Dumnezeu, această slujire va fi văzută de cei din jur. Prezenţa lui Dumnezeu în viaţa unui om se manifestă în moduri care nu pot rămâne ascunse, ci devin vizibile,

astfel încât toţi le pot vedea. Poate fi expresia feţei, strălucirea din privire, tonul vocii, micile gesturi de amabilitate, dispoziţia de a ajuta, conduita plină de bunăvoinţă - lucruri mici, dar încărcate de o semnificaţie care poate fi uşor înţeleasă.
Unii oameni revarsă lumină în jurul lor. Alţii chiar vorbesc lumină. Unii oameni ne fac să ne fie ruşine când, în prezenţa lor, dăm dovadă de josnicie, de laşitate, de ticăloşie, de agresivitate sau de faptul că nu suntem vrednici de încredere. Caracterul lor străluceşte la suprafaţă. Poate că nu rostesc niciun cuvânt; poate că nici măcar nu ne privesc. Nu trebuie să ne ţină o predică sau să ne condamne. Şi totuşi ne dăm seama imediat şi intuitiv de

sinceritatea şi de nobleţea

lor. Recunoaştem, asemenea lui Potifar în legătură cu losif, că Domnul este cu ei.

Un om binecuvântat datorită altuia

Mai există un aspect pe care ar trebui să-1 subliniem înainte de a trece la experienţa lui losif de mai târziu. Acela că binecuvântările pe care i le-a dat Dumnezeu lui losif nu s-au oprit la losif. Prosperitatea care a venit peste sclav a fost împărtăşită şi de stăpân. Raportul biblic spune că „de îndată ce Potifar 1-a pus mai-mare peste casa lui şi peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului din pricina lui losif, şi binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie

la câmp" (Geneza 39:5).
De dragul unui om, un alt om este binecuvântat. Binecuvântarea venită datorită credincioşiei unui om trece şi asupra altuia. Nu-ţi vei irosi timpul dacă vei medita mai mult la lucrul acesta. Un om poate să privească la prosperitatea lui şi să tragă concluzia că Dumnezeu 1-a favorizat, când, de fapt, toată prosperitatea lui se poate datora credincioşiei unui umil slujitor aflat în slujba lui, a unui asociat sau partener de afaceri sau a devotatului său tovarăş de viaţă, căruia nu s-a gândit niciodată să-i atribuie meritul bunăstării lui. In cazul lui Potifar, a fost vorba despre un stăpân binecuvântat datorită unui rob bun. Şi el şi-a dat seama de lucrul acesta. Mulţi oameni nu îşi dau seama. Cu o

satisfacţie plină de îngâmfare, ei îşi numără binecuvântările, convinşi fiind că beneficiază de ele ca rezultat al propriei priceperi, inteligenţe şi capacităţi. Omul se priveşte pe el însuşi ca fiind un geniu în afaceri - priceput, vigilent, mereu pe fază, ştiind de fiecare dată ce mutare să facă. El gândeşte că toată această prosperitate este răsplata capacităţilor lui superioare. S-ar simţi jignit şi ar fi indignat dacă i s-ar spune că aceasta este, de fapt, răsplata devotamentului şi a credincioşiei unui anumit angajat devotat bunăstării lui, care ocupă un loc umil, cu o responsabilitate considerată insignifiantă.
Există mulţi bărbaţi binecuvântaţi şi prosperi care au fost feriţi de nenorociri pentru că, deşi nu

recunosc, au avut şansa de a avea soţii devotate rugăciunii. Un astfel de bărbat nu merge niciodată la biserică - este prea ocupat să câştige existenţa familiei; religia

este pentru femei şi copii; el trebuie să se îngrijească de bunăstarea tuturor. Dar soţia lui nu pierde nicio întâlnire de la biserică şi nu încetează să se roage pentru el. El nu ştie că prosperitatea de care este atât de mândru i se datorează, în întregime, evlavioasei şi neglijatei lui soţii, a cărei religie el o dispreţuieşte şi o ia în râs. Ea nu oboseşte niciodată să se roage pentru el. Dacă ar face-o, judecăţile cerului ar cădea peste el. Dar el nu ştie nimic din toate

acestea. Nu vrea să recunoască faptul că binecuvântările de care se bucură i se datorează credincioasei lui soţii. Nu priceperea şi geniul lui sunt sursa acestei prosperităţi, ci soţia lui, care se roagă.

Sarea pământului

Aşadar, în fiecare veac, slujitorii neprihăniţi ai lui Dumnezeu au fost sarea pământului. Dumnezeu binecuvântează un om de dragul altuia, aşa cum 1-a binecuvântat pe Potifar de dragul lui losif. Zece oameni neprihăniţi din Sodoma ar fi salvat viaţa tuturor oamenilor nelegiuiţi din acea cetate nelegiuită. Un soţ este binecuvântat datorită soţiei lui evlavioase. Un om ale cărui holde sunt îmbelşugate este binecuvântat datorită unei fetiţe infirme şi neputincioase, care

crede în Dumnezeu şi care se roagă pentru tatăl ei, legând, astfel, casa aceea cu cerul. Tot ce are el îi datorează ei. Şi el nici măcar nu ştie.
întotdeauna a fost aşa. Cei neprihăniţi, cei cinstiţi, cei iubitori, cei temători de Dumnezeu nu sunt doar sarea pământului, care conservă totul, apărând de stricăciune, ci sunt şi lumina lumii. Fără ei, lumea nu ar mai fi fost acum decât un tăciune stins, zburând prin spaţiu. Fără ei, Dumnezeu ar fi nimicit demult această planetă mică, pjulverizând-o cu suflarea mâniei Lui. Oamenii rugăciunii, oamenii lui Dumnezeu, au fost cei care au păstrat-o încă în viaţă. Prezenţa lui Pavel pe corabie, pe marea zbuciumată de furtună, a fost cea care i-a salvat pe toţi cei aflaţi la

bord. Prezenţa slujitorilor lui Dumnezeu este cea care apără pământul de ploaia de foc a judecăţii Sale. Şi, aşa cum am văzut, datorită lui losif a fost binecuvântată casa lui Potifar. Dar Potifar a avut suficientă înţelep-ciune încât să conştientizeze acest lucru si să-1 recunoască.

► 78

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Astfel, avându-L pe Dumnezeu în centru, viaţa lui Iosif a fost adusă şi păstrată în armonie cu Dumnezeu. O astfel de viaţă este menită să reverse binecuvântări asupra celor din jur, aşa cum s-a petrecut în cazul lui Iosif. La fel va fi cu orice om a cărui viaţă îl are în centru pe Dumnezeu.

► CAPITOLUL 12

Ani de instruire preţioasă
Anii de sclavie petrecuţi în casa lui Potifar nu numai că au adus binecuvântări şi prosperitate acestui important dregător egiptean, ci au fost de un enorm folos şi pentru Iosif. Aceştia i-au asigurat edu-caţia, instruirea şi pregătirea necesară pentru lucrarea vieţii lui, pentru cariera lui de prim-ministru al Egiptului. Aşa cum am văzut, Iosif s-a consacrat împlinirii voii lui Dumnezeu încă de la o vârstă fragedă, iar evenimentele ulterioare care au apărut în experienţa lui nu au adus nicio schimbare în hotărârea de a rămâne credincios Dumnezeului părinţilor lui. Decizia fusese luată. Hotărârea a fost stabilită. Viaţa lui a fost trăită cu conştienta prezenţei lui

Dumnezeu. In fiecare relaţie a vieţii, în fiecare decizie pe care a trebuit să o ia, el nu a ezitat să caute voia lui Dumnezeu cu privire la atitudinea şi la conduita lui. Datorită acestui lucru a fost el un om căruia toate îi mergeau bine. Dumnezeu poartă de grijă şi îl onorează pe omul care păstrează o strânsă părtăşie cu El şi caută întotdeauna să cunoască voia Lui.
Acesta a fost modul de viaţă al lui Iosif în anii de slujire în casa lui Potifar. încrederea stăpânului lui în integritatea şi capacitatea lui a crescut constant. Potifar a aşezat asupra tânărului evreu o responsabilitate din ce în ce mai mare. A venit timpul când i-a încredinţat administrarea tuturor proprietăţilor şi afacerilor lui, inclusiv a palatului său

rezidenţial, precum şi organizarea activităţilor zilnice care aveau loc acolo.

► **80**

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

în contact cu persoane importante

în această slujbă, ca majordom al marii reşedinţe, Iosif intra în contact adeseori cu persoane importante. Vizitau palatul lui Potifar oameni cu poziţii înalte în guvern - oameni de rang, oameni învăţaţi, oameni de ştiinţă, oameni ai religiei, preoţi, consilieri ai lui Faraon, înalţi funcţionari (dregători) în diferite departamente de stat, oameni cu responsabilităţi legate de conducerea şi de administrarea afacerilor publice, ca şi personalităţi cu un statut social înalt.

In slujba sa de administrator al întregii case a lui Potifar, intrau şi atribuţiile de a organiza şi de a îngriji de bunul mers al diferitelor întruniri, banchete, conferinţe sau ocazii sociale care aveau loc acolo, în felul acesta, el a ajuns să înveţe o mulţime de lucruri în legătură cu viaţa publică egipteană, cu politica Egiptului, cu învăţământul, cultura şi viaţa socială a acestei ţări, precum şi cu ceea ce se petrecea în lumea din jurul lui. A trăit în această atmosferă şi a luat parte la aceste activităţi timp de câţiva ani, înainte de a veni teribila lovitură care avea să-1 lipsească de tot şi să-1 arunce în dizgraţie şi apoi în temniţă.
în timpul acestor ani de preţuire şi de responsabilităţi, Iosif s-a dezvoltat şi s-a maturizat în toate

privinţele. A învăţat mult din conversaţiile pe care le-a auzit, din discuţiile purtate în auzul său, din asocierile lui cu oameni aflaţi în poziţii sociale înalte şi chiar din statutul lui de slujitor. Capacităţile lui pline de agerime şi mintea lui activă erau în permanenţă preocupate de lucrurile importante ale vieţii; a devenit conştient de cauzele care produceau anumite efecte în acea ţară; a învăţat multe despre modul cum puteau fi guvernaţi oamenii, despre modul în care puteau fi influenţaţi şi conduşi în diferite direcţii. A ajuns să înţeleagă din ce în ce mai mult chestiunile economice, sociale şi politice. într-adevăr, casa lui Potifar a devenit pentru Iosif o şcoală folositoare, care i-a asigurat o remarcabilă educaţie

multilaterală şi o pregătire potrivită pentru uriaşele responsabilităţi pe care urma să şi le asume, ca prim-ministru al acestei mari naţiuni a vremii.

Nu a fost o întâmplare faptul că Iosif a ajuns în casa lui Potifar

Fără îndoială, acesta a fost motivul pentru care Iosif a fost aşezat acolo şi a fost binecuvântat cu prosperitate, astfel încât să poată beneficia de o oportunitate importantă. Nu a fost o întâmplare faptul că a fost vândut ca sclav. Nu a fost o întâmplare nici că a fost dus în piaţa de sclavi. Nu a fost o întâmplare că a fost cumpărat de Potifar şi nici faptul că toate i-au mers bine în slujba lui Potifar şi a fost

promovat ca administrator al casei şi proprietăţilor lui. Toate acestea sunt dovezi ale unui plan divin. Aceşti ani, de serviciu umil în casa lui Potifar, nu au fost ani pierduţi pentru Iosif. într-adevăr, nimic nu a fost îngăduit să vină asupra lui fără să fie spre binele lui - cu toate că, de cele mai multe ori, experienţele prin care a trecut au părut nedrepte, aspre, cu totul de nedorit.
Aşa se întâmplă întotdeauna în viaţa adevăratului copil al lui Dumnezeu. Ocaziile lui sunt în mâna lui Dumnezeu. Lucrurile care se întâmplă cu el nu se întâmplă pur şi simplu. Există un scop în ele. Nu sunt rezultatul unui accident, al unei simple întâmplări. Sunt încărcate de semnificaţie. Sunt îngăduite şi destinate să realizeze ceva. Şi,

întotdeauna, acel ceva este pentru binele copilului lui Dumnezeu. Nu să facă rău, ci să fie o binecuvântare.

Necazurile nu i-au făcut rău

Aşa a fost şi cu Iosif. Faptul că a fost aruncat în groapă nu i-a produs niciun rău real. A fost neplăcut, desigur. Dar nu i-a făcut rău. Nici faptul că a fost vândut ca sclav nu 1-a rănit. în realitate nici nu a fost o nenorocire, ci, mai degrabă, o oportunitate. Să fie cumpărat ca un simplu obiect a fost umilitor, dar nu i-a făcut, cu adevărat, rău. Iosif nu a suferit nicio pierdere de pe urma acestei experienţe. Dimpotrivă, a ieşit în câştig. Nimic nu îi poate face rău unui om care s-a hotărât să-L urmeze pe Dumnezeu. Viaţa lui este în mâna lui Dumnezeu şi tot ceea ce i se întâmplă trebuie să

treacă prin mâna lui Dumnezeu şi, prin urmare, să fie îngăduit de Dumnezeu. Şi tot ceea ce trece prin mâna lui Dumnezeu şi este îngăduit să atingă viaţa servilor Săi este astfel ales şi modelat încât să fie o binecuvântare, nu să facă rău.

► **82**

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Este adevărat, găsim în Scriptură declaraţii care afirmă că, în experienţa lui de mai târziu, cea a temniţei, losif a suferit cu adevărat, a fost rănit. Este vorba despre Psalmul 105:17,18: „Le-a trimis înainte pe un om, losif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare." Este adevărat, picioarele i-au fost rănite. Dar losif însemna mai mult decât picioarele lui. în mai multe sensuri, losif era mai

sus decât picioarele lui. losif nu a fost rănit. Foarte posibil ca şi sentimentele să îi fi fost rănite, dar nu el însuşi.
Nu aş vrea să lăsăm în urmă această importantă lecţie fără să ne-o însuşim. Poate că modul cel mai uşor de a face acest lucru este acela de a ne da frâu liber imaginaţiei. Să presupunem că, în primii ani ai robiei lui, losif şi-ar fi luat soarta în propriile mâini, ar fi căutat o posibilitate de a evada şi ar fi reuşit. Să presupunem că ar fi reuşit şi să scape de urmăritori şi, în cele din urmă, şi-ar fi găsit drumul înapoi, spre Canaan, ajungând în tabăra tatălui său. Ne putem imagina bucuria care ar fi urmat. Dar vă puteţi imagina şi celelalte lucruri? Vă puteţi imagina evadarea din sclavie, fără temniţă, fără prezicerile pentru

paharnic şi pentru pitar, fără interpretarea viselor lui Faraon, fără înălţarea în rang şi în putere, fără depozitarea grânelor, fără salvarea de vieţi, fără călătoria familiei lui Iacov în Egipt, fără ţinutul Gosen, fără ca Israel să crească şi să ajungă o mare naţiune, fără eliberare, fără darea Legii, fără cucerirea Canaanului, fără un sistem al închinării divine, fără tronul lui David, fără făgăduinţele divine date lui David, fără Mesia, fără Biserica Creştină, fără...? O, ce schimbare dramatică s-ar fi produs în istoria lumii prin evadarea unui insignifiant sclav evreu din Egipt!

Condducere providenţială

Cu mai mulţi ani în urmă, un scriitor şi-a lăsat imaginaţia să brodeze pe o temă similară cu aceasta, pentru a sublinia

conducerea providenţială din viaţa lui losif. El a scris o carte care prezintă un bărbat dintr-o formă mai înaltă de existenţă, căruia, privind de sus cum sărmanul băiat evreu era luat de madianiţi şi dus în Egipt, i s-a făcut milă de bietul sclav. Plin de compasiune, acest bărbat a văzut cum losif, ager la minte şi cu un spirit îndrăzneţ şi dornic de aventură,

a reuşit să fugă din caravană în cea dintâi noapte după ce fraţii lui îl vânduseră, când madianiţii nu se aflau la prea mare distanţă de tabăra tatălui său. Reuşise să se depărteze de caravană, când un câine galben a început să scheune. Oamenii în a căror proprietate se afla acum au fost

treziţi de scheunatul câinelui. Sclavul fugar a fost prins şi adus înapoi.
Povestea continuă descriind sentimentele celui care privise de sus toată scena. Ar fi vrut să fi omorât câinele înainte ca acesta să-i fi trezit pe păzitorii lui losif. în felul acesta, losif ar fi putut să parcurgă mica distanţă care îl despărţea de căminul tatălui său. O astfel de desfăşurare a evenimentelor i-ar fi ferit pe Iacov şi pe losif de durerea şi de suferinţele prin care aveau să treacă, ar fi dat pe faţă cruzimea şi prefăcătoria fraţilor şi... dreptatea ar fi triumfat.
„Nu te amesteca!"
Dar, în timp ce privitorul de sus era gata să ucidă câinele şi să faciliteze astfel evadarea lui losif, păzitorul lui i-a spus: „Nu te

amesteca!" Şi, pentru a-1 convinge că era pe cale să facă un mare rău intervenind, 1-a dus, în spirit, într-o lume unde putea să facă ceea ce plănuise - să ucidă câinele şi să-1 ajute pe băiat să fugă - şi să vadă, totodată, consecinţele intervenţiei lui. Iată-1 omorând câinele; acesta nu a mai lătrat, paznicii nu au mai fost treziţi, losif a fugit şi a ajuns acasă în siguranţă. Tatăl lui s-a bucurat; fraţii lui, la început plini de amărăciune, au fost, în cele din urmă, mângâiaţi. Părea o viaţă cu mult mai bună decât robia.
Dar peste ani, când a venit foametea, nu exista în Egipt niciun losif care să o prezică şi să facă pregătiri în aşteptarea ei. în depozite nu a fost strânsă hrană. Palestina, Egiptul şi celelalte ţări

au fost devastate de foamete. Un mare număr de oameni au pierit. Cei care au scăpat au fost apoi nimiciţi de sălbaticii hitiţi. Egiptul a fost şters de pe faţa pământului. Civilizaţia a fost trimisă cu secole în urmă. Grecia şi Roma nu au trecut de barbarism. Istoria întregii lumi a fost schimbată. Nenumărate rele au urmat - şi toate, pentru că cineva, a cărui înţelepciune a fost, de fapt, ignoranţă, a ucis un câine galben pentru a salva un sclav fugar din necazul lui de moment, spre teribila pierdere a lui si a întregii lumi.

► 84

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

Şi autorul acestei poveşti imaginare subliniază cu putere lecţia că este mai bine să nu ne amestecăm în providenţa lui

Dumnezeu. Multe planuri măreţe ale înţelepciunii lui Dumnezeu au fost stricate prin amestecul omului. Cei care au citit Biblia îşi amintesc, probabil, de ocazia în care Petru a vrut să-L împiedice pe Isus să meargă la cruce. Să presupunem că ar fi reuşit! De câte ori bunele intenţii ale dragostei nu au ferit o viaţă de necazuri şi de adversităţi, nu au sfătuit împotriva unui sacrificiu şi nu au salvat o persoană de la suferinţă, fără să ia în considerare faptul că, în acelaşi timp, au ruinat o viaţă, au stricat un destin, au zădărnicit un plan al lui Dumnezeu?
Cu siguranţă că îl însoţim pe losif cu compasiunea noastră în timp ce este vândut ca rob, umilit şi, mai târziu, aruncat în lanţuri şi uitat. Dar nu ar trebui să,

pierdem din vedere faptul că, dacă la vremea aceea mila omenească l-ar fi salvat şi l-ar fi cruţat de la ruşine, umilinţă şi robie, atunci gloriosul final care a urmat, cu toate binecuvântările şi avantajele pe care le-a adus el pentru oamenii din toate veacurile, ar fi fost pierdut.

în mâinile lui Dumnezeu

Cu toate acestea, losif nu a făcut niciun efort să scape. S-a lăsat în mâinile Domnului. El credea că Dumnezeu era la cârmă, chiar dacă nu putea înţelege direcţia în care îl conducea. Dumnezeu avea să „poarte de grijă". Avea să se îngrijească de toate lucrurile. El făcuse întotdeauna lucrul acesta pentru înaintaşii lui. Avea să-1 facă şi acum. Nu dăduse greş niciodată. Nu avea să dea greş nici acum. losif avea să lase totul

în mâna lui Dumnezeu. El credea, şi credea bine, că se afla sub protecţia lui Iehova. A acceptat situaţia în care se găsea, aşa cum fusese îngăduită de Domnul. In consecinţă, s-a adaptat noilor condiţii cu un spirit de mulţumire şi împlinind de bunăvoie şi cu tot ceea ce depindea de el ceea ce i se cerea să facă.
Această atitudine 1-a determinat pe stăpânul lui să aibă încredere în el. Nu a trecut mult până când Potifar şi-a dat seama că era în avantajul lui să aşeze din ce în ce mai multe responsabilităţi în mâinile acestui sclav harnic şi priceput. în cele din urmă, aşa cum am văzut, el nu i-a mai reţinut nimic, încredin-ţându-şi toată casa şi toate

bunurile în grija lui Iosif. „Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea."
Ca rezultat al resemnării cu propria soartă, ca venind de la Domnul, în faţa lui Iosif s-au deschis oportunităţi preţioase prin promovarea lui în postul de administrator al casei lui Potifar. Dacă fusese voia lui Dumnezeu ca el să fie sclav, era hotărât să fie mulţumit cu nimic mai puţin decât să fie cel mai bun sclav. Tot ce îi cerea această poziţie avea să facă din toată inima şi cu toate puterile, ca pentru Domnul. Acesta este spiritul care poate transforma chiar şi sclavia într-o oportunitate de progres şi de prosperitate. Omul care întâmpină experienţele vieţii în acest spirit nu poate fi ţinut în stare de subjugare. Nenorocirile,

dezamăgirile şi nedreptăţile sunt transformate în trepte către mai sus. Omul care are un astfel de spirit învaţă cel mai preţios secret al vieţii. în şcoala din casa lui Potifar şi în experienţa temniţei, care i-a urmat, losif a învăţat cum să fie prim-ministru al celui mai mare imperiu al lumii. Mai mult decât atât, el a învăţat cum să întâmpine nedreptatea, răutatea, cruzimea, tratamentul inuman, ispita şi neşansa astfel încât acestea să nu-i facă niciun rău; cum să-şi păstreze inima bună şi blândă, cum să-şi păstreze mintea clară, cum să-şi păstreze spiritul curajos şi puternic şi cum să-şi păstreze credinţa în Dumnezeu curată şi strălucitoare. O şcoală care asigură o asemenea educaţie este de cea mai mare valoare. losif trebuie să fi păstrat mereu

după aceea, în inima lui, un simţământ de apreciere pentru această *alma mater* de care avusese parte.

► CAPITOLUL 13

Răspunsul lui Iosif în faţa ispitei

Pe măsură ce a înaintat în vârstă, trecând de cea de-a douăzeci şi una aniversare a sa, Iosif a crescut în cunoştinţă şi în înţelepciune. S-a dezvoltat rapid, odată cu sporirea responsabilităţilor aşezate asupra sa. A trecut brusc de la adolescenţă la maturitate. Trăsăturile lui au luat o înfăţişare de bărbat adult, păstrând, totodată, o mare parte din graţia şi din farmecul tinereţii. De obicei, caracterul autentic, de o calitate superioară, împreună cu frumuseţea minţii şi a inimii se reflectă atât în gesturi, cât şi în

trăsăturile chipului. La fel s-a întâmplat şi în cazul lui Iosif. Nu era doar un bărbat căruia toate lucrurile îi mergeau bine, era şi un bărbat neobişnuit de prezentabil, de chipeş. Caracterul moral al acestui sclav tânăr nu putea să nu te atragă prin integritatea lui. Povestirile pe care le auzise la corturile tatălui şi ale bunicului lui făcuseră mai mult decât doar să-i stârnească interesul. Ele dezvoltaseră în el dragostea pentru ascultare. Pe măsură ce-şi întărea convingerea că fusese ales să aducă la îndeplinire o slujbă importantă pentru Dumnezeu, a devenit o misiune permanentă pentru viaţa lui să împlinească în modul cel mai conştiincios ceea ce înţelegea a fi voia lui Iehova.

Era ceva izbitor în această hotărâre, în această seriozitate legată de viaţa lui religioasă, de închinarea şi devoţiunea lui. Credincioşia, integritatea, cinstea, loialitatea şi amabilitatea caracterizau toate

acţiunile şi toate relaţiile lui cu cei din jur, şi ele au continuat să crească în întreaga lui viaţă de mai târziu. Această creştere 1-a transformat pe Iosif într-un om cu principii stabile, inflexibile, iar aceste principii erau înrădăcinate în religie, în relaţia lui cu Dumnezeul căruia I se închina şi pe care îl slujea.

Oameni fără standarde

Există oameni - şi toţi îi cunoaştem - care par să trăiască

fără niciun fel de principii. Nu au standarde de vieţuire la care să se raporteze, nici idealuri la care să adere, nici o ancoră care să le dea stabilitate şi să-i ferească de a rătăci în derivă, în voia valurilor vieţii. Ei nu păstrează un curs bine stabilit, ci sunt deviaţi încoace şi încolo de la adevăratul curs, prin orice influenţă exercitată asupra lor de atracţiile şi de ispitele care apelează la simţurile exterioare. Aceşti oameni trăiesc prin lucrurile exterioare ale vieţii, prin simţuri; au o fire senzuală şi le este uşor să dea deoparte standardele după care îşi conduc viaţa cei de lângă ei. Iosif nu a fost un astfel de om. Viaţa lui a fost guvernată de principii de neclintit. A avut standarde înalte şi nu s-a abătut de la ele.

Trecuseră câţiva ani de când era în casa lui Potifar. Capacităţile şi priceperea lui, precum şi credincioşia faţă de interesele stăpânului erau de aşa natură încât fusese avansat în cea mai înaltă poziţie care îi putea fi acordată unui sclav. Era administratorul, supraveghetorul a tot ceea ce-i aparţinea lui Potifar. Fusese onorat cu încrederea stăpânului lui şi chiar cu afecţiunea acestuia.
Cu toate acestea, nimic din situaţia lui prezentă nu-i dădea vreo speranţă că visele lui erau pe cale de a se împlini. Acele vise se aflau permanent în mintea lui. Ele îi promiseseră un viitor măreţ, o poziţie înaltă şi de mare influenţă, dar lucrul acesta nu se putea realiza, cu siguranţă, în starea lui de sclavie. Şi nu se

întrezărea nicio altă perspectivă decât continuarea acestei sclavii. în rutina neschimbată | responsabilităţilor lui din casa lui Potifar, poate că Iosif a avut un sentiment de dezamăgire, care era menit să-1 descurajeze. Pe măsură ce treceau anii, e posibil ca acest sentiment să se fi accentuat. Nu şi-a slăbit eforturile în favoarea bunăstării stăpânului lui. Eficienţa în realizarea numeroaselor lui responsabilităţi nu a scăzut. Dar poate

că era cuprins, din când în când, de o împovărare a spiritului, gândindu-se la făgăduinţa viselor lui şi comparând-o cu situaţia lui prezentă.

O cale ispititoare

Tocmai în vremea aceasta i s-a deschis înainte o neaşteptată oportunitate de a ajunge într-o poziţie mai înaltă. I s-a propus o cale atrăgătoare şi nesperată, care putea să fie tocmai mijlocul prin care visele lui să se realizeze. Oare era cu putinţă ca recunoaşterea care îi fusese arătată, avansarea de care beneficiase, promovarea care îi fusese oferită, toate să fi avut menirea de a-1 conduce la ocazia favorabilă care părea să se deschidă acum în faţa lui? O aventură cu soţia stăpânului său l-ar fi putut conduce tocmai la acea înălţare pe care considera că era îndreptăţit să o anticipeze. Este adevărat că nu se gândise niciodată să apară în această formă. Dar nu se gândise nici să fie vândut ca sclav de proprii

fraţi, tocmai de aceia cu privire la care fusese încurajat să se aştepte că se vor pleca într-o zi în faţa lui.
Aceasta nu era o oportunitate deschisă prin propria alegere. Nu era ceva ce căutase sau aranjase el să se întâmple. Această situaţie îi fusese impusă. Cu toate acestea, existau mari şanse ca ea să lucreze în direcţia împlinirii viselor lui. Oare să continue să aştepte cu răbdare şi în mod pasiv ca Dumnezeu să lucreze pentru înălţarea lui sau să facă ce îi stătea lui în putere? Soţia stăpânului lui îi deschisese o posibilitate care ar fi putut să reprezinte calea spre ascensiune socială, de la acel statut umil de sclav. Cu siguranţă că auzise de alţi oameni care folosiseră asemenea oportunităţi fără să fie

reţinuţi de considerente morale. Din raportul biblic reiese clar că ispita care a venit asupra lui Iosif nu apela în primul rând la latura lui senzuală. Dar nu ne putem îndoi de faptul că, într-o măsură cât de mică, apela şi la aceasta. Era bărbat, cu o natură bărbătească. Era tânăr, viguros, viril, cu dorinţele şi cu pasiunile caracteristice tuturor tinerilor. Nu poate fi pus la îndoială nici faptul că, atunci când soţia stăpânului lui „a pus ochii" pe el, 1-a abordat şi, în cele din urmă, i-a făcut seducătoarea ei propunere, latura inferioară a naturii lui a fost stârnită. Cu toate

acestea, Iosif nu era un bărbat pasional. Nu a simţit că îi fuge

pământul de sub picioare şi nu a fost biruit de poftă. A rezistat. A adus argumente. S-a străduit să-i explice, să o facă să înţeleagă faptul că nu se cuvenea ca ei doi să intre într-o asemenea relaţie vinovată.

O altă parte a naturii lui

însă ispita aceasta a apelat cu o mai mare putere la o altă latură a naturii lui. Avea în faţă o ocazie nesperată - o oportunitate care putea aduce cu ea posibilitatea marii lui avansări, care putea contribui hotărâtor la împlinirea viselor lui. Intrând într-o asemenea relaţie ilicită cu femeia care se îndrăgostise de el, exista posibilitatea de a ajunge să ia locul stăpânului său, să-1 înlăture cu totul pe Potifar, iar el să îi succeadă acestuia ca stăpân al casei. In starea de decădere

morală care domina în Egipt, lucrul acesta nu ar fi fost nici greu de crezut şi nici imposibil de realizat. Mai mult decât aţâţ, Iosif putea să considere că era în avantajul lui să se pună bine cu soţia stăpânului. Faptul că îi făcea pe plac îi promova interesele şi putea să însemne un pas important în a-i asigura ascensiunea. Să o contrazică şi să refuze să se supună dorinţelor ei ar fi făcut din el duşmanul ei şi probabil că i-ar fi ruinat toate speranţele de viitor. Cedând acum, putea dobândi o influenţă pe care ar fi putut să o folosească mai târziu cu rezultate mai bune. Ar fi putut ajunge într-o poziţie favorabilă, de unde să poată contribui la realizarea planului pe care îl avea Dumnezeu cu el. Bărbaţii sunt întotdeauna

înclinaţi să aducă astfel de argumente, pe care le consideră logice, şi este posibil ca şi Iosif să fi fost tentat să gândească în felul acesta. Este un raţionament tactic, sau diplomatic, care trădează întotdeauna adevărata natură a omului, iar atunci când este urmat, conduce la ruină. La fel s-ar fi întâmplat şi cu Iosif dacă acesta ar fi pus argumentele tactice în locul principiului, într-adevăr, ar fi putut să-şi sporească influenţa în casa lui Potifar. Ar fi putut să-i ia locul chiar. Dar nu ar fi durat. Şi nu ar mai fi ajuns niciodată să ocupe locul pe care i-1 pregătise Dumnezeu -acela de prim-ministru al Egiptului. Nu ar fi realizat niciodată planul lui Dumnezeu pentru el - salvarea şi înălţarea propriului popor.

în toate zilele
Soţia lui Potifar era insistentă. îşi repeta solicitarea „în toate zilele", cum spune raportul biblic. Voia cu orice preţ ca lucrurile să fie aşa cum dorea ea în legătură cu acest bărbat, care era „frumos la statură şi plăcut la chip". Fără îndoială că nu era obişnuită să fie refuzată şi nu-şi propusese să se lase refuzată nici în ocazia aceasta. II voia pe losif şi era hotărâtă să-1 obţină.
în ciuda tumultului şi a neliniştii din gândurile lui, losif a încercat să stea de vorbă cu ea şi să-i explice. I-a arătat ce dovadă de ticăloşie ar fi fost din partea lui să-i accepte propunerile. I-a amintit că stăpânul lui îl aşezase într-o poziţie de încredere şi de mare responsabilitate. Potifar nici

măcar nu ştia ce se întâmpla în propria casă. Lăsase totul în seama lui losif. Avea încredere în el. Nu-i oprise nimic, „afară de tine, pentru că eşti nevasta lui". Ar fi fost o nelegiuire teribilă să fure soţia stăpânului său, fie chiar şi cu consimţământul acesteia. I-ar fi înşelat încrederea într-un mod îngrozitor.
Dar explicaţiile lui nu au convins-o pe soţia lui Potifar. Probabil că aceasta nici nu le-a auzit. N-o interesa câtuşi de puţin dacă acţiunile ei erau corecte sau nu din punct de vedere moral. A dat deoparte argumentele lui losif şi şi-a reînnoit propunerile, însă fără niciun succes. losif începea să-şi vadă clar datoria, să descopere unde l-ar fi condus o alegere greşită şi să vadă totul într-o lumină mai clară. Pe măsură ce

ea devenea mai insistentă, el devenea tot mai neclintit. Cu toată stăruinţa ei de a-1 convinge, losif nu a cedat. în cele din urmă, „el n-a mai ascultat la ea" (trad. KJV). Nici măcar nu mai asculta ce-i spunea.
A trebuit, în final, să se ferească de a sta în preajma ei, ca să n-o mai audă. Făcea tot posibilul să o ocolească, astfel încât nici ea să nu-1 mai vadă. De multe ori evita chiar să stea prin casă, atunci când exista posibilitatea ca şi ea să fie acolo. Există întotdeauna o posibilitate de a te feri din calea ispitei. în cazul lui losif, această posibilitate nu putea fi deplină sau permanentă. El ştia, ca şi soţia stăpânului lui de altfel, că, în cele din urmă, va trebui să intre din nou în casă. îndatoririle făceau ca prezenţa lui acolo să fie

necesară. Era responsabil de tot ce însemna întreţinerea casei. Iar cea care îşi propusese să-1 seducă a aşteptat momentul potrivit. Ştia că va veni.

RĂSPUNSUL LUI ÎOSIF IN FAŢA ISPITEI

► 91

Gânduri lungi şi cercetătoare

între timp, losif era măcinat de gânduri lungi şi cercetătoare. Elementul cel mai important, în situaţia cu care se confrunta, nu era stârnirea pasiunilor lui comune, inferioare, deşi nici aspectul acesta nu era de neglijat, ci, mai degrabă, posibilitatea care i se ivise de a scăpa de starea de sclavie în care se găsea şi, poate, de a avansa la statutul de om de condiţie bună. Aceasta era o ispită cu mult mai puternică decât cea dintâi.

A reflectat din nou la circumstanţele în care se găsea. Nu fusese planul lui, sau uneltirea lui, să ajungă în această situaţie. Mai mult decât atât, erau anumite aspecte care făceau ca aceasta să fie o încercare dificilă. în ea existau posibilităţi de o enormă importanţă, posibilităţi care ar fi putut contribui în mare măsură la împlinirea marii făgăduinţe a viselor lui. Apoi, trebuie să mai ţinem seama şi de faptul că losif se afla departe de influenţele restrictive ale căminului în care crescuse şi ale celor dragi. Nu era asupra lui ochiul mamei, al tatălui sau al vreunui alt membru al familiei, care să-1 încurajeze spre ceea ce era curat, nobil şi adevărat. Nu putem înţelege decât într-o mică măsură ce putere de înfrânare faţă de tot ce

este rău, nevrednic, josnic şi dezonorant exercită asupra noastră aşteptările pe care le au cei dragi ai noştri în ceea ce ne priveşte, precum şi încrederea lor în noi.
Iar losif, acolo, se afla într-o ţară păgână. Standardele morale erau foarte coborâte pretutindeni în jurul lui. Intrigile, precum cea cu care se confrunta el acum, erau ceva obişnuit. Alţii acceptaseră propunerile şi le duseseră până la capăt. La fel putea face şi el. Să se angajeze într-o astfel de faptă ar fi fost un lucru normal, nimic neobişnuit. Noi acordăm prea puţină importanţă măsurii în care idealurile înalte şi nivelul de conduită al celor din jurul nostru, precum şi certitudinea faptului că anumite greşeli de comportament vor aduce asupra noastră ruşinea

şi condamnarea din partea societăţii ne ajută să ne păstrăm virtutea. Aceste restricţii sociale lipseau în cazul lui losif.
Cu toate acestea, losif a întâmpinat cea mai mare criză morală din viaţa lui, aşezat fiind pe un teren mult mai înalt şi pe temelii mult mai solide.
Răspunsul pe care 1-a dat losif în faţa ispitei nu

s-a bazat pe diplomaţie, pe eficienţă, pe ceea ce ar fi gândit alţii despre el, pe consecinţele care ar fi rezultat dintr-o decizie sau alta, pe ceea ce ar fi putut câştiga sau chiar pe ceea ce ar fi putut pierde. Povestirile tatălui şi ale bunicului i-L descoperiseră pe Dumnezeu. Ajunsese să-L cunoască pe Dumnezeu. I se

predase lui Dumnezeu, se consacrase să facă voia Lui, şi nu voia proprie. De aceea, răspunsul lui Iosif la marea ispită a fost doar acesta - Dumnezeu!

Două cuvinte

Elementele încercării supreme la care a fost supus Iosif se aflau de multă vreme în centrul gândurilor şi al meditaţiilor lui. Acum putea să le vadă foarte clar. Fuseseră reduse la forma lor cea mai simplă. Puteau fi reprezentate şi exprimate în doar două cuvinte: pe de o parte era PĂCATUL, iar de cealaltă parte era DUMNEZEU! Răspunsul lui Iosif în faţa ispitei a fost - Dumnezeu. întotdeauna există un răspuns, singurul răspuns corect, singurul răspuns adevărat, singurul răspuns absolut potrivit. Ispititoarea a venit la acest tânăr

sclav ca să-1 abată de pe drumul cel drept, iar răspunsul lui Iosif a fost - Dumnezeu! Cea hotărâtă să-1 atragă cu farmecele ei stă înaintea lui, exercitându-şi toată puterea de seducţie pentru a-1 ademeni la necurăţie. Răspunsul lui a fost - Dumnezeu! „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să PĂCĂTUIESC împotriva lui DUMNEZEU?" în situaţii de felul acesta, omul trebuie să se întoarcă la principiile lui religioase; trebuie să se întoarcă la lucrurile esenţiale, la lucrurile veşnice, la acele lucruri care nu se schimbă niciodată. Trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Nu-i este de niciun folos ca, în astfel de momente, să se gândească ce este şi ce nu este avantajos sau să se raporteze la exemple de oameni care au trecut

prin aceeaşi ispită înaintea lui. El trebuie să meargă direct la Dumnezeu!
De pe această înălţime trebuie să răspundem ispitei. Atunci când facem acest lucru de la înălţimea tronului lui Dumnezeu, vom ieşi din ispită mai mult decât biruitori. Toţi suntem confruntaţi cu ispite. Le întâlnim tot timpul, pretutindeni şi în toate formele. Le întâlnim la fiecare colţ de stradă, la luarea fiecărei decizii, în labirintul mereu schimbător al circumstanţelor zilnice. Ispitele ne ies în cale atunci

când ne aşteptăm cel mai puţin, când suntem cu garda jos. Vin pe neaşteptate; sunt imprevizibile; se furişează în drumul nostru; ne

pândesc pe coridoarele linguşelii şi ale satisfacerii orgoliului. Şi nu există un alt răspuns corect, pe deplin biruitor şi potrivit în faţa ispitelor marelui vrăjmaş al sufletelor decât răspunsul lui Iosif - Dumnezeu! Când apelezi la acest răspuns, când duci orice ispită înaintea lui Dumnezeu şi o întâmpini ascuns în Dumnezeu, atunci poţi fi sigur că nu va exista nicio bătălie în care să te angajezi, nicio furtună şi niciun potop în care să fii prins, nicio ispită copleşitoare în care să fii fără protecţia lui Dumnezeu şi fără puterea Sa de a birui.

Ultima ei încercare

Când, în cele din urmă, a trebuit să intre în casă şi s-a întâlnit din nou cu soţia lui Potifar, Iosif a găsit-o la fel de hotărâtă să-şi atingă scopul. Dacă puterea ei de

convingere nu era suficientă ca s-o ajute să-şi impună voinţa, soţia lui Potifar avea să renunţe la insistenţe, la cuvinte, la ademeniri verbale şi avea să folosească, de data aceasta, contactul fizic. Avea să-şi folosească propriul trup pentru a-i învinge lui Iosif ezitarea, pentru a-i zdrobi împotrivirea.
A aşteptat momentul potrivit. Foarte probabil că *şi-a aranjat* această oportunitate, deoarece raportul biblic ne spune că şi-a lansat asaltul final „când nu era acolo niciunul dintre oamenii casei". Ca să se întâmple aşa ceva într-o locuinţă atât de mare precum cea a lui Potifar, era, cu siguranţă, nevoie de aranjamente. Iar când Iosif şi-a făcut apariţia şi a ştiut că era singură în casă cu el, ea şi-a reînnoit propunerea. El

a îndemnat-o din nou să vadă situaţia aşa cu o vedea el. Stăpânul lui avea încredere în el, îi încredinţase responsabilitatea întregii lui case. Să facă ceea ce-i propunea ea însemna să trădeze acea încredere; ea nu trebuia să-1 împingă la acea ticăloşie. Iar apoi, în final, i-a prezentat argumentul suprem: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?"
Dar ea nu 1-a ascultat. Nu-i păsa de necredincioşia lui faţă de Potifar. înşelarea încrederii nu însemna nimic pentru ea. Era indiferentă faţă de orice „rău atât de mare". Nu ştia nimic şi nu o interesa nimic în legătură cu păcatul. Nu-L cunoştea pe Dumnezeu şi nu avea nici cea mai mică dorinţă să-L cunoască. Nu

era nimeni care

să-i vadă. Erau singuri în casă. S-a aruncat asupra lui. „L-a apucat de haină." A încercat să-1 îmbrăţişeze. „El i-a lăsat haina în mână şi a fugit afară din casă." Iosif s-a smuls din îmbrăţişarea ei. Cum ea se prinsese de haina lui, el şi-a lăsat haina să cadă şi a fugit de ea, ieşind, totodată, din casă.

Ea a rămas acolo - o femeie frustrată, o femeie respinsă. Avansurile ei fuseseră refuzate. Victima ei reuşise să scape. Flacăra strălucitoare a pasiunii s-a stins din ochii ei - pentru a fi înlocuită de focul mistuitor al urii şi al dorinţei de răzbunare. Iosif avea să plătească pentru această ofensă.

întemniţat pentru că a ascultat de Dumnezeu
Iosif a ieşit imediat din casă şi a fugit de cea care încercase să-1 ispitească. Mintea îi era preocupată de mulţimea de întrebări cu privire la deznodământul situaţiei în care fusese implicat fără voie. Potifar nu era acasă, având treburi în altă parte. Atunci când se va întoarce şi va afla ce se întâmplase, oare ce va face? Ce atitudine va lua? Dar, de fapt, va afla *ce se întâmplase!* Ce i se va spune? Nu se aştepta ca soţia lui Potifar să se expună singură ruşinii în faţa soţului ei. în tot acest timp, Iosif avusese ocazia să o cunoască destul de bine şi era convins că îi va prezenta lui Potifar situaţia într-o lumină care

să deformeze adevărul şi să ascundă faptele reale. Dar, cât de departe avea să meargă în direcţia aceasta, nu putea să ştie. Fusese atât de tulburat de tumultul de gânduri încât îşi uitase haina.
între timp, soţia lui Potifar nu pierdea nicio clipă, pregătind scena pentru soţul ei. Prima ei mişcare a fost aceea de a agita toată casa, de a-i chema înăuntru pe toţi servitorii pe care, mai devreme, îi trimisese pe afară. Avea o piesă de teatru de pus în scenă şi un rol de interpretat. Ea voia ca, atunci când Potifar avea să se întoarcă, întregul personal al somptuoasei reşedinţe să zumzăie, povestind cu lux de amănunte cum fusese ea ofensată de acest sclav evreu şi ce crimă de neiertat încercase să

săvârşească asupra ei.

Astfel, înşfăcând cu toată puterea haina lui Iosif în timp ce acesta fugea din casă, ea a început să ţipe şi să strige după ajutor. Servitorii au venit alergând din toate colţurile, privind uimiţi cum stăpâna lor legăna răvăşită înaintea lor haina lui Iosif, în timp ce le relata, tânguindu-se şi jelindu-se, atacul care fusese săvârşit împotriva virtuţii ei şi nebunia pe care o comisese acest sclav evreu.
„Vedeţi", spunea ea în timp ce ţinea haina lui Iosif, „la ce a condus faptul că stăpânul vostru 1-a adus pe acest evreu să supra-vegheze toate afacerile lui şi să fie conducător peste voi? I s-a urcat în cap. A intrat cu forţa în

camera mea şi a încercat să mă violeze. Am ţipat atât de tare încât s-a îngrozit şi el de încercarea lui ticăloasă şi a fugit din casă. Dar eu i-am înşfăcat haina când s-a întors să fugă, şi iat-o aici, ca mărturie împotriva lui. Lui Potifar i se va spune despre această mişelie şi se va face dreptate cu acest nenorocit de evreu."
Şi cu aceasta i-a lăsat să plece, ştiind că ei aveau să amplifice tot ce spusese ea împotriva lui Iosif. Era tot ce voia. Suferea într-adevăr, având simţământul că asupra ei se comisese o crimă. Dar crima aceasta nu era legată de lezarea demnităţii ei, ci de faptul că avansurile ei amoroase fuseseră respinse. Şi, lucrul cel mai ofensator dintre toate, fuseseră respinse de un sclav! Cu

cât se gândea mai mult la ce se întâmplase, cu atât devenea mai hotărâtă că Iosif trebuia să plătească scump pentru aceasta.
„Şi a pus haina lui Iosif lângă ea până s-a întors acasă stăpânul lui."
Probabil că atmosfera din casă a fost teribil de tensionată în timp ce toată lumea aştepta venirea stăpânului. Cu siguranţă că Iosif îşi dăduse seama că se confrunta cu o altă criză majoră din viaţa sa. Nu ştia ce avea să i se povestească lui Potifar. Nu avea de unde să ştie nici cum avea să reacţioneze acesta la ceea ce urma să i se spună. Nu putea decât să aştepte. Dar, în timp ce aştepta, avea mulţumirea că se purtase onorabil. Nu-şi trădase stăpânul. Motivele lui fuseseră curate. Acestea, două la număr,

ne sunt descoperite în justificarea refuzului pe care i-1 adresează soţiei lui Potifar. Unul era loialitatea faţă de Potifar. Stăpânul lui avusese încredere în el, se încrezuse în el fără rezerve. Lăsase tot ce avea în grija lui Iosif. Iar Iosif nu trădase această încredere. Nu se făcuse vinovat de răul teribil pe care soţia stăpânului lui îl îndemnase să-1 săvârşească faţă de stăpânul lui. Nu

existase niciun gest de neloialitate din partea lui faţă de omul care îşi pusese încrederea în el. Nu fusese un trădător faţă de prietenul său. Indiferent de consecinţele ofensei aduse acestei femei de rang înalt, el nu

se abătuse de la calea datoriei. Cel puţin, îşi păstrase onoarea nepătată. Se simţea curat în această privinţă.

Concepţia lui Iosif cu privire la păcat

Celălalt motiv care îl determinase să acţioneze astfel era loialitatea lui faţă de Dumnezeu. „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare", îi spusese el soţiei lui Potifar, „şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" Acum era bucuros că spusese astfel. îi fusese credincios lui Dumnezeu. Nu cedase ispitei. Era din ce în ce mai încrezător că Dumnezeu avea să-1 treacă şi prin această încercare cu bine. Şi-a amintit că Dumnezeul căruia îi slujea era Dumnezeul părinţilor lui, era *lehova-iire.* Şi-a spus din nou şi din nou în gând: „El va purta de

grijă", „El Se va îngriji".
Şi nu trebuie să trecem de acest incident din viaţa lui Iosif fără să subliniem faptul că el avea o înţelegere clară despre păcat, înţelegând foarte bine că păcatul la care fusese ispitit şi pe care îl evitase nu ar fi fost doar un păcat împotriva lui Potifar, sau împotriva soţiei acestuia, ci şi unul împotriva lui Dumnezeu. Noi trebuie să recunoaştem că orice păcat este îndreptat direct împotriva lui Dumnezeu. Pe măsură ce ajungem să îl privim în această lumină, păcatul va deveni din ce în ce mai odios pentru noi. în momentul pocăinţei sale, David a recunoscut acest lucru şi a spus: „împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit".
Fiecare act al vieţii noastre are legătură cu Dumnezeu. Pentru

Iosif, trădarea comisă faţă de Potifar era un păcat împotriva lui Dumnezeu. Şi avea dreptate. Atunci când păcatul este împotriva inocenţei şi a curăţiei, el este, de fapt, împotriva lui Dumnezeu. Nu ne putem situa în afara relaţiei noastre cu Dumnezeu prin niciuna dintre faptele noastre, indiferent care ar fi acestea. Lipsa de loialitate faţă de semeni nu se opreşte aici. Ea este şi un păcat împotriva lui Dumnezeu. Ne va fi de un imens folos să adoptăm şi noi această concepţie a lui Iosif cu privire la păcat.
în timp ce era mulţumit că nu se lăsase atras într-o asemenea trădare faţă stăpânului său şi nu săvârşise astfel un păcat împotriva

lui Dumnezeu, losif era conştient că-şi făcuse un duşman înverşunat din soţia lui Potifar. Un mare poet a afirmat că „furia iadului nu este nimic pe lângă aceea a unei femei care se simte respinsă". Cu toate acestea, losif nu putea să cuprindă pe deplin cu câtă furie avea să caute răzbunarea soţia lui Potifar. Era hotărâtă să-1 ruineze definitiv. Cât timp losif avea să trăiască, ea nu avea să-şi găsească liniştea. Doar moartea lui ar fi satisfăcut-o.
Privind la haina pe care o smulsese de pe umerii lui, a descoperit în ea calea de a se răzbuna. Când Potifar a ajuns acasă, ea îşi născocise deja povestea ţesută cu viclenie în jurul hainei. Aceasta este rapor-

tată astfel în Biblie: „Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-şi bată joc de mine. Şi, cum am ridicat glasul şi am ţipat, şi-a lăsat haina lângă mine şi a fugit afară."

A crezut-o Potifar pe soţia lui?

Era o poveste astfel ţesută încât să stârnească un soţ până la o asemenea izbucnire de mânie, încât să-1 ucidă dintr-o lovitură pe sclavul vinovat. Putea face oricând lucrul acesta, fără teama că va fi pedepsit sau că avea să sufere alte consecinţe. losif era proprietatea lui. Putea face cu el orice voia. Ceea ce i se relatase, în legătură cu un atac asupra soţiei lui, era menit să stârnească în el patimi criminale şi să-1 determine să dea imediat ordinul ca losif să fie executat. Dar planul acesta nu şi-a atins ţinta. Potifar

nu 1-a dat pe losif să fie omorât. Oare pentru că nu credea cumplita poveste pe care i-o spusese soţia lui?!
Potifar trăia cu femeia aceasta de ani de zile. îi ştia priceperea în arta înşelăciunii. Avea bănuiala că ea căuta să se răzbune pe sclavul lui preferat pentru vreo ofensă reală sau inventată pe care i-ar fi adus-o acesta. Mai mult decât atât, îl avea de multă vreme pe losif în casa lui şi îl cunoştea pe acest tânăr evreu, faţă de care simţea o reală afecţiune. Ceea ce-i spunea acum soţia lui era în totală contradicţie cu ceea ce ajunsese să cunoască el însuşi în legătură cu acest sclav şi cu fiecare trăsătură de caracter de care acesta dăduse dovadă în cursul celor zece ani de când îl cunoştea. Aşadar, îşi cunoştea

soţia şi nu avea încredere în ea. îl cunoştea şi pe losif şi avea încredere în el.

în consecinţă, a reuşit să-şi ţină bine mânia sub control. Cu toate acestea, nu avea de ales. Trebuia să lase să pară că îşi crede soţia şi să-i salveze acesteia onoarea, administrându-i o pedeapsă bărbatului pe care ea îl acuza că a atentat la onoarea şi la siguranţa ei. Dar nu avea de gând să accepte ca această pedeapsă să fie moartea. Onoarea soţiei lui trebuia răzbunată. Şi afrontul pe care îl suferise el însuşi trebuia plătit. Dar viaţa lui losif trebuia să fie cruţată. Aceasta era situaţia complexă cu care se confrunta Potifar.

Şi s-a descurcat relativ mulţumitor. Adică relativ mulţumitor pentru toate părţile implicate, poate cu excepţia lui losif. Şi chiar şi întemniţarea lui losif era de preferat pierderii vieţii - pentru că partea lui losif în aranjamentul făcut a fost temniţa.

în temniţă

Probabil că soţia lui Potifar nu era pe deplin mulţumită, pentru că ura şi răutatea ei erau atât de înverşunate încât nu ar fi putut fi satisfăcute decât prin executarea lui losif. Nu putea suporta gândul că acest sclav care o respinsese şi o umilise era încă în viaţă. Dar ştia că nu îl putea împinge pe Potifar prea departe. Era conştientă de încrederea pe care o avea acesta în losif şi de lipsa de încredere în ea. Nu voia să insiste până acolo încât Potifar să

ceară o investigare a cazului. Era deja îngrijorată de faptul că losif i-ar putea spune soţului ei adevărul şi presimţea că acesta din urmă ar fi crezut mai degrabă mărturia sclavului său, decât povestea ei. într-adevăr, se întreba de ce losif nu ceruse până acum o audienţă şi o reabilitare. Cea mai bună cale pe care o avea de ales, s-a hotărât ea, era aceea de a lăsa totul de-acum în seama lui Potifar, în speranţa că, dacă ea nu avea să-1 mai bată la cap, acesta avea să lase şi el lucrurile aşa cum le aranjase ea. Era, cu siguranţă, calea cea mai bună, gândea ea.
De ce a ascuns losif sub tăcere adevărul cu privire la ceea ce se întâmplase? De ce nu s-a apărat şi nu s-a îndreptăţit în faţa stăpânului său, spunându-i cum

decursese totul? Nu este nimic mai cumplit decât să trăieşti sub povara unor acuzaţii false şi umilitoare! Caracterul lui losif fusese în mod grav denaturat şi discreditat de acuzaţiile mincinoase ale soţiei lui Potifar. Lucrul acesta avea să împiedice, în mod categoric, orice avansare la care ar fi putut spera.

Cu siguranţă că totul fusese calculat ca să întârzie, dacă nu să ruineze pe deplin împlinirea viselor lui. îi stătea în putere să restabilească adevărul în faţa stăpânului său. De ce a ezitat să facă lucrul acesta?

De ce a păstrat Iosif tăcerea?

Iosif avea un profund simţământ de recunoştinţă şi de îndatorare faţă de Potifar pentru bunătatea

pe care o manifestase faţă de el şi pentru încrederea pe care i-o arătase. Ştia că, dacă i-ar fi spus stăpânului adevărul cu privire la ce se întâmplase, cel mai probabil că acesta l-ar fi crezut. îi stătea pe limbă să-i prezinte lui Potifar lucrurile într-o cu totul altă lumină decât cea în care i le prezentase soţia lui. Dar s-a oprit la timp. Dacă ar fi făcut astfel, cu siguranţă că ar fi adus multă ruşine şi suferinţă asupra singurului om din Egipt care îi arătase bunătate şi de a cărui amabilitateşi bunăvoinţă se bucurase. L-ar fi îndurerat nespus dacă i-ar fi descoperit adevărul cu privire la cea care îi era soţie. Ca să-1 cruţe pe acest om de suferinţa de a afla un adevăr atât de cumplit, Iosif a ales mai degrabă să sufere pedeapsa pe

care, de fapt, o merita soţia lui Potifar. A o expune pe ea ruşinii ar fi însemnat să lase ca lovitura să cadă asupra onoarei stăpânului său.
Decât să rostească vreun cuvânt care să-1 rănească pe Potifar, Iosif a preferat să-şi asume el însuşi ruşinea şi dispreţul. Avea să se expună singur crudei suspiciuni că ar fi greşit într-un mod atât de ticălos faţă de omul pe care ar fi trebuit să-1 apere. Şi şi-a păstrat această atitudine iertătoare şi plină de îndurare şi după ce a fost eliberat din temniţă şi înălţat într-o poziţie atât de privilegiată. Atunci când i-a stat în putere să o pedepsească pe femeia care îl tratase cu o asemenea cruzime, el nu a ridicat niciun deget ca să facă acest lucru. în toată această situaţie, nu

şi-a întinat cu nimic curăţia sufletului, ci a dat dovadă de cele mai înalte calităţi ale unui spirit îndurător şi iertător. Astfel, el nu a rostit niciun cuvânt de condamnare la adresa acelei femei nelegiuite, ci a îndurat în tăcere răutatea ei. Nu a făcut niciun efort pentru a mai atrage şi pe altcineva în necazul lui.
Cât despre Potifar, trimiţându-şi sclavul la închisoare, a făcut tot ceea ce era de aşteptat din partea lui ca să răzbune onoarea lui şi pe cea a soţiei lui. A făcut acest lucru, dar 1-a trimis într-o temniţă

care se afla sub supravegherea lui. Era temniţa împăratului,

„locul unde erau închişi întemniţaţii împăratului". Traduse literal, cuvintele înseamnă „casa rotundă", „casa rotundă unde erau închişi întemniţaţii împăratului". în cartea sa *Daily Bible Illustration,* în volumul 1, la pagina 382, Kitto descrie astfel un asemenea loc: „Un edificiu sau o parte dintr-o clădire oficială, de cele mai multe ori subterană, al cărei acoperiş, sau boltă, care se ridica imediat la suprafaţa pământului, era rotund, având forma unui castron răsturnat. Că la această formă se face referire, poate fi dedus din faptul că, în Geneza 40:15, aceeaşi construcţie este numită 'temniţă'." Kitto mai spune că „astfel de temniţe sunt încă folosite în Orient în anumite cazuri şi au, de obicei, o deschizătură în vârf, pe unde

intră aerul şi lumina şi prin care sunt coborâţi prizonierii. Ele se află întotdeauna în incinta reşedinţei şefului gărzii sau a magistratului."

Pedepsit ca un răufăcător

într-un astfel de loc, aflat pe proprietatea şi sub supravegherea stăpânului său, a fost dus Iosif, fiind coborât prin deschizătura de sus şi apoi pus în lanţuri. în Psalmul 105:18 ni se spune că „i-au strâns picioarele în lanţuri, l-au pus în fiare". Zvonuri cu privire la acest tratament plin de cruzime au început, cu siguranţă, să circule prin întreaga incintă, alinând sensibilităţile rănite, satisfăcând, într-o anumită măsură, ura aprinsă a stăpânei palatului şi dând impresia că Potifar îşi revărsase mânia asupra sclavului său, pentru că îi

insultase soţia. Astfel, spera Potifar, chestiunea aceasta avea să fie repede uitată, iar soarta lui Iosif avea să fie cumva mai uşoară, pe măsură ce atenţia tuturor avea să fie atrasă către vreun nou scandal.
Părea o situaţie rea. Iosif nu făcuse nimic greşit, dar era pedepsit ca un răufăcător. Probabil că îi era greu să înţeleagă. Făcuse ceea ce ştia că era corect. Şi pentru aceasta i se plătise cu suferinţă. îşi păstrase integritatea în faţa unei mari ispite. Nu-şi înşelase stăpânul şi nici nu trădase încrederea pe care acesta şi-o pusese în el. Fusese cinstit şi credincios. Nu-şi întinase sufletul cu nicio necurăţie. Dar era tratat ca şi când ar fi făcut exact contrariul. Oare merita să-L slujească pe

Iehova?
► 102
DUMNEZEU A TRIMIS UN OM
Putea fi mai rău
Oricât de groaznică părea, situaţia în care se afla Iosif nu era atât de rea cum ar fi putut să fie. Putea fi cu mult mai rea. Era destul de rău că se afla în temniţă fiind nevinovat. Dar ar fi fost cu mult mai rău dacă s-ar fi aflat în temniţă fiind vinovat. Prin deschizătura temniţei de forma unui dom, Iosif încă mai putea să privească spre Dumnezeu şi să înalţe un apel tăcut către Acela căruia Ii slujiseră părinţii lui. Putea să-L roage să-1 reabiliteze înaintea oamenilor şi să-1 scoată din locul acela.
Şi aşa a şi făcut. Nu şi-a pierdut încrederea. Nu s-a lăsat doborât de amărăciune. Fără îndoială că,

pentru un timp, a fost descurajat, tulburat, confuz. Dar a rămas la principiile lui. Prin întunericul acela, cumva, Dumnezeu Se afla la lucru. Acest aparent obstacol contribuia, aşa cum avea să înţeleagă mai târziu, la împlinirea planurilor lui Dumnezeu. în cele din urmă, Iosif a revenit la vechea lui încredere şi mângâiere. Era în slujba marelui Dumnezeu al lui Avraam, Isac şi Iacov - în slujba lui *Iehova-iire,* a Domnului care „poartă de grijă", a Domnului care „Se va îngriji". A lăsat încă o dată totul în mâinile lui Dumnezeu şi... a aşteptat.

Pe măsură ce i-a revenit încrederea în Dumnezeu, Iosif a devenit din nou acea fire veselă, iar starea lui sufletească s-a schimbat de la deznădejde la curaj. Această schimbare a fost

atât de evidentă încât, aşa cum îi câştigase cândva încrederea lui Potifar, acum 1-a impresionat foarte mult pe temnicer, astfel că i-au fost uşurate condiţiile de detenţie, i-au fost îndepărtate lanţurile şi a avut parte de un tratament mult mai bun din partea tuturor acelora cu care avea de-a face. în cele din urmă, a ajuns slujitorul de încredere al mai-marelui temniţei. Acesta i-a încredinţat lui Iosif grija tuturor celorlalţi prizonieri. Din nou îşi câştigase drumul către poziţia de conducător.

O za într-un lanţ

i

Acestui incident al ispitirii şi întemniţării lui Iosif i s-a acordat spaţiul pe care îl ocupă în Sfintele Scripturi nu pentru că el, în sine, ar fi de o importanţă copleşitoare.

Şi alţi bărbaţi ai lui Dumnezeu au fost ispitiţi. Şi alţii au fost întemniţaţi pe nedrept. Episodul

acesta este prezentat aici pentru că reprezintă o za importantă în lanţul evenimentelor care l-au adus pe Iosif înaintea lui Faraon şi care l-au făcut „stăpân peste toată ţara Egiptului".
Probabil că Iosif se întreba cărui scop îi servea şirul de împrejurări care conduseseră la toată nedreptatea ce se abătuse asupra lui. Şi noi suntem înclinaţi să punem aceeaşi întrebare. De ce totul era, aparent, atât de rău? Răspunsul este acela că Iosif trebuia să ajungă în temniţă pentru a se afla pe traseul direct al providenţei lui Dumnezeu. în

scurt timp, în acea temniţă aveau să ajungă doi prizonieri importanţi. Dacă Iosif nu ar fi fost acolo la momentul potrivit, ce pierdere uriaşă s-ar fi produs! Aşadar, succesiunea evenimentelor şi şirul împrejurărilor, care păreau atât de crude, de nedrepte şi de inoportune, aveau un scop bine stabilit. Toate făceau parte din acea lucrare împreună, spre bine, a tuturor lucrurilor. Erau necesare pentru a aduce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu. în temniţă, Iosif se afla în locul potrivit. Se afla acolo la timpul potrivit. Fiecare pas al acestui proces era sub control providenţial. Iar rezultatele, aşa cum vom vedea, urmau să fie extraordinar de bune. Dumnezeu ştie bine ce face. Ştie şi cum să

procedeze. Nu face niciodată greşeli. Fiecare mişcare a Sa este o mişcare controlată. Doar când ne aşezăm în mâna Sa - doar atunci şi doar acolo - putem fi în siguranţă. El este Dumnezeul care „poartă de grijă".

► CAPITOLUL 15

Ispită, rezistenţă, biruinţă

Istoria vieţii lui losif este relatată într-unui dintre cele mai vechi manuscrise din lume. Au trecut trei mii de ani de când a fost trăită şi scrisă. De-a lungul acestor secole a fost păstrată şi îngrijită. A fost transmisă din generaţie în generaţie ca una dintre cele mai frumoase şi mai încântătoare creaţii literare ale lumii. A fost inclusă şi a devenit o parte importantă a unei cărţi care a fost tradusă în o mie de limbi şi a circulat în orice parte a lumii.

Cartea aceasta este cunoscută ca Sfânta Scriptură, sau Scrierile Sacre. Este alcătuită din şaizeci şi şase de secţiuni, sau diviziuni, iar istoria lui losif face parte chiar din prima dintre acestea, numită cartea Genezei, sau Cartea începuturilor.
Această carte, Sfânta Scriptură, este o carte de învăţătură. Dar este mai mult decât atât. Este o carte a ilustraţiilor. Conţine o serie de descrieri plastice, care ilustrează învăţături valoroase. învăţătura ei este cea mai preţioasă învăţătură din lume. Cel care are această învăţătură, care ascultă de ea şi o pune în practică este pregătit şi echipat să facă faţă oricărei situaţii pe care ar putea să o întâlnească de la naştere până la moarte.
Istoria vieţii lui losif este mai mult

decât o poveste fascinantă, înţeleasă corect, ea este un adevărat manual pentru o vieţuire corectă. Este la fel de preţioasă şi azi cum a fost atunci când a fost trăită şi atunci când a fost scrisă. Este o comoară de instruire pentru

tinerii de astăzi, aşa cum a fost întotdeauna, de-a lungul secolelor. Şi vom pierde mult dacă vom lăsa ca interesul nostru pentru finalul „poveştii" să ne împiedice să înţelegem bine adevărata învăţătură care a fost destinată să ne-o transmită.

Ispite comune tuturor tinerilor

Ispitele cu care se confruntau tinerii din vremea lui losif sunt comune cu cele ale tinerilor de

astăzi. Problema de puritate cu care s-a confruntat losif stă astăzi şi în faţa noastră. Toţi tinerii se confruntă cu ea. întotdeauna a existat o problemă a purităţii, legată de generaţia tânără. întotdeauna au existat tineri care au cedat şi au ajuns la o amarnică şi ruşinoasă înfrângere în faţa atrăgătoarei ispite a pierderii castităţii. Şi întotdeauna au existat alţi tineri, care au obţinut o glorioasă biruinţă asupra acestor ispite şi au ieşit din ele, asemenea lui losif, puternici şi nevătămaţi. Experienţa lui losif ne oferă un adevărat manual de biruinţă asupra întinării. în această istorie, tinerii de astăzi au o inestimabilă carte de instrucţiuni însoţite de cele mai vii ilustraţii, care să-i ajute pe calea biruinţei asupra

impulsurilor înjositoare ale trupului. Tinerii de astăzi au nevoie de un astfel de manual în aceeaşi măsură ca tinerii din veacurile de altădată, dacă nu chiar într-o măsură mai mare. Ei nu diferă prin nimic faţă de tinerii din toate timpurile, de când există pe pământ bărbaţi şi femei. Iar păcatele trupului sunt acum cu mult mai perfide şi mai atrăgătoare decât oricând înainte. Aceia care cunosc timpurile în care trăim, în special aceia care sunt familiarizaţi cu starea de lucruri care există în şcoli şi în colegii, în familie şi la locul de muncă, ştiu foarte bine că tinerii de astăzi se confruntă cu o problemă de proporţii majore în ceea ce priveşte curăţia. Mai mult decât atât, ea diferă în anumite aspecte esenţiale de cea de

altădată. în orice caz, problema care stă în faţa noastră este într-o formă acută. Este o problemă pentru care nu poate exista o altă soluţie decât cea pe care a găsit-o losif cu ajutorul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu însuşi i-a oferit-o şi care este soluţia lui Dumnezeu. Este o soluţie bazată pe adevărurile pe care ni le descoperă Dumnezeu în Sfânta Scriptură şi ilustrată de mişcătoarea istorie a vieţii lui losif.

Calea neîntinării

Aceste adevăruri se găsesc în diferite pasaje ale Sfintei Scripturi şi se adresează tinerilor. Unul dintre ele este:

„Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea?" Şi răspunsul urmează

imediat: „îndreptându-se după Cuvântul Tău." (Psalm 119:9). Aş vrea să presupun, şi cred că nu greşesc făcând astfel, că fiecare tânăr care citeşte aceste cuvinte doreşte să descopere calea către o viaţă curată. Trebuie să subliniem faptul că acest pasaj ne sugerează că *o viaţă curată nu este rezultatul întâmplării, al plutirii în derivă.* Pentru o astfel de viaţă trebuie ca, mai întâi, *să te îndrepţi* în mod voit în această direcţie. Multe lucruri în viaţă pot să ceară o orientare voită. Dar nimic nu necesită mai multă grijă şi mai multă atenţie decât acest aspect al trăirii unei vieţi curate. Aici, nimic nu poate fi lăsat la voia întâmplării, a părerilor nesigure sau a gândurilor superficiale. Şi, mai ales, nu trebuie lăsat la voia

propriei judecăţi, a sentimentelor, a emoţiilor sau a impulsurilor noastre.

Versetul ne învaţă, de asemenea, că există o singură cale de a ne orienta spre direcţia cea bună, şi anume: „după Cuvântul Tău". Aceasta nu poate însemna nimic altceva decât învăţăturile foarte hotărâte şi foarte clare pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu, referitoare la o viaţă curată şi la modul în care poate fi ea trăită.

„îndreptându-se"

Un al doilea pasaj este:

„V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteţi tari şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, şi aţi biruit pe cel rău. Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii

pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac." (1 Ioan 2:14-17).
Acest îndemn le este adresat tinerilor care sunt puternici şi curaţi pentru că s-au îndreptat după Cuvântul lui Dumnezeu şi acest Cuvânt a rămas în ei, astfel că au reuşit să-1 biruie pe marele vrăjmaş al sufletelor. Cu toate acestea, şi ei au nevoie să fie avertizaţi. Şi ei trebuie să fie atenţi pentru a-şi păstra în continuare cărarea curată. înaintea lor este

prezentat contrastul dintre dragostea faţă de Dumnezeu şi dragostea faţă de lume, dintre a

face voia lui Dumnezeu şi a urma poftele lumii. Iosif a câştigat biruinţa asupra întinării pentru că dragostea faţă de Dumnezeu se afla pe primul loc în inima lui şi pentru că el a pus ascultarea de voia lui Dumnezeu mai presus de orice altceva în viaţa lui.

Biruinţa deplină

în acest pasaj, apostolul Ioan se referă la trei lucruri ca fiind suma a „tot ce este în lume". El declară că aceste lucruri sunt „pofta firii pământeşti, pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii". Acestea sunt cele trei forme în care păcatul omenesc îşi găseşte exprimarea. Ele sunt, prin urmare, cele trei mari păcate ale fiecărui popor de pe pământ şi ale fiecărei inimi omeneşti - pofta, lăcomia şi mândria.

Dorinţele omeneşti se proiectează

în trei domenii principale. Există dorinţa de a ne bucura de lucruri, dorinţa de a obţine lucruri şi dorinţa de a face lucruri.
Dorinţa de a te bucura de lucruri are de-a face cu toate poftele sau dorinţele din corpurile noastre, cu acele lucruri de care ne putem bucura prin simţurile noastre.
Dorinţa de a obţine lucruri are de-a face cu lumea din afara noastră, cu lucrurile pe care putem şi vrem să le avem.
Dorinţa de a face lucruri are de-a face cu tot ceea ce putem realiza pentru a influenţa lumea din afara noastră.
Tinerii vor să-şi petreacă timpul în mod plăcut, să se bucure de plăcerile vieţii. Vor să facă bani. Şi au ambiţia de a profita cât mai mult de viaţa lor. Toate acestea sunt pe deplin îndreptăţite, fireşti

şi destul de normale.
Dar, când se manifestă prin folosirea dorinţelor corpului într-un mod contrar voinţei lui Dumnezeu, atunci dorinţa de a te bucura de lucruri devine pofta firii pământeşti.
Când este satisfăcută într-un mod care contravine voinţei lui Dumnezeu, atunci dorinţa de a avea tot felul de lucruri, de a folosi banii, devine pofta ochilor, sau lăcomie.
Iar când cea mai înaltă dorinţă omenească, numită ambiţie, dorinţa de a realiza ceva, de a folosi la maximum abilităţile şi capacităţile proprii, conduce la o viaţă care nu îl are în centru pe

Dumnezeu, o numim mândrie, sau lăudăroşenia vieţii. Ea înseamnă

să alergi după lucruri care glorifică eul, în loc să cauţi acele lucruri care-L glorifică pe Dumnezeu.

El era împotriva păcatului

Calvin Coolidge, cândva preşedinte al Statelor Unite, a fost un om al cuvintelor puţine. într-o duminică, pe când locuia la Casa Albă, s-a dus la biserică neînsoţit de soţia sa. Când el s-a întors acasă, doamna Coolidge spera să obţină o relatare a predicii. După ce s-au aşezat la masă pentru a servi cina, ea a aşteptat din partea lui câteva comentarii cu privire la serviciul religios din dimineaţa aceea. Dar nu a apărut niciunul. în cele din urmă, exasperată, a întrebat:

- Calvin, a fost o predică bună? - Da.

- A fost lungă? -Nu.

Apoi, după o pauză, doamna Coolidge a continuat:
- Ei bine, şi despre ce a fost predica?
- Păcat.
- Şi ce a spus despre păcat?
- Era împotriva lui.
Dacă şi eu, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al lecţiei pe care ne-o dă experienţa lui Iosif, vă voi putea convinge să fiţi împotriva păcatului, atunci această carte nu a fost scrisă în zadar.
Cu ceva timp în urmă, am observat într-o librărie câteva cărţi care arătau bine, aşezate pe un raft împreună cu anunţul: „Uşor murdărite şi, de aceea, mult reduse ca valoare." Vieţile câtor tineri nu ajung în felul acesta - uşor murdărite şi mult reduse ca valoare! Păcatul face acest lucru.

De aceea, întrebarea psalmistului este foarte importantă: „Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea?" Cu alte cuvinte: Cum poate un tânăr să-şi păstreze drumul vieţii curat, clar şi nepătat? Lupta este, într-adevăr, cumplită, mai cumplită astăzi, în multe privinţe, decât era pe vremea lui Iosif. Nu numai în lumea de afară, a afacerilor, a plăcerii, a societăţii şi a distracţiei, ci şi înăuntrul nostru există o

citadelă pe care vrăjmaşul sufletelor noastre o asaltează în mod continuu. El nu se odihneşte niciodată. Prin atacuri frontale, dar şi din flancuri, lansate cu mare iscusinţă şi agerime, el încearcă să ne înfrângă rezistenţa şi să ne supună inima. Sunt ocazii

în care face ca imoralitatea, lipsa de castitate, să fie nespus de atrăgătoare. El ne amăgeşte să renunţăm la principii, să ne sacrificăm idealurile şi să ne coborâm standardele. Cel mai adesea, atacul este insidios, viclean, iscusit şi subtil. Asemenea acţiunii unui ţintaş de elită care trage dintr-un loc ascuns sau asemenea unui gaz otrăvitor, atacul vine pe ascuns şi pe tăcute - devastând, paralizând şi viciind chiar şi aerul din jur.

El a găsit calea biruinţei

Iosif a găsit calea biruinţei. Nu în el însuşi. Şi-a dat seama că trebuie să o caute în afara lui - la Dumnezeu. Adevărul este că *eul, şinele, nu se poate birui niciodată pe el însuşi.* Calea lui Iosif nu este numai cea mai bună cale, ci şi singura cale. Dacă alegi o alta, te

îndrepţi în mod sigur spre înfrângere. „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui *Dumnezeu?"* Aceasta a fost calea lui Iosif. El a câştigat biruinţa îndepărtându-şi privirea de la el însuşi şi îndreptând-o spre Dumnezeu. Această cale te va duce şi pe tine la biruinţă.
Dar nu trebuie să trecem cu vederea că a depinde întru totul de Dumnezeu, ca El să câştige bătăliile pentru noi, nu înseamnă că noi suntem eliberaţi de responsabilitatea de a ne împotrivi ispitei, îndemnul Scripturii: „supuneţi-vă... lui Dumnezeu" este imediat urmat de „împotriviţi-vă diavolului". Niciun om nu a biruit vreodată păcatul fără ca el însuşi să facă vreun efort. Iosif a făcut eforturi. Atunci

când se împotrivea „în toate zilele" ispitei, el era întărit, aşa cum şi noi suntem întotdeauna întăriţi prin puterea care vine direct de la Dumnezeu. Aşa cum a fost în cazul lui Iosif, aceasta va fi întotdeauna calea sigură spre victorie.

► CAPITOLUL 16

Cei doi întemniţaţi ai lui Faraon

Căpetenia străjerilor lui Faraon, executorul regal, 1-a trimis pe sclavul său, losif, la închisoare. Dar losif nu a mers acolo singur. Raportul biblic ne spune că „Domnul a fost cu losif şi Şi-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai-marelui temniţei. Şi mai-marele temniţei a pus sub supravegherea lui pe toţi întemniţaţii care erau în temniţă. Şi nimic nu se făcea acolo decât

prin el. Mai-marele temniţei nu se mai îngrijea de nimic din ce avea losif în mână, pentru că Domnul era cu el. Şi Domnul îi dădea izbândă în tot ce făcea."
Vechea istorie se repetă. Aşa cum fusese în casa lui Potifar, se întâmplă şi acum, în temniţa împăratului. Credincioşia, sârguinţa, capacitatea de adaptare, buna dispoziţie şi amabilitatea îşi primesc răsplata cuvenită, şi încă foarte repede. Prin tăria sa de caracter, în loc să rămână un întemniţat ca oricare altul, losif a ajuns să îndeplinească responsabilităţile guvernatorului închisorii. Mai-marele temniţei, obişnuit să aibă de-a face cu tot felul de criminali şi să evalueze caracterele oamenilor, şi-a dat repede seama că losif era altfel decât cei care îi

erau încredinţaţi în mod obişnuit pentru a-i păzi. Este foarte probabil ca el să-şi fi dat seama şi de faptul că, în acest caz, Potifar nu fusese atât de mânios pe cât era de aşteptat în asemenea circumstanţe. Poate că temnicerul a fost destul de ager la minte ca să ghicească, de asemenea, că losif nu se făcuse vinovat

de vreo fărădelege, ci fusese adus acolo doar ca ţap ispăşitor, în locul altcuiva. Adevăratul obiect al mâniei lui Potifar nu era losif, astfel că era posibil ca el să fi fost aruncat în temniţă doar de dragul aparenţelor, ca să-1 protejeze pe adevăratul vinovat.
în orice caz, purtarea lui era de aşa natură, înfăţişarea şi atitu-

dinea lui erau atât de voioase şi de prietenoase, iar încrederea lui în Dumnezeu atât de evidentă - şi manifesta o asemenea dispoziţie de a-i binedispune şi ajuta pe tovarăşii lui de temniţă - încât nu a trecut mult timp până când losif a fost promovat ca supraveghetor al deţinuţilor şi al activităţilor lor. Totul a fost lăsat în grija lui. I-au fost scoase lanţurile, astfel încât să se poată mişca liber, şi i-au fost încredinţate multe responsabilităţi pe care, în mod obişnuit, trebuia să le îndeplinească mai-marele temniţei.

Mai-marele paharnicilor şi mai-marele pitarilor

între timp, evenimente de mare importanţă pentru losif aveau loc, fără ca el să ştie, în măreaţa lume de deasupra. La curtea lui Faraon

ieşiseră la iveală aranjamentele unui complot, posibil chiar împotriva vieţii lui Faraon, şi, înainte de a se putea face toate investigaţiile necesare, unii dintre dregătorii curţii au fost trimişi degrabă în temniţă, până când chestiunea avea să fie pe deplin cercetată, iar cei vinovaţi aveau să fie identificaţi cu certitudine. Doi dintre aceşti dregători, care atrăseseră suspiciunea asupra lor, au fost aduşi în temniţa unde se afla losif şi au fost daţi în grija lui.
Aceştia sunt descrişi ca fiind „mai-marele paharnicilor" şi „mai-marele pitarilor" lui Faraon. însă aceste titluri nu reuşesc să exprime pe deplin importanţa şi prestigiul funcţiilor pe care le ocupau cei doi. Mai-marele paharnicilor îndeplinea o slujbă

de o importanţă neobişnuită. în mâinile lui era încredinţată însăşi viaţa lui Faraon, iar o astfel de slujbă era ocupată doar după cea mai atentă examinare, pentru a fi aleasă o persoană demnă de încredere. Poziţia lui, aproape de împărat, îi dădea posibilitatea de a fi ascultat de acesta şi, în consecinţă, de a exercita o anumită influenţă asupra lui. O astfel de poziţie de apropiere permanentă faţă de persoana regală era râvnită de mulţi şi era conferită doar acelor persoane în care împăratul şi consilierii acestuia aveau cea mai mare încredere. Datoria mai-marelui

paharnicilor era aceea de a examina orice urma să bea împăratul şi de a gusta pentru a

se convinge că nu era otrăvit. Faptul că avea intrare liberă la împărat făcea ca multe persoane care doreau să aducă în atenţia împăratului vreo problemă de interes personal să apeleze la el pentru a câştiga favoarea regală pentru proiectele lor. Prin urmare, el se afla într-o poziţie-cheie pentru a fi ademenit în orice intrigă sau complot care îi implica pe membrii familiei regale. „Mai-marele pitarilor", sau, într-o traducere literală, „mai-marele bucătarilor" împăratului, ocupa un post similar, legat însă de hrana lui Faraon, nu de băutura acestuia. Şi el avea o poziţie de mare responsabilitate şi trebuia să aibă încrederea deplină a stăpânului lui regal. Bucătăriile regale, alături de toate aranjamentele

culinare de la palat, erau sub directa lui supraveghere.

Iosif dă dovadă de compasiune

Aceştia au fost cei doi oameni, cei doi dregători, care, la un an de când se afla Iosif acolo, au venit să împartă temniţa cu el. Nimeni nu ştie ce făcuseră sau ce se bănuia că făcuseră. Se pare că existase o încercare de a-1 otrăvi pe împărat şi că, în cercetarea tuturor acelora care aveau în vreun fel sau altul legătură cu masa lui, fuseseră prinşi şi aceşti doi înalţi slujbaşi de la curtea împăratului. Această presupunere este susţinută de pedeapsa extremă care a căzut asupra mai-marelui pitarilor în urma investigaţiilor care au fost făcute. Doar un atentat asupra vieţii monarhului putea să aducă o asemenea sentinţă asupra unui

personaj atât de important.
Aceşti doi deţinuţi se aflau într-o stare de incertitudine şi de încordare atât de vizibilă încât au stârnit nu numai interesul, dar şi compasiunea lui Iosif. Nu avea cum să nu observe privirile lor mereu coborâte spre pământ şi teama şi presimţirile rele care le marcau întreaga purtare. A căutat să le uşureze cumva povara sufletească, manifestând faţă de ei o bunătate şi o amabilitate pline de compasiune.
Iosif nu avea cum să ştie ce influenţă extraordinară avea să aibă asupra viitorului lui venirea în temniţă a acestor doi oameni. Nu acesta era motivul pentru care se purta cu bunătate faţă de ei, străduindu-se să le aline mâhnirea. Dar, odată cu venirea lor, sosise

momentul unei evoluţii clare în cariera lui Iosif. Adevărata importanţă şi semnificaţie a acestui eveniment este prezentată cu adâncă înţelegere de marele predicator londonez Joseph Parker, în comentariile sale asupra Genezei făcute în *People's Bible.* El scrie:

Totul în viaţă are un rost

„Niciun om nu trăieşte doar pentru sine. Se produce o mică supărare în casa împăratului şi, într-un fel sau altul, ea se leagă direct de o mulţime de evenimente care se petrec la o mică distanţă de palat. Te ciocneşti de un om în întuneric; el te mustră pe un ton iritat şi, în acel ton iritat, recunoşti vocea fratelui tău demult pierdut.

Traversezi strada fără să ştii de ce şi întâlneşti acolo destinul vieţii tale. Un copil îţi povesteşte micul lui vis şi visul acela îţi trezeşte amintiri dragi, care aruncă lumină asupra unui segment întunecat şi neplăcut din viaţa ta. Unii oameni nu cred în drame, fără să ştie că întreaga viaţă nu este altceva decât o dramă în continuă desfăşurare. Viaţa este un amestec de forţe. Mai-marele paharnicilor îi dă lui Faraon un pahar în care era o muscă, iar mai marele-pitarilor strică aluatul. Aceste lucruri trebuie să fie adăugate la altele, iar din combinaţia lor urmează să ia naştere unul dintre cele mai emoţionante şi mai minunate incidente care se găsesc în tezaurul istoriei. Nu ştim ce se întâmplă în jurul nostru şi cum

urmează să fim prinşi în anumite procese colaterale. în viaţa noastră există un drum principal, dar există şi numeroase străduţe colaterale. Te întâl-neşti întâmplător cu un om, intri în conversaţie cu el şi afli un lucru pentru care, mai înainte, ai fi dat aur ca să îl afli, dacă ai fi ştiut de unde.
Totul în viaţă are un rost. Greşelile îşi au rostul lor. Adesea, neînţelegerile conduc la armonii mai înalte. Niciun om nu poate trăi fără semenii lui. Este trist, într-adevăr, ca, la un moment dat, să trebuiască să ne simţim obligaţi faţă de un paharnic sau faţă de un brutar (pitar). Dar nu avem încotro. Nu are niciun rost să încercăm să scuturăm din sac elementele care nu ne plac. Nu putem să întemeiem o colonie

într-o ţară imaginară, în care să avem totul după gustul şi după alegerea noastră. Muncitorul de pe stradă, copilul din şanţ, nenorocitul de la mansardă - toţi aceştia, alături de regi şi de preoţi, au de-a face cu marele şi misteriosul conţinut a

ceea ce numim viaţă umană. Dumnezeu Se coboară întotdeauna la noi, pe căi nebănuite, pentru a ne întâlni pe neaşteptate şi pentru a face rugurile să ardă şi să devină temple ale prezenţei Sale. Putem să plecăm de-acasă după măgăriţele tatălui nostru şi să ne întoarcem încoronaţi. Există oameni cărora nu le place religia pentru că este atât de misterioasă, fără să ştie că însăşi

viaţa lor este un mister care se adânceşte continuu. Ori de câte ori vor să fugă din prezenţa acestui mister, trebuie să fugă de însăşi existenţa lor."
Sosirea în temniţă a acestor doi prizonieri nobili a însemnat foarte mult pentru Iosif chiar înainte ca ei să fi avut acele vise importante. Ei se învârtiseră prin cercurile de la curte. Ştiau ce se întâmplă prin ţară. îi cunoşteau pe oamenii mari ai naţiunii; se aflaseră în preajma demnitarilor, a curtenilor, a ofiţerilor, a preoţilor şi a oamenilor de ştiinţă care frecventau curtea lui Faraon. Prin relaţiile de fiecare zi pe care le avea cu aceşti oameni, Iosif a avut posibilitatea de a obţine informaţii preţioase, pe care avea să le folosească mai târziu, când avea să ajungă el însuşi în

cercurile de la curte. A aflat multe lucruri despre caracterul împăratului, despre obiceiurile şi practicile de la curte, despre lucrurile care influenţau gândirea publică, despre detaliile guvernării şi despre condiţiile generale care existau în ţară şi în mijlocul poporului acesteia. Funcţionarii şi demnitarii căzuţi în dizgraţie sunt mult mai dispuşi să fie comunicativi cu privire la afaceri de importanţă majoră, decât sunt cei care se bucură de favorurile curţii, şi mai ales faţă de o persoană aflată în poziţia lui Iosif.

Aniversarea lui Faraon

Era un obicei, legat de aniversarea zilei de naştere a lui Faraon, ca acesta să ia decizii în legătură cu soarta deţinuţilor politici - să-i pună în libertate pe

cei care puteau să fie eliberaţi şi să-i execute pe cei care meritau să moară. Astfel, nu este deloc surprinzător că, deoarece se apropia ziua de naştere a Suveranului, mai-marele paharnicilor şi mai-marele pitarilor erau tot mai îngrijoraţi. Cu trei nopţi înainte de aniversarea lui Faraon, aceşti doi bărbaţi au avut vise despre care credeau că au o anumită legătură cu soarta care îi aştepta. Dar, oricât de mult s-au gândit la semnificaţia lor, nu au

putut ajunge la nicio concluzie sigură. Cu toate acestea, şi unul, şi celălalt erau convinşi că visele lor erau profetice.

în dimineaţa următoare, când i-a

văzut, Iosif şi-a dat seama că erau mult mai abătuţi decât de obicei, chiar mâhniţi. Cunoscând el însuşi ce înseamnă să fii mâhnit, Iosif şi-a exprimat simpatia şi compasiunea faţă de tovarăşii lui de temniţă, întrebând: „Pentru ce aveţi o faţă aşa de posomorâtă azi?"

Ei au răspuns: „Am visat un vis şi nu este nimeni care să-1 tăl-măcească."

Iosif ştia câte ceva despre vise. A fost imediat interesat să afle mai mult. Voia să-i ajute pe aceşti oameni. Poate că Dumnezeu avea să-1 facă în stare de acest lucru, dându-i o înţelegere specială cu privire la însemnătatea viselor lor. Nu realiza cât de important avea să fie acest moment pentru el, dar şi acum, aşa cum făcea de obicei, s-a îndreptat către

Dumnezeu pentru a primi călăuzire. A fost îndemnat să spună: „Tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu. Istorisiţi-mi dar visul vostru."
Spunând acest lucru, el nu pretindea câtuşi de puţin că este Dumnezeu sau măcar că posedă înţelepciunea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, era dispus să facă tot ce depindea de el pentru a-i ajuta pe aceşti oameni şi a vorbit din convingerea că Dumnezeu îl va face în stare să-i ajute, dându-i acea înţelepciune prin care să le poată arăta adevărata semnificaţie a viselor pe care le avuseseră.

Iosif nu-şi pierduse credinţa

Din răspunsul pe care li 1-a dat acestor oameni aflaţi în încurcătură, este evident că Iosif nu-şi pierduse credinţa. El încă

mai credea în propriile vise. Prin urmare, încă mai credea în Dumnezeu, în ciuda tuturor acelor ani de dezamăgiri şi de speranţe amânate. După o experienţă ca a lui, mulţi oameni le-ar fi răspuns acestor visători: „Uitaţi-vă visele. Alungaţi-le din mintea voastră. Ele nu înseamnă nimic şi, cu cât le veţi acorda mai puţină atenţie, cu atât veţi fi mai liniştiţi. Visele sunt simple amăgiri. Şi eu le-am avut pe-ale mele, şi uitaţi unde m-au adus! Cândva gândeam şi eu, ca şi voi, că ar putea fi ceva profetic în ele. Dar am învăţat că lucrul

acesta nu este adevărat. Nu sunt decât nişte simple închipuiri, ca să vă amăgească. Aşa a fost cu mine. La fel va fi şi cu voi."

Dar, cu toate că putea să fie, nu aceasta a fost atitudinea lui Iosif. El nu devenise cinic; nu se lăsase doborât de amărăciune. Nu-şi pierduse speranţa. îşi păstrase încrederea în Dumnezeu. Snopii care se aruncau cu faţa la pământ şi stelele care se plecau cu reverenţă încă mai însemnau ceva pentru el, chiar şi după toţi aceşti ani de frustrări, de neşansă şi de aşteptare. El nu-şi trata cu nepăsare propriile vise. Prin urmare, nu trata cu nepăsare nici visele acelor oameni îngrijoraţi şi mâhniţi. Ele trebuiau să însemne ceva. Şi Iosif spera că însemnau ceva bun: ceva bun pentru ei şi, poate, ceva bun pentru el însuşi. Cu credinţa şi speranţa aceasta, el le-a vorbit cu blândeţe acestor doi oameni tulburaţi şi îngrijoraţi şi s-a oferit să devină tălmaciul

viselor lor. Prin această atitudine şi cu totul inconştient, el a făcut un mare pas înainte, către realizarea propriilor vise.

Visul mai-marelui paharnicilor

Bunătatea şi compasiunea lui Iosif au încălzit inimile acestor oameni, astfel că au fost binevoitori să-i povestească visele. Mai-marele paharnicilor a vorbit primul. El a spus: „în visul meu, se făcea că înaintea mea era o viţă. Viţa aceasta avea trei mlădiţe. Când a început să dea lăstari, i s-a deschis floarea, şi ciorchinii au făcut struguri copţi. Paharul lui Faraon era în mâna mea. Eu am luat strugurii, i-am stors în paharul lui Faraon şi am pus paharul în mâna lui Faraon." (Geneza 40:9-11).

Pe măsură ce tabloul se desfăşura înaintea lui prin intermediul

cuvintelor mai-marelui paharnicilor, semnificaţia visului devenea tot mai clară pentru Iosif. în interpretarea lui nu a existat nicio ezitare. Era cu totul convins, în timp ce-i explica mai-marelui paharnicilor, că peste trei zile, chiar de ziua lui Faraon, împăratul avea să-1 repună în slujba pe care o avusese mai înainte. Şi-a exprimat încrederea implicită că lucrul acesta avea să aibă loc negreşit, adăugând o rugăminte plină de dor: „Adu-ţi aminte şi de mine când vei fi fericit şi arată, rogu-te, bunătate faţă de mine, pune o vorbă bună pentru mine la Faraon şi scoate-mă din casa aceasta. Căci am fost luat cu sila din ţara evreilor si chiar aici n-am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniţă."

CEI DOI ÎNTEMNIŢAŢI AI LUI

Acest apel tânguitor ni-1 descoperă pe Iosif cu totul uman, ca oricare alt om. Cu toate că se abţinuse să dea glas propriilor dezamăgiri cauzate de lungii ani de aşteptare şi de nenorocirile teribile care căzuseră asupra lui una după cealaltă, cu toate că nu lăsase ca tulburarea şi nerăbdarea să izbucnească în proteste deschise şi nici nu încercase să pună la cale vreo răzbunare, din acest apel adresat mai-marelui paharnicilor reiese clar că Iosif obosise de atâta aşteptare şi de atâta nedreptate. „Tu ai o şansă înaintea ta", spune el. „Aş vrea să pot privi şi eu la fel către viitor. Aş vrea să fiu eliberat din această temniţă. Este adevărat că am fost pus supraveghetor peste ceilalţi

deţinuţi, dar am rămas eu însumi un deţinut. Sunt încă întemniţat, şi încă pe nedrept. Mi s-a încredinţat responsabilitatea celorlalţi şi sunt mai-mare peste ei, dar temniţa este tot temniţă şi locul meu nu este aici. Când îţi va fi bine, nu mă uita. Dă dovadă de bunătate faţă de mine şi fă tot ce poţi pentru a mă scoate de aici."
Iar mai-marele paharnicilor, încurajat de perspectiva fericită care-i fusese aşezată înainte, a promis bucuros că va împlini ce-i ceruse Iosif.

Visul mai-marelui pitarilor

Mai-marele pitarilor (sau al bucătarilor) ascultase cum mai-marele paharnicilor îşi povestise visul. Ascultase, de asemenea, şi fericita interpretare dată de Iosif. Şi, pentru că fusese o interpretare cu un final fericit, a

fost încurajat să-şi povestească şi el visul, sperând într-un final la fel de fericit. El a spus: „Iată, şi în visul meu se făcea că port trei coşuri cu pâine albă pe capul meu. în coşul de deasupra de tot erau tot felul de bucate pentru Faraon: prăjituri coapte în cuptor, şi păsările mâncau din coşul care era deasupra de tot pe capul meu."
Atunci când i-a fost descoperită semnificaţia visului, chiar în timp ce mai-marele pitarilor încă povestea, lui Iosif probabil că i s-a întunecat faţa. Cel care tălmăceşte din partea lui Dumnezeu are întotdeauna o misiune de cea mai înaltă importanţă, dar această misiune nu este întotdeauna plăcută. Uneori, dă sfâşietoare dureri sufleteşti. Pentru că cel ce

tălmăceşte din partea lui Dumnezeu nu aduce întotdeauna vesti bune. Sunt situaţii când trebuie să anunţe

venirea judecăţii finale. Aşa s-a întâmplat şi în cazul acesta. Probabil că losif a căutat cuvinte potrivite, ca să îndulcească lovitura pe care urma să o dea. Dar nu a găsit. Trebuia să transmită interpretarea visului aşa cum era. Şi nu a ezitat. „Peste trei zile, vei fi spânzurat." Cum ai putea să *îndulceşti* o astfel de sentinţă?
în definitiv, nu era tălmăcirea lui losif. Era a lui Dumnezeu. Aşa cum subliniase losif, „tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu". losif nu era decât purtătorul Său de cuvânt. Iar purtătorii de cuvânt ai

lui Dumnezeu trebuie să spună doar ceea ce le dă Dumnezeu să spună. Ei trebuie să vorbească despre judecată, dar şi despre mântuire. Trebuie să vorbească despre mânia lui Dumnezeu, dar şi despre harul Său. A fi purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu este întotdeauna o lucrare înaltă şi nobilă, dar nu este întotdeauna şi o lucrare uşoară. Nici pentru Iosif nu a fost uşoară în această ocazie. Tălmacii lui Dumnezeu, purtătorii Săi de cuvânt, nu pot să spună întotdeauna cuvinte plăcute. Dar ei trebuie să spună întotdeauna adevărul. Iar cuvintele adevărate nu sunt întotdeauna şi plăcute urechilor. Nu au fost plăcute nici pentru mai-marele pitarilor. Dar au fost adevărate, aşa cum avea să se convingă şi acesta peste

numai trei zile.
Aşadar, s-a întâmplat exact aşa cum spusese Iosif. Mai-marele paharnicilor a fost găsit nevinovat şi repus în înalta şi onorata lui slujbă, în timp ce mai-marele pitarilor a fost găsit vinovat şi a fost spânzurat. Iar Iosif a rămas în temniţă. Mai-marele paharnicilor a uitat curând de Iosif şi de promisiunea pe care i-o făcuse.
Au trecut câţiva ani, şi Iosif a avut timp din belşug pentru a medita la mulţimea de gânduri care se îngrămădeau în mintea lui.

► CAPITOLUL 17

Omul uitat

Iosif a făcut un emoţionant apel atunci când i-a vorbit mai-marelui paharnicilor despre perspectiva unei grabnice eliberări a acestuia din închisoare, despre scoaterea lui de sub acuzaţia şi ruşinea

lipsei de loialitate faţă de împărat şi despre reaşezarea lui în slujba de mai-mare al paharnicilor. în elanul şi în bucuria încurajării primite, mai-marele paharnicilor a jurat plin de convingere că îşi va aduce aminte de losif şi că va interveni pentru a-i obţine eliberarea. Cu siguranţă că în acele momente era sincer în promisiunea făcută, dar în tumultul şi în entuziasmul care au însoţit reabilitarea lui, precum şi în uimitorul vârtej de evenimente care au culminat cu redobândirea slujbei şi a onoarei de mai înainte, gândurile i s-au abătut de la losif. Nu voia nici măcar să-şi mai aducă aminte de îngrozitoarea temniţă sau de orice altceva în legătură cu ea. Raportul biblic spune: „Mai-marele paharnicilor nu s-a mai gândit însă la losif. L-a

uitat."

Nu ar trebui să-1 condamnăm prea mult pe mai-marele paharnicilor pentru că a uitat de omul din temniţă care îi arătase bunătate şi îi dăduse speranţă. Este o greşeală cât se poate de omenească. Am face bine dacă, înainte de a-1 critica prea aspru pe paharnicul împăratului, ne-am aminti de unele dintre scăpările noastre de memorie. A fost destul de uşor pentru proaspăt reabilitatul dregător să-1 piardă pe losif din lumea gândurilor lui. Ajunsese foarte repede din temniţă înapoi, în palatul împăratului,

unde a fost înconjurat de agitaţia şi de entuziasmul pregătirii festivităţilor pentru aniversarea

acestuia şi de felicitările primite din partea prietenilor şi a tovarăşilor de slujbă, precum şi din partea membrilor propriei familii, la care s-au adăugau însemnele propriei poziţii, înconjurat de curteni şi prins în iureşul fericirii şi al bucuriei generale. Temniţa părea undeva departe, doar un vis urât. Mai-marele paharnicilor a plonjat direct în emoţiile şi în responsabilităţile noii sale vieţi, care, de fapt, era tot cea veche, în mod fericit redobândită. Primirea călduroasă făcută de vechii lui prieteni îi răsuna mereu în urechi şi, apoi, trebuia să aducă la zi toate treburile neglijate, care se acumulaseră în timpul şederii lui în temniţă. Se simţea foarte recunoscător că scăpase de soarta colegului său, mai-marele

pitarilor, şi că trecuse de la amărăciunea, disperarea şi incertitudinea chinuitoare a zilelor de detenţie la recăpătarea poziţiei sale de mai înainte, care îi asigura importanţă, onoare şi o activitate intensă. Luând în considerare toate acestea, putem înţelege uşor de ce promisiunea făcută sărmanului prizonier evreu îi pierise cu totul din minte.

Mai-marele paharnicilor uită

Este posibil să fi existat totuşi câteva ocazii în care, în mijlocul ocupaţiilor zilnice, mai-marele paharnicilor să-şi fi amintit de losif şi de promisiunea pe care i-o făcuse. Dacă aşa au stat lucrurile, probabil că a încercat să se convingă singur că trebuie să aştepte o situaţie favorabilă, care să-i permită să spună un cuvânt în favoarea lui. La fel de posibil

este şi să se fi gândit că, în definitiv, nu avea faţă de losif o datorie prea mare, pentru că tot ce făcuse tovarăşul lui de temniţă fusese să interpreteze un vis. losif, personal, nu contribuise în niciun fel la eliberarea lui. Mai mult decât atât, probabil că era şi frământat de întrebarea dacă s-ar fi cuvenit să le dezvăluie celorlalţi că, în temniţă, fusese în relaţii atât de apropiate, sau că îi era, în vreun fel, îndatorat unui sclav evreu, care fusese condamnat şi întemniţat pentru o acuzaţie de ultraj împotriva unui alt înalt demnitar de la curte.
Şi astfel s-a întâmplat că „mai-marele paharnicilor nu s-a mai gândit însă la losif. L-a uitat." S-a lăsat absorbit de activităţile de la

palat, pe când losif zăcea în temniţă. în timp ce unul ajunsese din nou în strălucirea vieţii de la curte, scăldându-se în favorurile regale, celălalt aştepta, aştepta şi aştepta, în tristeţea închisorii. Cu fiecare nou început de zi, în inima lui losif răsărea speranţa că aceea ar putea fi ziua care să-i aducă eliberarea după care tânjea atât de mult. Şi, cu fiecare zi care se sfârşea fără să primească vreo veste, speranţa îi slăbea, iar întunericul părea să se strângă tot mai mult în jurul lui, să se facă mereu mai adânc. Au trecut zile, săptămâni şi luni fără nicio veste. In cele din urmă, a început să nu mai aştepte că va veni vreuna. Cum ai putea să-ţi păstrezi speranţa în faţa unei tăceri atât de teribile?
In vremea aceasta, losif era

măcinat de gânduri împovărătoare. Petrecuse zece ani în sclavie, urmaţi de doi ani în temniţă. Avea acum douăzeci şi nouă de ani. Vremea trecea peste el şi nu se întrevedea nicio perspectivă de a fi vreodată eliberat din închisoare. Zilele urmau, una după alta, iar anii de nedreptate păreau să nu se mai sfârşească. Visele lui? Ce se alesese de ele? Şi Dumnezeu? Ce se alesese de Dumnezeu? Oare însemnaseră, cu adevărat, acele vise ceea ce crezuse el? Greşise cu privire la ele în tot acest timp?

Aşteptări neîmplinite

Nimic nu se întâmplase aşa cum crezuse el. Fiecare eveniment şi fiecare schimbare care veniseră în viaţa lui păreau să-i fi înrăutăţit perspectivele, în loc să i le îmbunătăţească. Aşteptările lui

nu se împliniseră. Convingerile pe care şi le formase, ca urmare a ceea ce îi spuseseră tatăl şi bunicul lui cu privire la caracterul lui Dumnezeu şi la modul Său de a Se purta cu poporul Său, păreau acum cu totul greşite. în orice caz, nu se dovediseră a fi adevărate. Teoria în care ajunsese să creadă şi pe care o învăţase, cu siguranţă, de la tatăl şi de la bunicul lui, era cea pe care o acceptau toţi aceia care îi serveau adevăratului Dumnezeu - că prosperitatea şi succesul sunt întotdeauna rezultatul credincioşiei în a-L sluji pe Dumnezeu; că binele le este oferit celor buni, în timp ce răul şi necazurile vin peste cei răi.
Dar nu aşa se întâmplase cu el. Dimpotrivă. Cu cât îi slujise cu mai multă credincioşie lui

Dumnezeu, cu atât îi fusese mai rău. Era sigur că încercase să fie bun. Fusese întotdeauna ascultător şi faţă

de tatăl lui pământesc, şi faţă de Cel ceresc. Crezuse că, drept rezultat al credincioşiei lui, va avea parte de favoarea divină şi va fi răsplătit cu binecuvântările cerului. înţelesese că nenorocirile erau semnul mâniei şi al dezaprobării divine. Dar nu prosperitatea fusese partea lui. Nici binecuvântarea divină, ci necazurile - şi nu o dată, nu de două ori, ci continuu, an după an, timp de doisprezece ani. Ce avusese de câştigat de pe urma integrităţii lui? De ce avantaje beneficiase datorită credincioşiei faţă de Dumnezeu? Doar acestea:

invidia şi ura înverşunată a celor care erau de acelaşi sânge cu el, sclavia şi exilul într-o ţară străină. La ce-ţi foloseşte să-I fii credincios lui Dumnezeu dacă aceasta îţi este răsplata? Şi răsplata lui aceasta fusese.
Mai mult decât atât, când frumoasa egipteancă de rang înalt îl ispitise aruncându-i-se în braţe şi stârnind pasiunile care erau în plin avânt în trupul său tânăr, nu s-a împotrivit el dezmierdărilor şi chemărilor ei seducătoare din dorinţa de a-I fi credincios lui Dumnezeu şi ca să nu păcătuiască împotriva Sa? Şi cu ce s-a ales? Doar cu acest stigmat ruşinos - de a fi comis chiar lucrul căruia îi rezistase. Suferea pedeapsa pentru păcatul pe care se luptase atât de mult să nu-1 facă, pentru o crimă pe care

nu o comisese. O pedeapsă cu totul şi cu totul nemeritată.

Foloseşte la ceva să-I slujeşti lui Dumnezeu?

Şi, pe lângă toate acestea, fusese bun şi amabil cu tovarăşii lui de temniţă. Le ascultase poveştile. încercase să le aducă mângâiere. Se străduise să-i înveselească. Şi ce avusese de câştigat? Din câte se vedea, nimic. Ar fi putut, la fel de bine, să-şi păstreze bunătatea pentru el. Oricum nu i-a fost de niciun folos. Să-i luăm, de exemplu, pe cei doi dregători de la curte. îşi luase timp să-i asculte şi să-i încurajeze. Le interpretase visele. Mai-marele paharnicilor îi mulţumise fierbinte şi promisese să facă tot ce poate pentru a-1 elibera din temniţă. Şi ce făcuse? Nimic. în loc să-şi amintească de el, îl uitase. Nu făcuse nimic

pentru el. Trecuse destul timp ca să-şi dea seama că nici nu avea de gând să facă nimic. Totul îi ieşise rău. Şi încă de la început. De ani de zile. Cu cât făcea mai mult bine, cu atât avea mai mult de suferit de pe urma lui.

Şi atunci, ce rost are să faci bine? Oare nu greşise tatăl său când îl învăţase că binele vine peste cei buni şi răul peste cei răi? Din lunga sa experienţă de până acum, văzuse exact contrariul. Celor răi le mergea bine, iar cei buni erau pedepsiţi. Cel puţin, cu el aşa se întâmplase. Şi se străduise din toate puterile. Doisprezece ani. Nu ar fi fost mai bine să găsească o altă filozofie după care să trăiască? Una care să-i aducă o răsplată mai bună?

Era posibil, la urma urmei, să nu existe niciun Dumnezeu care să judece cu dreptate, pe pământ, între bine şi rău? Se înşelase în toţi aceşti ani? Se înşelaseră şi Avraam, Isac şi Iacov?
Poate că astfel de gânduri şi ispite l-au chinuit pe Iosif după ce-şi pierduse orice speranţă că, prin intermediul mai-marelui paharnicilor, avea să beneficieze şi el de o soartă mai bună. Zilele care treceau peste el trebuie să fi fost teribil de mohorâte şi de înnegurate.
Copil fiind, tot ceea ce ţinuse de creşterea şi de educarea lui fusese marcat de blândeţe, de lipsa asperităţilor vieţii. Tatăl lui iubitor făcuse totul pentru a-1 răsfăţa. Se bucurase să primească haina aceea princiară, ţesută în multe culori. Probabil că

îngăduise ca anticiparea măreţiei promise de visele pe care le avusese să-i exagereze propria importanţă. Iar gândurile acelea se întorseseră atât de cumplit împotriva lui. Nu făcuseră altceva decât să-1 lipsească de puterea adevărată, de puterea de a conduce. Este foarte greu să schimbi o astfel de trăsătură, care s-a format în copilărie. Dar schimbarea aceasta a fost realizată de lunga succesiune de experienţe prin care 1-a trecut Dumnezeu pe acest copil al destinului, experienţe în urma cărora el a devenit un bărbat hotărât, un om al fermităţii. Iosif se afla în faţa marii ocazii a vieţii lui. Şi era pregătit.
Şcoala elementară o absolvise în corturi, prin intermediul învăţăturilor conţinute în

povestirile tatălui şi ale bunicului său.
Educaţia liceală o obţinuse în casa lui Potifar, în timpul anilor de sclavie.
Colegiul, care acum se apropia şi el de absolvire, fusese temniţa, unde fusese închis pe nedrept.
îşi învăţase bine lecţiile vieţii. Fusese un elev sârguincios şi ascultător. Iar Directorul şcolii, încă de la început, care era şi Profesorul său permanent, fusese şi încă mai era Dumnezeul părinţilor săi, *Iehova-iire,* Cel care „va purta de grijă". Raportul spune că „Iosif a stat acolo, în temniţă. [...] Domnul a fost cu Iosif."

Da, Domnul a fost cu el în temniţă. Fusese cu el

întotdeauna. în corturile tatălui său, pe drumul spre Dotan, în groapă, pe drumul spre Egipt, în piaţa de sclavi, în casa lui Potifar, când fusese ispitit, în temniţă - Domnul nu-1 părăsise niciodată. Chiar şi în dezamăgirea provocată de uitarea mai-marelui paharnicilor Domnul a fost cu Iosif.

Dumnezeu foloseşte chiar şi uitarea izvorâtă din nerecunoştinţa

Nu ar fi fost bine pentru Iosif dacă mai-marele paharnicilor ar fi reuşit să-1 elibereze din închisoare. I-ar fi dăunat, nu l-ar fi ajutat. A fost bine că paharnicul 1-a uitat. Dumnezeu poate să folosească, în înaintarea planurilor Sale, uitarea şi nerecunoştinţa, tot aşa cum a folosit ura, răutatea şi

nedreptatea fraţilor lui Iosif.
Să ne gândim pentru o clipă ce s-ar fi întâmplat dacă mai-marele paharnicilor şi-ar fi amintit de Iosif şi, în ciuda reţinerii pe care o avea în această privinţă, ar mijlocit pentru eliberarea acestui deţinut evreu. Să presupunem că ar fi făcut astfel şi ar fi reuşit să-1 scoată din temniţă. Care ar fi fost rezultatul? Iosif era încă sclavul lui Potifar, dar nu s-ar fi putut întoarce niciodată în casa acestuia. Ar fi fost dus imediat în piaţa de sclavi şi vândut unui alt stăpân, probabil ca să lucreze în carierele de piatră sau în alte locuri de muncă grea.
Dar să presupunem că bunăvoinţa lui Faraon ar fi mers atât de departe încât să-i redea libertatea şi să-i îngăduie să plece din Egipt, în ţara lui şi la poporul lui. Un

astfel de final ar fi fost binevenit şi le-ar fi adus multă bucurie lui Iacov şi lui Iosif. Dar, în definitiv, lucrul acesta nu ar fi însemnat altceva decât să se întoarcă la oi şi la păstorit, la mânatul vitelor şi la urzelile fraţilor lui. Nu l-ar fi dus deloc în direcţia împlinirii viselor lui, ci mai degrabă în cea a unui final obscur.
în acest caz, când peste Egipt aveau să vină anii de belşug, nu ar mai fi fost acolo niciun Iosif care să strângă şi să depoziteze grâne pentru anii de foamete şi de lipsă. Egiptul nu ar mai fi avut un ministru al alimentaţiei cu viziune, care să ştie că urmau ani de secetă, pentru care trebuiau făcute pregătiri. Iar când avea să vină marea foamete, nu ar fi fost în Egipt niciun Iosif care să salveze ţara aceea şi care să

hrănească şi alte popoare din jur. Când foametea

avea să lovească însăşi viaţa familiei lui Iacov, nu ar fi fost în Egipt niciun Iosif de la care să primească hrană pentru a supravieţui. Nu ar fi fost în Egipt niciun Iosif care să asigure un loc de adăpost pentru familia sa, astfel încât aceasta să crească şi să devină o mare naţiune. Da, pentru Iosif a fost cel mai bine ca mai-marele paharnicilor să uite de el, astfel încât să mai rămână un timp sub disciplina temniţei. Chiar dacă a fost greu de suportat, această întârziere nu i-a făcut, cu adevărat, rău.

Ani grei, dar folositori

Au trecut doi ani de când mai-

marele paharnicilor fusese eliberat şi reaşezat în slujba lui, în palatul împăratului. Aceşti ani aveau să marcheze încheierea educaţiei şi pregătirii lui Iosif, astfel că au însemnat mult pentru el. Mintea lui activă, închisă în sine, a reluat principiile de bază ale instruirii lui din copilărie, fundamentele credinţei lui religioase. în ciuda nefavorabilelor împrejurări imediate şi a situaţiei aparent deznădăjduite, care nu oferea nicio perspectivă de schimbare, el a reuşit să-L aşeze pe Dumnezeu pe primul loc în gândurile lui şi să pună voia lui Dumnezeu mai presus de toate aşteptările lui. Trebuie să-i fost teribil de greu să-1 vadă pe mai-marele paharnicilor văzându-şi atât de curând visul împlinit, în timp ce

el, căruia i se făcuse cunoscută semnificaţia visului, el, care aştepta de atâta vreme, a fost lăsat să mai aştepte. Şi chiar mai greu decât atât trebuie să-i fi fost să se vadă complet părăsit de prieteni, prin plecarea mai-marelui paharnicilor, şi să i se pară că nu mai exista nicio posibilitate de a mai intra vreodată în legătură cu marea lume din afara zidurilor închisorii. Grei ani, într-adevăr. Cu toate acestea, aceştia au fost anii cei mai rodnici în maturizarea caracterului lui Iosif. Demnitatea, stăpânirea de sine, încrederea impresionantă şi certitudinea cunoaşterii voinţei lui Dumnezeu, precum şi uşurinţa de a răspunde şi de a porunci de care a dat dovadă atunci când, cu totul pe neaşteptate, a ajuns în prezenţa

lui Faraon - toate îşi aveau rădăcinile în aceşti doi ani de tăcere şi de aşteptare. Iosif a fost forţat de împrejurări să descopere un principiu fundamental care să-1 susţină şi să-1 treacă prin acest timp de aşteptare, un principiu care să-1 menţină pe

direcţia cea bună în mijlocul dezamăgirii şi al confuziei. El a găsit acest principiu în convingerea care i se întărise de-a lungul anilor -şi care acum devenise de neclintit, indiferent de adâncimea întunericului din jurul lui - că singurul lucru esenţial care merită să fie urmărit şi realizat în această lume este să faci voia lui Dumnezeu şi să aduci la îndeplinire planul pe care îl are

Dumnezeu cu tine. Dacă se face voia lui Dumnezeu, cunoscută sau nu, dacă se împlineşte planul Său, fie că este vizibil şi uşor de înţeles, fie că este ascuns şi neînţeles, atunci toate celelalte lucruri vor merge de la sine.
Mai mult decât atât, Iosif a ajuns la convingerea fermă că cel care împlineşte planul lui Dumnezeu şi face voia Sa aşteaptă fără îngrijorare şi fără nerăbdare timpul ales de Dumnezeu şi îşi îndeplineşte datoria care îi este clar prezentată pentru fiecare oră care trece. Fără să ştie care era planul lui Dumnezeu pentru el sau timpul ales de Dumnezeu pentru ca acest plan să fie dus la îndeplinire, el a ajuns să înveţe suprema lecţie de a lăsa totul în mâinile puternice ale lui Dumnezeu şi de a accepta o

supunere totală, de bunăvoie şi activă, faţă de voinţa atotştiutoare a Celui Veşnic. După toţi aceşti ani de instruire intensă, Iosif era în deplină armonie cu Cel Infinit.

Dumnezeu are nevoie, în planul Său, de un om instruit şi pe deplin supus conducerii Sale. Acum, Iosif era gata să fie folosit, iar Dumnezeu era, de asemenea, gata să-1 folosească. Pentru Iosif, timpul de instruire se încheiase. Sosise marea clipă.

► CAPITOLUL 18

Din groapa de la Dotan, la conducerea Egiptului

Marile schimbări şi evenimente din viaţa lui Iosif de până acum au fost marcate de surprinzătoare răsturnări de situaţie. La fel avea să se întâmple şi în continuare. Ani de-a rândul fusese preferatul

tatălui său, răsfăţat, protejat, simţindu-se în siguranţă. Şi, dintr-odată, fără nicio avertizare, este ameninţat cu moartea şi aruncat într-o groapă.
Pe neaşteptate, este despărţit de căminul său, de dragostea şi de protecţia tatălui şi vândut ca sclav - dus în Egipt şi aşezat pe o platformă pe care erau prezentaţi sclavii spre a fi vânduţi.
Când ajunge să aibă un anumit grad de siguranţă şi de importanţă în casa lui Potifar, în cele din urmă fiindu-i încredinţată supravegherea întregii averi a acestuia, se trezeşte deodată aruncat în temniţă, legat în lanţuri şi cu fiare la picioare.
Iar acum, din starea aceasta, după ani de aşteptare, prin providenţa lui Dumnezeu, este la fel de brusc înălţat la conducerea

celei mai puternice naţiuni de pe pământ.
De fiecare dată când în viaţa lui Iosif s-a întâmplat ceva, a fost pe neaşteptate şi cu schimbări de o amploare uimitoare.
Trei ani stătuse în temniţă. închis cu totul pe nedrept. Nu întrevedea nicio posibilitate de redresare. Cauza lui nu fusese niciodată judecată

cu dreptate, şi nici nu exista vreo perspectivă că avea să fie judecată vreodată. Nu se zărea nicio cale prin care nevinovăţia lui să fie stabilită. Din toate punctele omeneşti de vedere, cazul lui era lipsit de orice speranţă.

Dumnezeu nu rămâne niciodată fără soluţii

Ceea ce i se întâmplă acum lui Iosif ar trebui să ne dea o lecţie pe care să o ţinem minte pentru totdeauna, şi anume aceea că nu poate exista nicio situaţie, indiferent cât de disperată ar părea, din care Dumnezeu să nu ne poată scoate imediat cu bine. Nu există nicio stare şi niciun complex de împrejurări în care oamenii sau diavolii să ne arunce şi care să fie mai presus de posibilitatea Tatălui nostru ceresc de a interveni. Să nu îngăduim ca circumstanţele nefavorabile, indiferent cât de complicate şi chiar imposibile ar părea, să ne facă să credem că Dumnezeu Şi-a pierdut capacitatea de a ne ajuta, de a ne aduce izbăvirea, de a ne schimba robia deznădăjduită într-o glorioasă victorie. Atunci când vine timpul ales de Dumnezeu, El

poate face să dispară orice dificultate. Poate să îndepărteze orice barieră. Nimic, în mod literal *nimic,* nu poate să stea în calea planurilor Sale şi a împlinirii voinţei Sale. Iar intervenţia lui Dumnezeu pentru completa schimbare a circumstanţelor vieţii poate să vină într-o clipă.
Nu contează că tu nu vezi nicio cale de ieşire din starea complet deznădăjduită în care te afli. Dumnezeu vede ceea ce tu nu poţi vedea. Poţi să intri singur sau să fii împins de alţii în mari necazuri, în dificultăţi ce par insurmontabile. Acestea pot fi reprezentate de pierderea cuiva drag, de anumite circumstanţe jenante sau de evenimente dezastruoase. Poţi ajunge să crezi că situaţia ta este fără speranţă şi

să nu mai vezi nicio cale de scăpare.
Atunci când vin astfel de momente în viaţa ta, nu-ţi pierde încrederea în Dumnezeul pentru care nimic nu este imposibil, nici măcar atunci când orice ajutor omenesc te-a dezamăgit. Mâna Lui nu este niciodată prea scurtă ca să te poată salva, nici urechea Lui prea departe ca să te poată auzi. Cea mai disperată situaţie a ta poate fi cu uşurinţă ocazia Lui favorabilă. El nu rămâne niciodată fără căi şi fără mijloace prin care să-Şi ducă la îndeplinire planurile pline de har.
DIN GROAPA DE LA DOTAN, LA CONDUCEREA EGIPTULUI ► 129
Iosif era pregătit
A fost planul lui Dumnezeu ca Iosif, sclavul evreu închis într-o

temniţă, să fie înălţat în poziţia de cel mai înalt şi mai puternic demnitar din ţara Egiptului. El hotărâse acest lucru pentru ca planul de viitor pe care-1 avea pentru poporul Său să poată fi adus la îndeplinire. Acum, El a trecut la împlinirea acestei hotărâri, pentru a-şi pune planul în aplicare. în sfârşit, venise timpul, timpul stabilit în planul cel veşnic al lui Dumnezeu, pentru descoperirea a ceea ce avea în vedere pentru Iosif.
Iosif nu a avut nicio presimţire care să-i vestească apropierea eliberării şi a înălţării lui. Evenimentele, care s-au declanşat cu o rapiditate care-ţi taie răsuflarea, l-au luat cu totul pe neaşteptate. Cu toate acestea, nu l-au găsit nepregătit. Era gata.
In timp ce Iosif dormea liniştit în

temniţă, în marea lume de deasupra capului său, în palatul lui Faraon, se petreceau lucruri care aveau să se dovedească de o enormă importanţă. împăratul a avut un vis. Un lucru aparent lipsit de semnificaţie. Cu toate acestea, el a generat o mare agitaţie în afacerile Egiptului. Nu era un vis obişnuit. De fapt, era un vis dublu. Era calea pe care o alesese Dumnezeu pentru a-i descoperi acestui cârmuitor anumite lucruri legate de viitor, pe care ar fi trebuit să le ştie, astfel încât să fie un adevărat părinte pentru poporul lui.

Visele lui Faraon

în primul vis, împăratul stătea lângă râu. Din râu au ieşit şapte vaci grase, care au început să pască pe pajişte. în timp ce privea, alte şapte vaci, slabe,

urâte şi înfometatate, au ieşit din râu şi le-au mâncat pe cele grase şi bine hrănite. După ce le-au înghiţit, au rămas la fel de slabe ca înainte. Apoi, în al doilea vis, împăratul a văzut şapte spice de grâu pline şi bune, urmate de alte şapte spice
seci şi uscate. Cele seci le-au înghiţit pe cele pline. Cu toate acestea,
au rămas la fel de seci şi de uscate ca înainte.
Acestea au fost visele împăratului, şi El nu şi-a mai găsit odihna
întreaga noapte. Era tulburat. Simţea că visele pe care le avusese
erau legate de bunăstarea împărăţiei. Simţea, de asemenea, că erau

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM
de origine divină. A fost cuprins de o mare nelinişte. I s-a făcut teamă. Nu le putea interpreta. Nu ştia ce însemnau. Cu toate acestea, era convins că mesajul lor era de o supremă importanţă. Şi ştia că nu-şi va mai putea găsi odihna până când nu le va afla semnificaţia. Cu cea mai mare nerăbdare a aşteptat dimineaţa, ca să-şi poată convoca sfetnicii şi să găsească pe cineva care să-i descopere mesajul acestor vise chinuitoare.
A venit dimineaţa. Odată cu ea, s-a auzit pretutindeni chemarea ca toţi sfetnicii împăratului să se grăbească să vină îndată la curte şi să se prezinte înaintea împăratului. Marea cetate s-a trezit cu toate străzile pline de care, alergând grăbite să-i ducă la

palat pe oamenii de vază ai naţiunii. Pentru oricine era evident că urma să se pună la cale lucruri importante pentru ţară. Curtenii, oamenii de rang înalt ai societăţii, au fost şi ei alertaţi şi s-au grăbit spre curtea împărătească. O mare masă de oameni a pornit către palat. Curiozitatea crescândă s-a transformat într-o agitaţie de proporţii, în timp ce mulţimea căuta nerăbdătoare să afle cauza şi semnificaţia celor ce se întâmplau sub ochii lor.

întrunirea sfetnicilor

Sfetnicii au fost aduşi înaintea împăratului. Au intrat cu feţe grave şi sobre, pe care se putea citi o mare îngrijorare. Au ascultat cu atenţie, în timp ce împăratul le-a explicat de ce îi convocase cu asemenea grabă.

Le-a spus că era profund convins de faptul că această chestiune era direct legată de binele întregii ţări. Apoi le-a relatat ceea ce visase.
S-a dovedit că niciunul dintre înalţii sfetnici ai împăratului nu a putut să arunce vreo rază de lumină, fie ea cât de slabă, asupra semnificaţiei viselor. Toţi erau în încurcătură. Era uşor de înţeles că situaţia aceasta avea să stârnească mânia monarhului. Uitându-se, rând pe rând, la toţi aceşti bărbaţi care erau cei mai de încredere sfetnici ai săi şi dându-şi seama că niciunul dintre ei nu era în stare să-i dezlege taina, simţământul de nelinişte a devenit atât de copleşitor încât Faraon a ştiut că nu-şi va mai găsi niciodată pacea sufletească până când această surprinzătoare

evoluţie a evenimentelor nu va fi lămurită.

A hotărât, împreună cu sfetnicii, să-i convoace şi pe alţii, care nu erau din numărul lor: studenţi în ştiinţe oculte, preoţi, magicieni, oameni de ştiinţă, înţelepţi ai naţiunii, cărturari, oameni care îşi petreceau timpul în cercetarea tainelor. Astfel, solii împărăteşti au pornit către cele mai luminate minţi ale Egiptului. Din nou a fost agitaţie pe străzi, aglomeraţie de cai şi care, purtându-i spre palat pe învăţaţii Egiptului, ca să-i vină în ajutor împăratului.
Şi aceştia l-au ascultat pe împărat povestindu-şi visele. Dar niciunul dintre ei nu a fost în stare să-1 ajute. Toţi erau deopotrivă de

uluiţi. împăratul, la rândul său, era înnebunit. Tulburarea lui s-a răspândit asupra tuturor celor prezenţi, curteni şi sfetnici. Mulţimea de oameni care se adunaseră în jurul camerei consiliului a primit suficiente informaţii dinăuntru, încât să-şi poată face o idee cu privire la gravitatea situaţiei. Printre cei care au aflat, se găsea şi mai-marele paharnicilor, omul care-1 uitase pe Iosif. Cu doi ani în urmă, el însuşi trecuse printr-o asemenea experienţă dureroasă şi tulburătoare. Totul i-a revenit în minte cu repeziciune. Similaritatea cu cazul său şi al colegului său, mai-marele pitarilor, i s-a părut izbitoare. Imediat s-a gândit la tânărul evreu care le interpretase visele atât de sigur şi de amănunţit. Şi-a

amintit că interpretarea pe care tânărul evreu o dăduse viselor lor fusese împlinită exact de evenimentele ulterioare. Şi-a dat seama că, dintre toţi oamenii din împărăţie, el era singurul care putea să rezolve problema împăratului. Imediat a căutat o cale de a ajunge înaintea lui Faraon. Şi a reuşit.

Iosif chemat în grabă

Le-a spus împăratului şi sfetnicilor adunaţi acolo povestea lui. A făcut-o cu cea mai mare iscusinţă. A trecut în grabă peste faptul stânjenitor că fusese în temniţă şi peste circumstanţele care îl trimiseseră acolo. Dar a spus clar că, în timp ce se afla în acel loc, cunoscuse un om remarcabil, care era în mod uimitor înzestrat cu darul tălmăcirii viselor, şi că acest om,

de naţionalitate evreu, îi prezisese în amănunt semnificaţia visului lui şi al celui al mai-marelui pitarilor, iar această interpretare se împlinise cu exactitate, în cel mai mic detaliu. Ceea ce declarase tălmaciul că se va întâmpla în fiecare caz, se şi întâmplase.

Şi-a încheiat relatarea, abţinându-se să dea vreo sugestie şi mulţumindu-se doar să-şi spună povestea. Nu s-a încumetat să propună ca Iosif să fie chemat. Era posibil ca acum Iosif să nu se ridice la înălţimea la care se ridicase în cazul lui. Şi, dacă s-ar fi întâmplat astfel, atunci ar fi fost în interesul lui să nu fi dat niciun sfat. Dar efectul povestirii lui a fost exact cel la care se aşteptase,

împăratul a trimis în grabă un sol la temniţă. Era nerăbdător, ca şi sfetnicii lui, să-1 vadă pe omul despre care auzise o poveste atât de extraordinară.
Şi astfel, huruitul unui car de curse s-a auzit până în interiorul temniţei, aprinzând în inima fiecărui întemniţat speranţa că ar putea fi el cel chemat. Agitaţia de la palat s-a transformat în agitaţie şi în temniţă. Cine avea să fie chemat? Solul împăratului a intrat. Cel chemat a fost întemniţatul Iosif: trebuia să se înfăţişeze în grabă înaintea împăratului. Raportul spune că „l-au scos în grabă din temniţă". O traducere mai exactă ar spune că „l-au făcut să alerge", ceea ce exprimă intensitatea emoţiei şi a frământării care domnea pretutindeni.

Dar nu au reuşit să-1 facă să alerge atât de repede încât să-şi piardă cumpătul şi echilibrul. Că a rămas calm şi stăpân pe sine, în ciuda agitaţiei şi a tumultului din jur, reiese clar din faptul că, mai întâi, „s-a ras, şi-a schimbat hainele" şi de-abia apoi „s-a dus la Faraon". Dezordinea şi îngrijorarea celor de lângă el nu l-au făcut pe Iosif să-şi piardă capul. Şi 1-a păstrat pe umeri. Oricât de nerăbdător era împăratul, trebuia să aştepte până când Iosif avea să-şi pună ţinuta în rânduială.
Din tovărăşia lui cu dregătorii lui Faraon, Iosif învăţase, printre alte lucruri, că eticheta de la curte cerea o curăţenie desăvârşită a trupului şi bună-cuviinţă în îmbrăcăminte. în concepţia egiptenilor, acestea erau de o

atât de mare importanţă încât orice altă chestiune, oricât de importantă, putea fi amânată până când acestea erau puse în ordine. Astfel, după trei ani de stat în temniţă, Iosif a putut refuza cu calm să fie grăbit chiar şi de o convocare din partea împăratului, până când s-a ras şi s-a îmbrăcat cuviincios. Din toate punctele de vedere, atunci când momentul lui a sosit, Iosif era pregătit.

Trebuie să fi fost o cutremurătoare experienţă pentru Iosif, de-abia ieşit din temniţă, să păşească în palat şi să privească de-a lungul nesfârşitelor coridoare, străjuite de statui şi de coloane, cu

mobilier foarte scump şi împodobit cu metale şi cu pietre preţioase. Probabil că a făcut ochii mari când a văzut măreaţa adunare a nobilimii celei mai mari naţiuni de pe pământ, în timp ce intra, îndemnat de la spate, în sala de audienţă a împăratului.

împăratul explică

Cu toate acestea, nu doar el era cuprins de uimire. La fel de uimit privea şi împăratul, alături de curtenii şi de sfetnicii lui, la acest bărbat chipeş şi stăpân pe sine, ajuns acum la treizeci de ani, care stătea înaintea lor proaspăt bărbierit, curat îmbrăcat şi aşteptând politicos, în tăcere, să i se spună motivul pentru care împăratul avea nevoie de el. Explicaţia împăratului a fost cât se poate de simplă şi la obiect: „Am visat un vis", a spus el,

„nimeni nu 1-a putut tălmăci, şi am aflat că tu tălmăceşti un vis îndată după ce l-ai auzit."
Este un lucru minunat şi impresionant şi o descoperire a adevăratului său caracter să vezi cum Iosif L-a pus, încă de la început, pe Dumnezeu pe primul loc în această primă întrevedere cu Faraon, la prima sa înfăţişare înaintea clasei conducătoare a Egiptului, chiar în prezenţa marilor preoţi ai religiei lor idolatre. Când împăratul a declarat că îl chemase acolo deoarece auzise că poseda excepţionala capacitate de a înţelege şi interpreta visele, Iosif a răspuns cu modestie: „Nu eu!". Şi imediat a adăugat că Dumnezeu era sursa oricărui dar pe care l-ar fi putut avea în această privinţă şi că avea

convingerea că „Dumnezeu... va da un răspuns prielnic lui Faraon!"
Cu această mângâietoare asigurare, Faraon a început îndată să-i relateze lui Iosif amănuntele viselor pe care le avusese. Când a încheiat ceea ce avea de spus, a venit explicaţia imediată a lui Iosif. Aceasta a îndreptat din nou atenţia tuturor către adevăratul Dumnezeu, în mijlocul acestei mulţimi de idolatri sus-puşi şi influenţi de la curtea Egiptului, lui Iosif nu i-a fost ruşine să vorbească despre şi pentru Dumnezeul lui.
„Dumnezeu", a spus el, „Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă".

Iosif tălmăceşte

„Cele şapte vaci grase şi frumoase", a continuat el, „sunt şapte ani". Cele şapte spice pline reprezentau tot şapte ani. Cele şapte vaci slabe şi urâte erau şapte ani. Şi cele şapte spice seci şi uscate erau, de asemenea, şapte ani. însemnătatea viselor era pur şi simplu aceasta: Aveau să vină peste Egipt şapte ani de belşug şi de recolte bogate, de o neobişnuită abundenţă. însă aceşti şapte ani aveau să fie urmaţi de alţi şapte ani de foamete cumplită - atât de cumplită încât cei şapte ani de belşug de mai înainte aveau să fie şterşi şi uitaţi, iar foametea şi lipsa aveau să fie atât de grave şi de larg răspândite, încât aveau să „topească ţara".
Iar motivul pentru care „Faraon a visat visul de două ori" era acela

că „lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu", adică se va întâmpla cu siguranţă. Mai mult decât atât, „Dumnezeu se va grăbi să-1 aducă la îndeplinire." Deoarece evenimentele prezise în vis erau gata să vină, Iosif s-a gândit, pe baza urgenţei şi a gravităţii celor ce aveau să se întâmple în curând, să adauge la tălmăcirea sa şi un sfat. Să se grăbească Faraon, a spus el, „să aleagă un om priceput şi înţelept şi să-1 pună în fruntea ţării Egiptului". Apoi a trecut la prezentarea unui plan de criză în ceea ce priveşte rezerva naţională alimentară, pentru strângerea şi depozitarea unor uriaşe cantităţi de grâne în timpul celor şapte ani de belşug, astfel încât acest surplus de alimente să fie disponibil în cei şapte ani de

sărăcie extremă care aveau să urmeze. El le-a schiţat, de asemenea, un plan naţional pentru administrarea alimentelor şi pentru organizarea vieţii, în general, în timpul anilor de foamete, „pentru ca ţara să nu fie prăpădită de foamete."
Acestea fiind spuse, agenda de lucru a împăratului şi a miniştrilor acestuia s-a umplut până la refuz. Totuşi, cum acest uimitor de inteligent tălmaci evreu, care le dădea impresia că vorbea de la Dumnezeu şi cu înţelepciunea lui Dumnezeu, le sugerase şi care era lucrul cel mai bun de făcut pentru salvarea naţiunii, ei au luat imediat deciziile importante care se impuneau şi pe care împăratul a hotărât să le anunţe public. Ceea ce recomandase Iosif a „plăcut lui

Faraon şi tuturor slujitorilor lui". Este greu de crezut că în consiliul de stat al Egiptului mai existase vreodată o asemenea

unanimitate de idei cu privire la vreo altă chestiune care ar fi privit binele naţiunii.

Iosif, înălţat ca al doilea din împărăţie

Faraon a întrebat: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?" Cum nimeni nu dădea semne că ar pune la îndoială lucrul acesta, împăratul s-a întors către Iosif şi i-a spus: „Fiindcă Dumnezeu ţi-a făcut cunoscute toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput şi atât de înţelept ca

tine. Te pun mai-mare peste casa mea, şi tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine". „Uite, îţi dau stăpânire peste toată ţara Egiptului. [...] Eu sunt Faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna, nici piciorul în toată ţara Egiptului."
O răsturnare de situaţie care îţi taie răsuflarea, într-adevăr! Dimineaţă, în temniţă; seara, în palat! La începutul zilei, un sclav, iar la sfârşitul ei, domn peste toată ţara Egiptului. La răsăritul soarelui te trezeşti pentru o nouă zi de speranţe amânate, la apus, privind în urmă, vezi o zi de glorie strălucitoare, de eliberare şi de împlinire a speranţelor dragi nutrite de ani!
Probabil că lui Iosif i-a fost greu

să-şi stăpânească emoţiile şi să se odihnească în noaptea aceea. Se afla în palatul împăratului. Fusese învestit cu puterile împăratului. îi fuseseră conferite cele mai înalte onoruri, în darul celei mai mari naţiuni de pe pământ.

Dumnezeu „va purta de grijă"

Aşa cum era de aşteptat, avându-L pe Dumnezeu în centrul vieţii şi cu educaţia pe care o primise în urma experienţelor prin care trecuse, . Iosif nu şi-a lăsat gândurile să se îndrepte către gloria şi către marile onoruri care tocmai îi fuseseră oferite, ci către Iehova, Dumnezeul părinţilor lui, care condusese toate lucrurile până în acel punct. El era în mod suprem Dumnezeul care „va purta de grijă". Şi în ce mod uimitor şi extraordinar purtase de grijă, într-adevăr!

Gândurile lui Iosif trebuie să se fi îndreptat, de asemenea, spre visele lui. Se ocupase toată ziua de visele lui Faraon. Dar acum

putea să se gândească şi la ale lui. Ele preziceau o slujbă importantă - în slujirea lui Dumnezeu, în slujirea familiei lui, în slujirea cauzei lui Dumnezeu pe pământ -, o slujbă care avea să contribuie la înaintarea marilor planuri ale lui Dumnezeu. Era alertat din cauza aceasta. Snopii fraţilor lui plecându-se înaintea snopului cules de el. Soarele, luna şi unsprezece stele făcându-i plecăciune. Dumnezeu încă nu încheiase cu el. Ceea ce se întâmplase astăzi era începutul, nu sfârşitul; Era doar o parte, nu întregul. Era doar începutul. Dar

ce început! Şi, cu gândul acesta, losif a adormit.

Aaa, Potifar! Trebuie să fi fost şi el în mulţimea sfetnicilor şi a curtenilor lui Faraon. Era, cu siguranţă, o ocazie de la care căpitanul gărzii regale nu putea să lipsească. Oare îl recunoscuse losif? Avea Potifar motive să-i fie teamă de ceea ce ar fi putut să-i spună losif lui Faraon sau să-i facă lui?

Dar soţia lui Potifar, când a aflat despre cum evoluaseră evenimentele zilei? Ce agitaţie şi ce discuţii aprinse trebuie să fi fost în marile case ale Egiptului în noaptea aceea, în timp ce un tânăr obosit şi exilat din Canaan dormea liniştit!

► Capitolul 19

Orarul divin

Să ne tragem răsuflarea, după ce

am urmărit cu sufletul la gură povestirea prezentată înainte. Şi, în timp ce luăm o pauză, să ne asigurăm că, în preocuparea intensă pentru principalele momente ale acestei remarcabile istorii, nu pierdem din vedere alte lucruri, care sunt părţi esenţiale, dar care pot rămâne în umbră dacă nu le acordăm o atenţie specială.
Am urmărit o serie de minunate intervenţii ale Providenţei. Importanţa extraordinară a detaliilor ne-ar putea face să trecem cu uşurinţă tocmai peste lecţiile conţinute în ele, dar aceste lecţii, dacă sunt bine învăţate, sunt de o valoare nepreţuită. Să ne îndreptăm atenţia acum către modul în care a organizat şi a programat Dumnezeu fiecare detaliu, fiecare

eveniment din experienţa lui losif, astfel încât să contribuie la realizarea planului de ansamblu pe care îl întocmise încă de la început. Nu vreau să pierdem din vedere că, în timp ce, în marea lume din afara câmpului vizual al lui losif, planul lui Dumnezeu evolua încet către împlinire, în toţi acei ani de sclavie şi de întemniţare caracterul lui losif se maturiza, crescând în putere şi în autodisciplină şi făcând din el instrumentul potrivit să ducă la îndeplinire ceea ce avea Dumnezeu în vedere. Prin experienţele care îngăduie să vină peste ei, Dumnezeu modelează întotdeauna bărbaţi şi femei în unelte potrivite pentru a fi folosite de El.

Modul minunat şi desăvârşit în care conduce Dumnezeu toate lucrurile

Să ne lăsăm din nou mintea să parcurgă evenimentele majore din experienţa lui losif. Fraţii lui l-au aruncat în groapă. Faptele lor, ca şi ura care le inspirase, au fost rele. Dar ele nu i-au făcut rău lui losif. Dumnezeu poate folosi chiar şi ura şi răutatea oamenilor, făcându-le să acţioneze spre bine. Fraţii lui l-au vândut ca sclav, un lucru cât se poate de rău. Dar Dumnezeu 1-a folosit pentru a-1 duce pe losif în locul unde avea să fie instruit pentru marea lucrare care urma să-i fie încredinţată. Minciuna nebunească pe care adultera soţie a lui Potifar a spus-o cu privire la losif 1-a aruncat în închisoare. A fost o ticăloasă şi criminală eroare de justiţie. Cu

toate acestea, mâna puternică şi atotştiutoare a lui Dumnezeu a folosit aceste circumstanţe aspre pentru a-1 aşeza pe losif acolo unde avea să primească o instruire şi să-şi desăvârşească un caracter care să-1 facă potrivit pentru o slujbă viitoare de mare valoare.
Lipsa de recunoştinţă a mai-marelui paharnicilor - uitarea şi neglijenţa de care a dat dovadă - nu a avut nicio scuză. Din cauza aceasta, losif a rămas să mai sufere în temniţă încă un timp de aşteptare, care părea că nu se mai termină. Dumnezeu a folosit această aşteptare ca să pregătească în continuare instrumentul ales de El pentru scopul pe care îl avea în vedere şi să-1 ţină aproape pentru momentul când avea să fie nevoie

de el, într-o lucrare de o copleşitoare importanţă. Astfel, putem descoperi aici modul minunat şi desăvârşit în care conduce Dumnezeu toate lucrurile. Fiecare verigă a lanţului îşi are locul ei şi momentul ei, alese cu delicateţe şi cu cea mai mare precizie. Niciun eveniment nu vine mai înainte de timpul stabilit; nici măcar cu o clipă. Niciunul nu este lăsat să zăbovească şi să vină prea târziu. Providenţa lui Dumnezeu este asemenea naturii Sale. In lucrările Sale nu există mişcări făcute la întâmplare. Fiecare dintre uriaşele sfere cereşti - soarele, luna, stelele, planetele - se mişcă cu o precizie desăvârşită. Orbitele lor, rotaţiile, eclipsele şi conjuncţiile lor pot fi calculate cu o mie de ani înainte

şi pot fi cunoscute cu o exactitate de fracţiuni de secundă. Soarele nu întârzie niciodată să răsară.

Niciun astru nu apune vreodată prea devreme. Toate mişcările planetelor sunt sub controlul divin. în planul providenţial dirijat de însuşi Dumnezeu, fiecare lucrare a Sa îşi are timpul bine stabilit. Iar ceasul lui Dumnezeu merge întotdeauna exact - nicio secundă în urmă, nicio secundă înainte.

Nu există întâmplare

Nu există întâmplare în planurile lui Dumnezeu. Un scriitor exprima astfel acest adevăr: „S-a întâmplat! Dumnezeul Cel Veşnic a dirijat această întâmplare." Este posibil ca exactitatea şi desăvârşirea pe care le

descoperim pretutindeni în jurul nostru, în funcţionarea naturii şi în toate activităţile din ea, să fie pură întâmplare? Uitaţi-vă la minunata frumuseţe şi la uimitoarea precizie a Providenţei. Este posibil ca acestea să nu fie altceva decât o succesiune nesfârşită de coincidenţe fericite? Ar fi de necrezut. Există un Dumnezeu în cer. El a întocmit complexa maşinărie a universului. Mâinile Sale îi guvernează şi îi controlează activitatea. Acest Dumnezeu este Tatăl nostru ceresc. în centrul universului bate o inimă. Inima aceea este o inimă de dragoste. Iar El a hotărât ca „toate lucrurile să lucreze împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu".
Aşadar, a existat un control providenţial în toate experienţele

vieţii lui losif, aşa cum există şi în ale noastre. Chiar şi cel mai aparent nesemnificativ eveniment din viaţa lui losif a fost programat cu exactitate şi făcut să lucreze pentru atingerea scopului final. Răutatea şi ticăloşia fraţilor lui, care l-au vândut ca sclav, minciuna vrednică de dispreţ a soţiei lui Potifar, care 1-a trimis în temniţă, lipsa de recunoştinţă şi indiferenţa mai-marelui paharnicilor, care 1-a abandonat prelungindu-i întemniţarea - toate aceste nedreptăţi şi prejudicii venite din partea unora au fost înfăptuite sub controlul divin, iar mâna divină şi plină de îndurare a lui Dumnezeu le-a transformat în binecuvântări.

Tu recunoşti providenţa lui Dumnezeu?

Astăzi, când privim în urmă la

istoria lui losif, pentru noi nu este greu să recunoaştem intervenţiile lui Dumnezeu în viaţa lui. Dar ar

trebui să credem că viaţa acestui tânăr păstor a fost în mâna lui Dumnezeu într-un mod care nu este valabil şi în dreptul nostru? Există în vieţile noastre mai puţină călăuzire providenţială decât a existat în viaţa lui Iosif? Când Iosif a trecut prin toate acele experienţe poate că nu a recunoscut - şi, într-adevăr, nu a recunoscut - mâna lui Dumnezeu. Mai târziu, şi-a dat seama că Dumnezeu avusese sub control, încă de la început, tot ce se întâmplase cu el. Atunci când s-a făcut cunoscut fraţilor lui, a încercat să le îndepărteze temerile spunându-le: „Eu sunt

fratele vostru Iosif, pe care l-aţi vândut ca să fie dus în Egipt. Acum nu vă întristaţi şi nu fiţi mâhniţi că m-aţi vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viaţa m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. [...] Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânţa vie în ţară şi ca să vă păstreze viaţa printr-o mare izbăvire. Aşa că nu voi m-aţi trimis aici, ci Dumnezeu." Iar mai târziu, într-o altă ocazie, Iosif le-a spus fraţilor lui: „Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, şi anume să scape viaţa unui popor în mare număr."

La fel este şi cu noi. Loviturile grele care sunt îndreptate împotriva noastră în diferitele împrejurări prin care trecem,

precum şi experienţele care ne pun la probă caracterul nu sunt privite şi înţelese acum drept ceea ce sunt în realitate. Aşa cum a fost cu Iosif, este şi cu noi; de-abia mai târziu, după ce au trecut, ajungem să vedem că dezamăgirile, asperităţile vieţii, încercările, necazurile, precum şi răutăţile săvârşite de ceilalţi împotriva noastră şi menite să ne facă rău fac parte din călăuzirea Providenţei pentru viaţa noastră. Doar retrospectiv le recunoaştem ca fiind instrumente folosite pentru a contribui la realizarea planului lui Dumnezeu în viaţa noastră. Cu siguranţă, vom ajunge să înţelegem acest lucru dacă vom căuta cu credincioşie şi în mod stăruitor să împlinim voia lui Dumnezeu şi să ne ferim de a zădărnici planul Său luându-ne

viaţa în propriile mâini. Nu uitaţi că Dumnezeu nu Se grăbeşte niciodată; desăvârşirea caracterului nostru, pe care El o are în vedere, este o lucrare lentă, care cere timp.
Până acum am urmărit viaţa şi experienţele lui Iosif din ceea ce am putea numi anii grei. De acum înainte, îl vom urmări în experienţe care par să fie marcate doar de strălucire şi de prosperitate. înainte

de a trece de la cele vechi la cele noi, ne-ar fi de folos să ne luăm timp pentru a lua în considerare câteva elemente importante pe care le avem de învăţat din istoria lui Iosif.
Este ceva obişnuit ca oamenii, fie ei tineri sau bătrâni, atunci când

vin peste ei experienţe grele şi neplăcute, să creadă că au făcut ceva ce nu I-a plăcut lui Dumnezeu, că au greşit cu ceva şi că El a trimis nenorocirile asupra lor pentru a-Şi manifesta dezaprobarea şi pentru a le pedepsi abaterile. Dar lucrurile nu stau neapărat astfel. Există necazuri pe care atotştiutorul Dumnezeu şi Tată le îngăduie să vină asupra ucenicilor Săi pentru a-i pune la probă şi pentru a le modela caracterul, aşa cum există şi necazuri care pot să aibă un scop punitiv. De multe ori ne chinuim singuri şi în mod inutil imaginându-ne că Dumnezeul căruia îi slujim nu ar permite niciodată să ni se întâmple un asemenea lucru rău, nouă sau celor dragi nouă, decât pentru a ne pedepsi pentru vreun păcat pe

care l-am făcut.
O astfel de filozofie este cu totul greşită. Sunt necazuri care sunt teste, sau încercări, nu pedepse. Ele sunt încercări ale credinţei, ale răbdării, ale curajului, nu toiege cu care să fim loviţi pentru vreun rău pe care l-am făcut. Copiii lui Dumnezeu sunt puşi la probă, instruiţi, ajutaţi să se dezvolte, modelaţi pentru lucrarea la care îi va chema El în cele din urmă. El ne-a spus că „Domnul pedepseşte pe cine iubeşte". Astfel, necazurile şi suferinţele nu sunt întotdeauna o dovadă a dezaprobării lui Dumnezeu; ele pot fi, la fel de bine, dovada dragostei şi a purtării Sale de grijă.

Necazurile pot fi o binecuvântare

Necazurile pot fi o binecuvântare.

Dar binecuvântarea nu stă în necaz, ci în modul în care acesta este primit şi răbdat. Fii nemulţumit, murmurând şi revoltându-te împotriva sorţii de care ai avut parte, şi încercarea va fi un blestem, iar tu vei lua ceea ce a fost mai rău din ea, când ai fi putut să iei ceea ce era mai bun. Suferinţa care era menită să ne îmbogăţească viaţa şi să ne dezvolte caracterul, suportată fără răbdare, ne va împovăra. Dar, dacă învăţăm să ne suportăm necazurile cu răbdare, ca fiind îngăduite de un Tată iubitor, şi le percepem ca pe nişte soli trimişi de El să ne înveţe lucruri pe care altfel nu le-am putea învăţa, atunci vom preţui mâna Sa ţinută asupra noastră, iar

ceea ce doreşte El să ne spună prin aceşti soli va suna ca o muzică plăcută în urechile noastre şi ne va aduce o mângâiere care ne va înviora şi înveseli inimile.
Ar fi bine, de asemenea, să nu uităm nicio clipă că lui Dumnezeu nu-i lipsesc niciodată căile şi mijloacele de a ne transforma captivitatea în eliberare. Poate că noi nu vedem nicio cale de scăpare din situaţia grea care ne apasă, dar aceasta nu înseamnă că înţelepciunea lui Dumnezeu este în vreun fel limitată. Pentru că noi nu vedem nicio cale de ieşire, suntem tentaţi să gândim că o astfel de cale nici nu există şi că starea noastră este deznădăjduită. Ar trebui să învăţăm să ne ridicăm ochii de la

situaţiile care nouă ni se par imposibile şi să-i aţintim asupra Dumnezeului nostru, pentru care nimic nu este imposibil. Ajutorul omenesc s-ar putea să nu ajungă până la noi, însă ajutorul Său ajunge întotdeauna.

Din ceea ce am citit în raportul biblic cu privire la modul în care Se poartă El cu oamenii şi din ceea ce am observat noi înşine referitor la intervenţiile Sale providenţiale în viaţa oamenilor din jur şi în propria experienţă, ar trebui să înţelegem şi să credem că stă întotdeauna în puterea lui Dumnezeu să-Şi aducă la îndeplinire planurile, indiferent de circumstanţele potrivnice care apar. Evenimentele cele mai nedorite şi mai neaşteptate pot fi făcute -au fost făcute - să slujească scopurilor pline de

îndurare ale lui Dumnezeu şi să realizeze ceea ce prevederile omeneşti nu ar fi reuşit niciodată.

Ajutorul trebuie căutat doar la Dumnezeu

Trebuie subliniat, de asemenea, că, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul lui Iosif, slujitorii lui Dumnezeu nu sunt niciodată mai siguri şi mai aproape de izbăvire şi de fericire decât atunci când aşteaptă cu răbdare intervenţia lui Dumnezeu şi se supun voinţei Sale. Din tot ce ne descoperă raportul biblic cu privire la Iosif reiese, fără nicio umbră de îndoială, că el s-a supus pe deplin voinţei lui Dumnezeu şi a fost dispus să aştepte ca Dumnezeu să acţioneze. Este adevărat că, în temniţă fiind, cu ocazia eliberării mai-marelui paharnicilor, şi-a îngăduit să-şi facă speranţe şi să

aibă unele aşteptări din partea unui braţ omenesc. Cu toate acestea, în cei doi ani, ingratitudinea

omenească 1-a convins că ajutorul trebuie căutat doar la Dumnezeu, îndepărtându-şi privirea de la oameni şi aţintind-o doar asupra lui Dumnezeu, Iosif şi-a văzut în scurtă vreme răsplata şi compensaţia pentru tot ce suferise. El lasă deoparte hainele de deţinut şi, odată cu ele, şi tristeţea şi necazurile. Din starea de apăsare şi de umilinţă în care se găsea, el ajunge să fie binefăcătorul şi salvatorul unei întregi naţiuni.

Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să ne lăsăm cu totul în mâinile capabile ale lui

Dumnezeu şi să-L lăsam doar pe El „să poarte de grijă", supunându-ne în toate privinţele călăuzirii Lui înţelepte şi atotştiutoare. Cu cât învăţăm mai curând să spunem: „Nu voia mea, ci voia Ta, Doamne, să se împlinească", cu atât vom primi mai curând răspuns la dorinţele inimii noastre. Este o lecţie importantă pe care trebuie să ne-o însuşim - o lecţie însoţită de o mare răsplătire. Durează mult să o învăţăm, dar, atunci când ne supunem cu bucurie oricărei hotărâri a lui Dumnezeu, vom învăţa, asemenea lui Iosif, că, indiferent cât de multe sunt încercările care s-au adunat în experienţa noastră, Dumnezeu poate să le transforme spre binele nostru şi o va face. Nu contează cât de grele sau cât de lungi sunt,

rezultatul final, fie în lumea aceasta, fie în cea viitoare, nu ne va da niciun motiv să ne plângem.

Răsplata lui Iosif

Iosif s-a lăsat cu totul în mâinile lui Dumnezeu. El a aşteptat cu răbdare timpul ales de Dumnezeu. Acum îşi primeşte răsplata. Dintr-un singur salt, el se ridică din întunericul temniţei şi se opreşte direct la picioarele tronului. Dispreţul fraţilor lui este înlocuit de o primire plină de onoruri la cea mai mândră curte a lumii. Mâinile asprite de truda robiei sunt împodobite cu inelul cu sigiliu al împăratului. Lanţurile de la picioare sunt înlocuite cu lanţul de aur pe care monarhul i 1-a pus în jurul gâtului. Haina pestriţă, dăruită de tatăl său iubitor, şi cea lăsată în mâinile femeii adultere sunt înlocuite de

veşmintele din in subţire din garderoba regală. A fost dispreţuit şi călcat în picioare de asupritorii lui, dar acum întregului Egipt i se porunceşte să îngenuncheze înaintea lui, în timp ce Iosif trece în carul care vine imediat după cel al lui Faraon, ca prim-ministru al

Egiptului, neavându-1 înaintea lui decât pe împărat. Ce deosebire uriaşă faţă de stâna de oi de la Hebron şi corturile din piele de capră ale tatălui său!
Din această istorie impresionantă, petrecută cu mult timp în urmă, străluceşte o lumină care ar trebui să lumineze viaţa multora dintre noi, cei de astăzi, aducând cu ea razele bucuriei şi ale

speranţei pentru aceia care poate că-L aşteaptă pe Dumnezeu în mijlocul unor situaţii descurajante. Inima iubitoare a Tatălui ceresc bate pentru experienţa vieţii fiecăruia dintre urmaşii Săi. Mâna Dumnezeului atotştiutor şi înţelept lucrează pentru fiecare dintre copiii Săi în vederea împlinirii planului divin dinainte stabilit. Poate că ceasul deplinei revelaţii încă nu a bătut pe cadranul lui Dumnezeu. Dar va bate, să nu te îndoieşti niciodată de asta. Ocaziile tale sunt în mâna Sa plină de îndurare. Pentru slava lui Dumnezeu şi pentru binele tău, Tatăl din cer te invită stăruitor să laşi jos povara de nelinişte -învaţă lucrul acesta, prietene al lui Dumnezeu. Încredinţează-I Lui totul. El deja a călăuzit milioane de alţi oameni

prin viaţă, de aceea poate să te călăuzească şi pe tine şi, cu siguranţă, o va face. Chiar acum, toate lucrurile lucrează împreună spre binele tău. Lasă-ţi cârma vieţii în mâinile Căpitanului mântuirii tale.
La încheierea acestui capitol, vreau să ne îndreptăm atenţia către un minunat şi deosebit de explicativ comentariu asupra acestei prime etape a experienţei lui Iosif, făcut de Ellen G. White, în remarcabila ei carte *Patriarhi şi profeţi,* la paginile 222 şi 223 (orig.):
„Cum a putut fi Iosif în stare să aibă un asemenea raport de tărie de caracter, cinste şi înţelepciune? în anii tinereţii, el s-a lăsat condus de datorie, mai degrabă decât de înclinaţii; integritatea, încrederea simplă,

firea sa aleasă, nobilă, au adus roade în faptele maturităţii sale. O viaţă curată şi simplă înlesnise dezvoltarea puternică atât a puterilor fizice, cât şi a celor intelectuale. Legătura cu Dumnezeu prin lucrările Lui şi contemplarea marilor adevăruri încredinţate moştenitorilor credinţei au înălţat şi au înnobilat natura lui spirituală, lărgind şi întărindu-i mintea cum n-ar fi putut-o face niciun alt studiu. Atenţia plină de credincioşie acordată datoriei în orice împrejurare, de la poziţia cea mai umilă şi până la cea mai onorată, îi educase toate puterile în vederea celor mai înalte funcţii. Acela care trăieşte în armonie cu voinţa Creatorului îşi asigură

dezvoltarea de caracter cea mai reală şi cea mai nobilă. 'Frica de Domnul, aceasta este înţelepciunea, depărtarea de rău este pricepere' (Iov 28:28).
Puţini sunt aceia care îşi dau seama de influenţa lucrurilor mici ale vieţii asupra dezvoltării caracterului. De fapt, nimic din cele cu care noi avem de-a face nu este într-adevăr mic. Diferitele împrejurări pe care le întâmpinăm zi de zi sunt destinate să ne pună la încercare credinţa şi să ne califice pentru răspunderi mai mari. Prin rămânerea la principii în acţiunile obişnuite ale vieţii, mintea se deprinde să considere cerinţele datoriei mai presus de acelea ale plăcerilor şi înclinaţiilor firii. Astfel disciplinate, minţile nu vor mai oscila între bine şi rău,

asemenea unei trestii bătute de vânt; astfel de oameni sunt credincioşi faţă de datorie pentru că şi-au format deprinderea credincioşiei şi adevărului. Prin credincioşie în cele mărunte, ei îşi adună puteri spre a fi credincioşi în cele mari.
Un caracter drept este de o mai mare valoare decât aurul din Ofir. Fără el, nimeni nu va putea ajunge pe culmile onoarei. Caracterul însă nu se moşteneşte. El nu poate fi cumpărat. O înaltă viaţă morală şi calităţile deosebite ale minţii nu sunt rezultatele întâmplării. Cele mai preţioase daruri sunt fără valoare dacă nu sunt cultivate. Formarea unui caracter nobil este lucrarea unei vieţi întregi şi trebuie să fie rezultatul unei neobosite sârguinţe. Dumnezeu ne dă

ocaziile; succesul însă depinde de felul cum ne-am folosit de ele."

► CAPITOLUL 20

Ministrul alimentaţiei publice

Raportul biblic spune că „losif era în vârstă de treizeci de ani când s-a înfăţişat înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului". Parcursese un drum lung de când părăsise corturile tatălui său, cu treisprezece ani în urmă, când la cererea acestuia plecase să-şi caute fraţii, ca să-i întrebe de sănătate şi să-i aducă tatălui veşti despre starea lor. Multe se întâmplaseră în aceşti treisprezece ani şi toate îşi avuseseră rostul lor în a-1 aduce în locul în care se afla acum - chiar lângă scaunul de domnie al lui Faraon.

încercările care veniseră asupra lui nu fuseseră uşor de răbdat şi

de trecut, dar fiecare dintre ele avusese rolul ei, bine stabilit, în a-1 conduce mai aproape de clipa aceasta. Ispita de foc căreia îi rezistase, minciuna ticăloasă a ispititoarei lui, întemniţarea nedreaptă şi tălmăcirea viselor tovarăşilor lui de închisoare - toate acestea fuseseră necesare pentru ca el să ajungă în faţa lui Faraon şi au fost scrise pe paginile Bibliei pentru a ne arăta clar cum a ajuns losif să-i fie prezentat lui Faraon şi să fie introdus în viaţa de la curtea Egiptului. Dispoziţia lui de a deveni tălmaciul viselor altor oameni, când nu avea nicio obligaţie să-i ajute, 1-a condus în locul de unde putea să-şi aducă o contribuţie importantă la îndelung amânata împlinire a viselor lui.

In cea mai mare grabă este chemat să devină tălmaciul lui Dumnezeu înaintea lui Faraon. Şi losif face acest lucru cu o impresionantă demnitate şi cu o siguranţă în stare să convingă. în interpretarea

viziunilor lui Faraon, el dovedeşte o asemenea înţelepciune încât creează nu numai în mintea împăratului, ci şi printre curtenii şi sfetnicii acestuia convingerea deplină că el este omul, singurul om, care ar putea să ducă la îndeplinire cu succes inteligentul plan pe care fusese călăuzit să-1 sugereze pentru salvarea naţiunii.

Mai mult decât se aşteptase

Atunci când i-a propus lui Faraon să caute un om care să coordoneze complexul şi

importantul proiect naţional de depozitare şi apoi de distribuire a surplusului de alimente din cei şapte ani de belşug, losif nici nu visa că el avea să fie omul ales. Visele lui nu mergeau atât de departe. Era un evreu, un străin. Mai mult decât atât, era sclav. Şi chiar mai rău decât atât, era un întemniţat, aranjat şi pus în libertate doar pentru ocazia aceea. Nici cele mai îndrăzneţe şi mai ambiţioase vise nu l-ar fi putut face să se gândească la posibilitatea ca Faraon să treacă pe lângă toţi acei miniştri şi demnitari încercaţi, care se îmbulzeau în jurul lui, pentru a se opri asupra unui tânăr lipsit de experienţă, adus din închisoare, făcând parte dintr-un alt neam, cu o religie diferită şi aflat sub sancţiune penală. O astfel de

atitudine ar fi fost de neacceptat pentru mulţime şi cât se poate de ofensatoare pentru sfetnicii lui. Este foarte posibil ca losif să fi avut speranţe şi poate chiar se aştepta să câştige suficientă prietenie şi bunăvoinţă din partea lui Faraon, încât să obţină eliberarea din temniţă şi chiar o anumită poziţie, secundară, care să-i permită să înceapă o viaţă nouă. Cu toate acestea, este puţin probabil că speranţele lui mergeau mai departe de atât în acele momente tensionate, când stătea înaintea monarhului, descriindu-i ce avea să aducă Dumnezeu în curând asupra Egiptului şi dându-i înţeleptele sugestii cu privire la metoda cea mai potrivită de a întâmpina criza cu care avea să se confrunte această naţiune peste puţină

vreme.

Singurul lui gând era la Dumnezeu

Stând acolo, în prezenţa împăratului şi a curţii lui, singura aluzie pe care a făcut-o la sine a fost de natură depreciativă. Nu el era cel

care interpreta visele lui Faraon. Lucrarea aceasta îi aparţinea doar lui Dumnezeu. Iosif nu s-a recomandat înaintea împăratului şi nici nu şi-a descris abilităţile care l-ar fi putut face potrivit pentru postul pe care îl schiţase sau pentru oricare alt post. El a îndreptat atenţia întregii curţi către Dumnezeu, nu către sine. Acum, că descoperise semnificaţia viselor împăratului, ar fi putut să-i aducă la cunoştinţă

acestuia că fusese vândut ca sclav chiar de fraţii lui şi că soţia lui Potifar îl aruncase în temniţă printr-o minciună cumplită (cu siguranţă era acolo cineva care se temea să audă lucrul acesta). Ar fi putut să pledeze pentru a fi eliberat. Dar nu a făcut niciunul dintre aceste lucruri. Singurul său gând a fost să-L înalţe pe Dumnezeu, nu să-şi promoveze propriile interese.
La fel ca Daniel, mai târziu, într-o ocazie similară, el a spus: „Ţine-ţi darurile şi dă altuia răsplătirile tale. însă dacă mi s-a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înţelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentru ca să se dea împăratului tâlcuirea ei şi să afli ce-ţi doreşte inima să ştii." „Cel ce descoperă tainele ţi-a făcut cunoscut ce se

va întâmpla."

Un om cu totul devotat lui Dumnezeu

împăratul, dregătorii lui şi curtenii care umpluseră până la refuz sala de audienţă au recunoscut cu toţii că exista ceva de o nobleţe specială, ceva demn de admiraţie în acest tânăr, care stătea de unul singur în faţa lor, dovedind cea mai deplină credincioşie faţă de Dumnezeul lui, şi aceasta fără nicio urmă de ostentaţie, ci cu o demnitate tăcută şi cu o naturaleţe care arătau mari resurse în ceea ce priveşte tăria de caracter. Impresia pe care a creat-o a fost aceea a unui om pe deplin devotat intereselor Dumnezeului pe care îl slujea, nu propriilor interese. Acest lucru i-a convins pe toţi cei care-1 ascultau că Dumnezeu era

cu el, că era un om trimis de Dumnezeu.
Faraon şi sfetnicii lui au ajuns la această concluzie fără nicio ezitare şi se pare că în unanimitate. Ei au fost de acord că nimănui altcuiva nu i-ar fi putut încredinţa cu mai multă siguranţă ţara, în vederea pregătirii pentru situaţia care le stătea înainte şi pe care acum o acceptaseră cu toţii ca fiind semnificaţia certă a viselor împăratului. Pare de necrezut că aceşti experimentaţi sfetnici ai

împăratului au fost influenţaţi să facă pentru acest om mai mult decât doar să-i acorde o oarecare compensaţie, eliberându-1 din temniţă sau poate chiar oferindu-i

o răsplată generoasă. Ceva i-a determinat să treacă mult dincolo de lucrurile acestea şi să încredinţeze în mâinile lui binele întregii naţiuni, făcându-1 conducător al statului, al doilea după împărat, înălţându-1 în rang, prestigiu şi putere mai presus de ei toţi. Este clar că au fost profund impresionaţi de Iosif, în mod supranatural impresionaţi. Prin el, ei L-au perceput pe Dumnezeu. Aveau convingerea că acest bărbat, despre care nu se ştia de unde venise şi care apăruse în mod miraculos înaintea lor, ca răspuns la nevoia lor disperată, fusese trimis nu doar să-i informeze şi să-i avertizeze, ci şi să-i salveze. Aveau să-1 aşeze în locul de unde putea face cel mai bine acest lucru. Iosif dăduse dovadă de

umilinţă într-o asemenea măsură, ferindu-se să iasă prin ceva în evidenţă şi făcându-se un intermediar atât de puţin vizibil, încât, în prezenţa lui, aceşti înalţi demnitari ai Egiptului s-au simţit ca în prezenţa lui Dumnezeu.

Domn peste toată ţara Egiptului

Aceasta i-a impresionat pe curtenii lui Faraon şi pe împăratul însuşi. Inspiraţia declară despre Faraon, în această ocazie: „L-a pus domn peste casa lui şi dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui şi să înveţe pe bătrânii lui înţelepciunea." (Psalm 105:21,22). în prezenţa întregii lui curţi, monarhul a declarat cu toată convingerea: „Fiindcă Dumnezeu ţi-a făcut cunoscute toate aceste lucruri, nu este

nimeni care să fie atât de priceput şi atât de înţelept ca tine." Astfel, împăratul şi-a exprimat convingerea că Dumnezeul suprem îl alesese pe Iosif să se ocupe de această situaţie de criză pentru că era înţelept.
Fără întârziere, Faraon a trecut la acţiune pentru a-i conferi lui Iosif toate onorurile noii sale poziţii. Acesta a fost îmbrăcat cu o haină de înalt demnitar al statului. în jurul gâtului i-a fost aşezat un lanţ de aur, care arăta că era al doilea după Faraon. însuşi Faraon a pus propriul inel în degetul lui Iosif, transferându-i astfel autoritatea. L-a prezentat înaintea întregii curţi pentru a primi ovaţiile curtenilor şi ale poporului, ca semn al recunoaşterii superiorităţii

lui faţă de toţi demnitarii, prinţii, oamenii din stat şi potentaţii Egiptului.
Atât cât era posibil, losif a fost naturalizat ca egiptean. I s-a dat un nume egiptean, probabil mai uşor de pronunţat pentru egipteni decât numele său adevărat, deşi nu la fel de uşor de pronunţat pentru noi - Ţafnat-Paeneah. E posibil ca acesta să fi fost doar un titlu oficial. Pentru semnificaţia acestuia au fost date diferite explicaţii. Unii cred că înseamnă „descoperitor de taine". Alţii îl interpretează ca însemnând „Guvernatorul ţinutului celui care trăieşte" sau „Guvernatorul ţării locului vieţii". împăratul şi-a extins generozitatea dându-i lui losif de soţie o egipteancă, pe

Asnat, fiica lui Potifera, marele preot al lui On, sau Heliopolis. Astfel, losif s-a înrudit cu una dintre cele mai influente familii ale ţării şi a fost acceptat în cea mai nobilă castă a Egiptului, casta preoţească.

Autoritate absolută

Nu există nicio îndoială că autoritatea conferită de împărat lui losif era absolută. Faraon însuşi declarase: „Fără tine nimeni nu va ridica mâna, nici piciorul în toată ţara Egiptului." Cea dintâi responsabilitate a sa era aceea de a pregăti ţara pentru foametea iminentă. Pentru a face acest lucru, losif a preluat, pe lângă alte îndatoriri, şi pe aceea de administrator al alimentelor Egiptului. Strategia sa era aceea ca, în timpul celor şapte ani de extraordinară

abundenţă, să se economisească în aşa măsură încât să se poată strânge provizii suficiente pentru cei şapte ani de foamete severă care aveau să urmeze. Planul său era ca o cincime din producţia totală a anilor de belşug, înmagazinată an de an, să fie suficientă pentru a suplini nevoile poporului în anii de foamete. Această cincime era cumpărată de la producători în numele împăratului şi, fără îndoială, la preţurile mici care caracterizau de obicei perioada de belşug. Pentru a depozita corespunzător surplusul anilor bogaţi, losif a poruncit să fie construit un lanţ de depozite uriaşe. Construirea acestor clădiri a început încă din primul an de belşug. în aceste mari clădiri, răspândite în centrele importante ale ţării, au

fost făcute aranjamentele necesare pentru stocarea surplusului de grâne din secerişul fiecărui an. Această politică a fost menţinută fără întrerupere

sau încetinire pe parcursul tuturor celor şapte ani de abundenţă. Când aceştia s-au încheiat, cantitatea de grâu acumulată şi depozitată era enormă. „losif a strâns grâu ca nisipul mării, atât de mult că au încetat să-1 mai măsoare, pentru că era fără măsură."

Viaţa de familie

în timpul anilor atât de ocupaţi ai pregătirii pentru foamete, losif şi-a întemeiat propria familie. Asnat i-a născut doi fii. El le-a pus amândurora nume ebraice. Atunci

când vedem semnificaţia numelor pe care li le-a dat losif băieţilor săi, înţelegem câte ceva din simţămintele care îi marcau viaţa. întâiului născut i-a pus numele Mânase, care înseamnă „uitare". Motivaţia lui a fost aceea că „Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele şi toată casa tatălui meu." De aici nu trebuie să înţelegem că el încetase să se gândească la căminul copilăriei lui din Hebron sau că avea să înceteze vreodată să se gândească la el cu o profundă afecţiune. Cum ar fi putut? Acolo învăţase acele lucruri care îi marcaseră întreaga viaţă - acolo îşi formase convingerile religioase care îi guvernau conduita şi pe care nu le abandonase niciodată şi tot acolo dobândise idealurile şi

standardele care îi modelaseră caracterul. Nu, nu uitase căminul în care crescuse şi nu-1 uitase nici pe tatăl său! Toată viaţa sa de după aceea este o demonstraţie a acestui lucru. Ceea ce vrea să spună declaraţia lui de aici se bazează pe principiul subliniat în cuvintele lui Isus din Noul Testament: „Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-sa..., nu poate fi ucenicul Meu." Mai mult decât atât, aceeaşi idee o descoperim şi în cuvintele peţitorului din Psalmul 45:10: „Ascultă, fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea, uită pe poporul tău şi casa tatălui tău!" Este limbajul hiperbolei. Tot ce se întâmplă în istoria lui losif de mai târziu - întrebările pline de îngrijorare în legătură cu starea tatălui său

atunci când fraţii săi au venit să cumpere hrană, lacrimile şi onoarea cu care şi-a primit bătrânul tată la venirea acestuia în Egipt, grija plină de gingăşie manifestată faţă de acesta în ţinutul Gosen şi cererea sa dinainte de moarte, ca oasele să nu-i fie lăsate acolo, ci să-i fie duse înapoi, în Canaan - este un indiciu clar al dragostei pe care i-a purtat-o tatălui său şi al sentimentelor de

afecţiune pe care le-a nutrit tot timpul faţă de căminul copilăriei sale.

Ceea ce a vrut să spună prin numele Mânase, dat întâiului său născut, era că, pentru prima dată de când fusese vândut ca sclav, acum avea o casă a sa, o familie a

sa şi un fiu al său şi că acestea se aflau în centrul vieţii sale şi reprezentau pentru el o compensaţie şi o consolare pentru pierderea familiei în care se născuse şi crescuse.
Celui de-al doilea fiu i-a pus numele Efraim, care înseamnă „rodire". „Dumnezeu", a spus el, „m-a făcut roditor în ţara întristării mele." Această ţară nu avea să ia locul Canaanului niciodată. Cu toate acestea, în Egipt Dumnezeu îl făcuse roditor. Şi el nu a uitat să recunoască, nici măcar în starea de prosperitate în care se afla, că tot ce avea - toate binecuvântările lui - venea de la Dumnezeul pe care îl slujea cu bucurie. Dumnezeu „m-a făcut să uit toate necazurile mele"; „Dumnezeu m-a făcut roditor." Dumnezeu îl susţinuse în toate

greutăţile şi în toate încercările prin care trecuse; Dumnezeu îl ferise de disperare, în groapă şi în temniţă; Dumnezeu îl ajutase să meargă înainte, atunci când drumul fusese greu; Dumnezeu era cu el şi acum, în prosperitatea pe care tot Dumnezeu i-o adusese, ferindu-1 de mândrie şi făcându-1 să se bucure de micuţii lui de-acasă, în timp ce era al doilea om al ţării, după Faraon, îmbrăcat cu mare putere şi situat într-o poziţie înaltă. In toate experienţele lui Iosif şi în tot caracterul său, nimic nu iese în evidenţă cu o mai izbitoare claritate decât credinţa lui în Dumnezeu, viaţa sa avându-L în centru pe Dumnezeu. Şi această credinţă nu i s-a schimbat odată cu schimbarea circumstanţelor. Atât în vreme de strâmtorare, cât

şi în vreme de prosperitate, Dumnezeu S-a aflat în centrul vieţii lui.

Perioada de belşug se încheie

în cele din urmă, cei şapte ani de recolte îmbelşugate s-au încheiat. Depozitele Egiptului erau pline de grâu până la refuz. Iosif avea acum treizeci şi şapte de ani, era conducătorul unei naţiuni şi capul unei familii. Şi atunci, „au început să vină cei şapte ani de foamete, aşa cum vestise Iosif." Şi foametea aceasta nu s-a limitat doar la Egipt. „în toate ţările era foamete." Ea a afectat şi ţările şi popoarele din jur. într-adevăr, „în toate ţările era foamete mare."

Odată cu venirea anilor de foamete, a venit şi timpul ales de Dumnezeu pentru împlinirea

viselor lui Iosif. Exilat din căminul său, Iosif se afla în Egipt de mai bine de douăzeci de ani. Acum era gata pentru a fi folosit de Dumnezeu la cel mai înalt nivel. Iar Dumnezeu era gata să-Şi pună în aplicare planurile pe care le pregătise încă de când îl luase de la corturile tatălui său şi îl trimisese în Egipt.

► CAPITOLUL 21

Fraţii lui losif sosesc în Egipt

Foametea care devasta Egiptul a afectat şi ţara Canaanului. Ea a devenit extrem de severă în special în regiunea unde îşi aveau taberele Iacov şi fiii lui. Aceştia au început să-i simtă efectele cu o asprime crescândă. Caravanele care se întorceau din Egipt aduceau informaţii că acolo era grâu care putea fi cumpărat cu un anumit preţ. Din ce în ce mai

multe caravane treceau pe lângă tabăra lui Iacov: unele mergând spre Egipt în speranţa că-şi vor putea salva viaţa din surplusul egiptenilor, altele întorcându-se încărcate de grâu pentru cei de-acasă. Fiii lui Iacov ezitau în mod evident să facă ce făceau, de fapt, toate triburile şi toate familiile din jurul lor.
Vestea că în Egipt se găsea grâu de vânzare a stârnit agitaţie şi în tabăra lui Iacov. Dacă s-ar fi putut obţine hrană de oriunde altundeva, chiar de mai departe decât din Egipt, fiii lui Iacov nu ar fi avut nicio reţinere să meargă şi să o aducă. Dar Egiptul! Nu simţeau nicio atracţie pentru Egipt! Nu voiau să meargă acolo. Nu doreau să aibă nimic de-a face cu această ţară. Simţeau că, pentru ei, Egiptul ieşea cu totul

din calcul. Cu douăzeci de ani în urmă, îl vânduseră pe fratele lor mai tânăr unei caravane a cărei destinaţie era Egiptul. Nu uitaseră. încă de atunci încercaseră să-şi liniştească, într-un fel, conştiinţele. Dar, oricât de mult ai încerca, memoria nu se şterge. Pentru ei, Egiptul însemna losif. Aveau nevoie de grâu.

Erau nevoiţi să meargă şi să facă rost. Dar chiar şi numai gândul la Egipt îi făcea să nu se simtă în largul lor.

Conştiinţa i-a făcut laşi

Nu că s-ar fi aşteptat să dea peste losif în Egipt. Erau convinşi că, dacă mai era în viaţă, fratele lor era sclav. Dar, cel mai probabil, losif murise. Sclavii nu trăiau

prea mult. losif, în carne şi oase, nu avea cum să-i deranjeze. Dar gândul la losif şi la ceea ce-i făcuseră ei, acesta, da, nu le dădea pace. în toţi aceşti mai bine de douăzeci de ani, conştiinţa lor nu încetase niciodată să îi mustre în legătură cu losif. Şi se temeau că în Egipt aceasta avea să fie mai activă decât oriunde altundeva. Erau siguri că nu voiau să meargă în Egipt - nici pentru grâu, nici pentru nimic altceva. Iacov nu aflase niciodată ce se întâmplase cu losif. Şi fiii lui cei mari sperau că nu va afla niciodată. Iacov credea că losif murise. Nu ştia că fusese dus în Egipt. Pentru Iacov, Egiptul însemna hrană. Pentru fiii lui, Egiptul însemna losif. Erau de-a dreptul alergici la Egipt. Alţii, foarte bine, puteau să meargă în

Egipt pentru grâu. Dar ei nu. Dacă reuşeau să mai amâne puţin această călătorie, poate că foametea avea să treacă şi, odată cu ea, şi nevoia de a avea ceva de-a face cu Egiptul. Le-ar fi plăcut ca lucrurile să decurgă astfel.

De la înălţarea lui în Egipt, în toţi cei şapte ani de belşug de grâne, în acei ani în care se căsătorise şi avusese copii, în acei ani de mare putere şi onoare care trecuseră peste el, ajungând al doilea după Faraon, losif nu făcuse niciun efort de a lua legătura cu tatăl său, de a-1 anunţa că trăieşte sau de a-1 vizita. Nu există nicio îndoială că ar fi făcut acest lucru dacă ar fi considerat că aşa era cel mai bine. Ar fi fost simplu pentru conducătorul executiv al Egiptului, aflat în fruntea

afacerilor ţării, să trimită un mesager sau o întreagă misiune în Canaan pentru a-i duce veste tatălui său cu privire la prosperitatea şi la înălţarea sa.

losif nu era lipsit de dragoste filială

Aparenta neglijenţă a lui losif de a comunica în vreun fel cu tatăl său i-a pus în încurcătură pe mulţi dintre cei care i-au citit

istoria. Acest aspect pare să fie un grav defect în conduita lui altfel admirabilă, o pată pe un caracter altfel impecabil. în timpul anilor de sclavie şi de temniţă, nu existase nicio cale pentru o astfel de comunicare. Fusese, efectiv, izolat de vechiul său cămin. Dar, odată cu înălţarea lui în putere şi

autoritate, toate barierele care împiedicau această comunicare fuseseră îndepărtate. Şi totuşi losif nu făcuse niciun gest pentru a intra în legătură cu Iacov şi cu fostul său cămin.
Dar aceasta nu a fost o dovadă a lipsei de sentimente filiale. Nu a fost rezultatul lipsei de iubire. losif învăţase să aştepte ca Dumnezeu să intervină. El nu a iniţiat niciun proiect important până când Dumnezeu nu 1-a îndrumat să facă acest lucru. învăţase să nu aibă încredere în propriile impulsuri. Voia să-i trimită vorbă bătrânului său tată, care de două decenii nu avea nicio veste de la el. Dorea din toată inima ca acesta să ştie că ajunsese un înalt demnitar al Egiptului, aşa cum se vede clar într-o ocazie ulterioară.

Dar ceva 1-a oprit. Călăuzirea lui Dumnezeu, care, pentru losif, devenise cât se poate de reală, nu 1-a îndrumat în această direcţie, losif ar fi vrut să trimită veste, dar a înţeles clar că Dumnezeu nu voia acest lucru - nu încă. Dumnezeu avea timpul Său special - şi acesta încă nu venise. Iar El voia ca losif să-1 aştepte. Şi losif a aşteptat, chiar dacă era nerăbdător să acţioneze. Uneori, ca să fii în armonie cu Cel Infinit, trebuie să plăteşti un preţ greu. Ce istorie minunată, ce providenţă minunată s-ar fi irosit dacă losif şi-ar fi urmat propriile impulsuri fireşti! Dumnezeu conducea toate lucrurile către împlinirea dorinţelor atât dragi lui losif, dar le conducea în felul Său! Niciun pas nu trebuia pierdut. Calea aleasă de El era în

mod suprem cea mai bună. în cele din urmă, losif şi-a împlinit toate dorinţele, dar în felul ales de Dumnezeu şi la timpul ales de Dumnezeu. Şi aceasta este întotdeauna calea cea mai bună, iar timpul cel mai bun este întotdeauna acesta, aşa cum avea să descopere şi losif. Şi astfel, losif s-a lăsat din nou în mâinile lui Dumnezeu, s-a aşezat sub controlul Său şi s-a supus călăuzirii Sale, crezând că Dumnezeul căruia I se închina, *Iehova-iire,* „va purta de grp". Aceasta este o lecţie extraordinară pe care trebuie să o învăţăm. Cea mai preţioasă lecţie a vieţii - să aşteptăm cu supunere şi răbdare

voia lui Dumnezeu cea desăvârşită, atotştiutoare, înţeleaptă şi plină de îndurare.

Iacov îi împinge pe fiii lui la acţiune

Iacov a observat ezitarea fiilor lui. I-a fost greu să o înţeleagă. Alte triburi trimiteau în Egipt după grâu, iar fiii lui - bărbaţi robuşti, activi, energici, obişnuiţi să se îngrijească de toate nevoile familiilor lor, de turmele lor, de căminele lor - ezitau şi păreau cu totul neajutoraţi în faţa acestei crize. Cleştele foamei strângea din ce în ce mai dureros. Era evident că, în timpul cel mai scurt, trebuia făcut ceva pentru a-i slăbi puterea. Iar fiii lui nu făceau nimic.

în cele din urmă, Iacov a întrunit un consiliu de familie. Nu se mai putea accepta nicio amânare.

Situaţia cerea acţiune, acţiune imediată. Le-a arătat clar că, din informaţiile care ajunseseră până la el, în Egipt se găsea grâu de vânzare. Tabăra lor, cu toate familiile din ea, avea nevoie de hrană şi trebuia să o obţină. De ce ezitau? Puteau să procure grâu din Egipt, aşa cum făcuseră şi alţii. Ce îi împiedica? Şi apoi a izbucnit împotriva lor: „Pentru ce staţi şi vă uitaţi unii la alţii?" Iacov nu avea altceva în gând decât să-i împingă la acţiune. Nici nu visa care era adevăratul motiv al aparentei lor timidităţi şi ezitări. El se gândea la grâu, dar conştiinţele lor îi chinuiau cu gândul la losif.

Grâu în Egipt

Iacov a vrut să-i împingă la acţiune făcându-i de ruşine. „Pentru ce staţi şi vă uitaţi unii la

alţii?" Oare începuse să aibă vreo bănuială? Ştia ceva? Le aflase taina vinovăţiei? Dacă da - atunci, ei bine, Egiptul era mai de dorit decât acasă. Tatăl lor era un om bătrân. în ultimii ani, puterile îi slăbiseră în mod vizibil. Se arăta din ce în ce mai neputincios. Aceasta era dovada nu doar a trecerii anilor, ci şi a suferinţelor şi a mâhnirii adânci. Iacov purta în inima lui cicatricele multor lovituri, dintre care cea mai dureroasă fusese pierderea lui losif, fiul său iubit. Paşii îi deveniseră tot mai slabi şi mai nesiguri. Chiar el vorbeşte, în mod patetic, despre „perii lui albi". Purta în el

o durere care nu se micşorase cu anii - o durere pe care trebuise să

o poarte singur. Pas cu pas se apropia de încheierea vieţii jelindu-şi fiul. Nimic nu-i putea şterge din minte imaginea hainei pătate de sânge - singura amintire care-i mai rămăsese de la chipul drag pe care credea că nu avea să-1 mai vadă niciodată. „Pentru ce staţi şi vă uitaţi unii la alţii? [...] Iată, aud că este grâu în Egipt; coborâţi-vă şi cumpăraţi-ne grâu de acolo, ca să trăim, şi să nu murim." în faţa tuturor circumstanţelor şi a poruncii hotărâte a tatălui, fraţii nu au avut de ales. „Coborâţi-vă... acolo." Altfel vom muri. Aşa că, cei „zece fraţi ai lui Iosif s-au coborât în Egipt, ca să cumpere grâu."
Venise timpul când Dumnezeu intenţiona să folosească aceşti bărbaţi pentru a împlini măreţul

Său plan. Cu ei, El hotărâse să întemeieze o naţiune. Aşa cum, printr-o lungă instruire, îl pregătise pe Iosif ca să facă din el un instrument potrivit pentru a împlini voinţa Sa, tot astfel, acum, avea să-i pregătească pe fraţii lui Iosif ca să ducă la îndeplinire planul Său. Ei nici nu visau la uimitoarele experienţe spirituale care îi aşteptau în Egipt. Dumnezeu le chinuia conştiinţele cu remuşcări ca să le pregătească inimile pentru minunata Sa călăuzire şi pentru lucrarea puternică a Duhului Sfânt, care avea să le schimbe firea. în felul aceasta, se desăvârşea pregătirea lor pentru întâlnirea cu Iosif şi pentru marile schimbări care aveau să se producă în vieţile lor şi să le transforme caracterele. Aveau să devină nişte oameni cu

totul diferiţi de cei care îşi vânduseră fratele ca sclav.

Beniamin nu a mers cu ei

Trebuie să remarcăm că Iacov i-a trimis în Egipt pe *zece* dintre fiii săi. Nu a avut încredere să-1 lase pe Beniamin în grija lor. La vremea aceea, Beniamin nu mai era copil. Trebuie să fi avut undeva între douăzeci şi treizeci de ani. Dar ceva 1-a făcut pe Iacov să ezite şi să dea înapoi de la a-1 trimite în Egipt pe singurul fiu care îi mai rămăsese de la preaiubita lui soţie Rahela. Se pare că Iacov avusese întotdeauna în sufletul lui o anumită bănuială că Iosif căzuse victimă unei crime sau înşelăciuni puse la cale de fraţii lui. însă nu ştim sigur. Raportul biblic păstrează tăcerea în această privinţă. în orice caz, este clar că,

de când dispăruse Iosif, Beniamin îi luase locul acestuia în afecţiunea tatălui. Iar Iacov a hotărât să nu-1 lase şi pe fiul său cel mai tânăr în grija fraţilor lui. Beniamin avea să rămână acasă. Astfel, cei zece fraţi, împreună cu animalele de povară şi cu slujitorii, au pornit, fără Beniamin, către Egipt. Dacă pe drum au vorbit despre Iosif sau au schimbat remarci cu privire la mustrările de conştiinţă pe care le simţeau, nu ni se spune. Dar că se gândeau la Iosif nu poate exista nicio îndoială. Era adesea prezent în gândurile lor. Nu se aşteptau să-1 întâlnească. Lucrul acesta li se părea de-a dreptul imposibil. Cu toate acestea, se

uitau atenţi la fiecare ceată de sclavi scoşi la lucru pe câmp sau năduşind în cărămidarii, pregătind materialul pentru piramide.

întrebând unde ar trebui să meargă pentru a cumpăra grâu, au fost îndreptaţi către reşedinţa lui Iosif. Cu toate că acesta nu participa personal la activităţile de vânzare a grâului, se pare că toate cererile venite din partea altor ţări erau supuse, de regulă, din motive de securitate, unei examinări personale. Iosif preluase el însuşi conducerea acestei cercetări a străinilor.

Un om de rang înalt

Au fost aduşi în prezenţa acestui bărbat de rang înalt. Li s-a spus că era domn peste tot Egiptul. Se afla, ca de obicei, la postul său vamal, înconjurat de agitaţia şi de

tot zgomotul specifice oricărei pieţe orientale. Imediat, atenţia i-a fost atrasă de intrarea unui grup de bărbaţi care, în mod evident, erau străini şi, de aceea, erau oarecum stânjeniţi. S-a uitat pentru o clipă la ei şi îndată inima a început să-i bată cu putere. încă o privire atentă, şi i-a fost de-ajuns. Raportul biblic spune succint: „I-a cunoscut."
O, cu siguranţă că i-a cunoscut! Ştia ce fel de oameni fuseseră. Se întreba dacă se produsese vreo schimbare în ei sau erau încă aceiaşi oameni pe care îi cunoscuse. Ştia că veniseră pentru grâu. Lucrul acesta îi arăta că foametea ajunsese şi în Canaan - şi la Iacov. Inima i-a sărit din piept la gândul că, după douăzeci şi doi de ani, putea să afle, în sfârşit, veşti despre tatăl

său.
Ei nu l-au cunoscut. Cum ar fi putut? Din băieţandrul de şaptesprezece ani, Iosif crescuse şi devenise acum un bărbat care se apropia

de patruzeci. Era îmbrăcat în in subţire şi alb, podoabele din aur îi dovedeau rangul înalt - o îmbrăcăminte nu tocmai asemănătoare cu haina pestriţă în care îl văzuseră ultima oară, cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Ei purtau barbă şi erau îmbrăcaţi grosolan, având încă pe haine praful călătoriei. El era proaspăt ras, după obiceiul ţării pentru casta nobilă şi pentru egiptenii cu poziţii înalte. Era guvernatorul ţării.
S-au aruncat cu faţa la pământ

înaintea lui
Intr-o inconştientă împlinire a viselor pe care Iosif le avusese cu atât mult timp în urmă, ei s-au plecat înaintea acestui om de rang înalt, aruncându-se cu faţa la pământ. Nu este greu să ne imaginăm fiorul care 1-a străbătut pe Iosif amintindu-şi visele, în timp ce-şi privea fraţii prosternaţi la picioarele lui. Trebuie să se fi simţit foarte aproape de Dumnezeul care îi dăduse visele şi care, în cele din urmă, le şi adusese la îndeplinire. Era unul dintre cele mai solemne şi mai copleşitoare momente din viaţa sa.
Cât de puţin realizau aceşti zece bărbaţi că, prin ceea ce făceau, contribuiau la împlinirea viselor fratelui lor! Nu-şi aduceau aminte cuvintele pline de răutate şi de

batjocură pe care le rostiseră cu mult timp în urmă: „Iată că vine făuritorul de vise! Veniţi acum să-1 omoram şi să-1 aruncăm într-una dintre aceste gropi, şi vom spune că 1-a mâncat o fiară sălbatică şi vom vedea ce se va alege de visele lui." Se apropiau acum de clipa când aveau să vadă, cu adevărat, ce se alesese de visele lui. Dar ceea ce aveau să vadă era cu totul diferit de ceea ce plănuiseră ei.
înainte de a urmări în continuare primirea pe care le-a făcut-o Iosif fraţilor săi şi lăsându-i, deocamdată, prosternaţi înaintea lui, v-aş îndrepta atenţia către nişte aspecte deosebit de importante, legate de acest atât de îndelung aşteptat moment din viaţa lui Iosif. Fiecare participant în această dramă reală este

descoperit lucrând la propriul caracter şi conducându-şi conduita şi acţiunile după propria voinţă liberă. Nicio constrângere nu este exercitată asupra libertăţii de alegere a vreunuia dintre ei. Cu toate acestea, într-un mod cu totul de nepătruns, toţi conlucrează pentru atingerea aceluiaşi scop, pentru împlinirea aceluiaşi plan măreţ.

FRAŢII LUI IOSIF SOSESC IN EGIPT ► 161

Aşa a fost întotdeauna în istorie. Aşa este şi acum. Dumnezeu S-a implicat încă de la început în istorie - atât în cea individuală, cât şi în cea naţională. Lucrul acesta nu ar trebui să ni se pară câtuşi de puţin incredibil sau surprinzător. Dumnezeu este prezent, în mod real, în viaţa

fiecărui om. Ar fi regretabil pentru noi ca, nerecu-noscând acest adevăr, să pierdem învăţăturile esenţiale ale acestei istorii.

► CAPITOLUL 22

losif îşi tratează fraţii cu asprime

în timp ce fraţii săi stăteau acolo, înaintea sa, ochiul pătrunzător al lui losif a trecut de la unul la celălalt, analizându-i cu atenţie, în primul rând, voia să ştie dacă fratele lui Beniamin era împreună cu ei. Apoi, voia să-i cântărească, să le facă o evaluare. Nu-i văzuse de mai bine de douăzeci de ani. Oare erau aceeaşi oameni pe care îi cunoscuse la vremea aceea sau se schimbaseră? Atitudinea sa finală faţă de ei avea să fie determinată de răspunsul la această întrebare.

Cât priveşte atitudinea lui în

momentul acela, poate fi considerată ca nejustificat de aspră şi de ostilă, dar losif ştia exact ce trebuia să facă şi a procedat în modul cel mai potrivit pentru a realiza ceea ce plănuise. Nu dorea şi nici nu stătea în firea lui să fie aspru, sau crud. Voia doar să afle mai mult despre ei şi pentru aceasta a ales calea care să-i descopere cel mai uşor ce era în inimile acestor bărbaţi.
A văzut că Beniamin nu era cu ei. Oare era posibil ca aceştia să fi scăpat şi de fratele lor cel mai tânăr în acelaşi fel în care încercaseră să scape de el? Să fi fost Beniamin mort sau, poate, vândut ca sclav? Şi bătrânul lui tată - ce se întâmplase cu el? Mai trăia? Era bine? losif trebuia să afle. Iar aceşti bărbaţi din faţa lui - ce fel de oameni erau acum? Nu

avea nevoie să întrebe ce fel de oameni fuseseră cu douăzeci de ani în urmă. Lucrul acesta îl cunoştea foarte bine. Ceea ce voia să ştie era dacă se produsese în ei vreo schimbare.

IOSIF ÎŞI TRATEAZĂ FRAŢII CU ASPRIME

► 163

Ce fel de oameni?

Apariţia fraţilor lui în Egipt fusese cu totul neaşteptată pentru losif. De când veniseră înaintea lui, pentru a fi cercetaţi pe motive de securitate, nu avusese nicio ocazie de a se gândi la planurile pe care le avea cu privire la ei. Când aveau să vină a doua oară, losif avea să fie cu mult mai bine pregătit cu privire la ce voia să facă în legătură cu ei. Acum nu era pregătit deloc. Nu ştia dacă-i dorea pe aceşti oameni lângă el,

în Egipt. Nu ştia nimic despre ei, nu ştia ce fel de oameni erau acum şi ce gânduri aveau. Acesta a fost motivul pentru care a fost atât de precaut cu ei, de ce nu li s-a făcut cunoscut, de ce s-a ascuns de ei şi a folosit un tălmaci, ca şi când nu i-ar fi înţeles, şi de ce a adoptat o cale atât de ocolitoare ca să ajungă la obiectivul pe care şi-1 propusese. Voia să-şi dea seama ce gândesc şi ce planuri au. Voia să afle dacă mai erau şi acum aceeaşi oameni pe care îi ştia. Voia să ştie dacă dorea într-adevăr şi dacă ar fi fost bine şi plăcut să-i cheme să trăiască lângă el, acolo, în Egipt. Iar cu privire la toate aceste lucruri, trebuia să fie sigur. Calea aleasă pentru a le descoperi totul era singura care-i era deschisă şi, în acelaşi timp, era calea cea mai

bună pentru a-i determina pe fraţii lui să privească în cele mai tainice cotloane ale propriilor inimi.

Se pocăiseră?

Temniţa avea să fie pentru ei locul cel mai bun ca să-şi analizeze puţin sufletul şi gândurile. în cazul lui, aşa fusese. Avea să încerce şi cu ei. în decizia lui nu era niciun fel de sete de răzbunare. Nu simţea nicio înclinaţie în această privinţă. Dorinţa lui cea mai profundă era să-i ajute. Simţea compasiune faţă de ei. Totuşi în mintea lui rămânea un mare semn de întrebare: Meritau să fie ajutaţi? Lucrul acesta trebuia aflat.

în timp ce ei stăteau înaintea lui, losif şi-a dat seama că are un mare avantaj asupra lor şi s-a hotărât să profite de el ca să le

testeze caracterele: el îi cunoştea; ei nu-1 cunoşteau. Decizia pe care avea să o ia, în cele din urmă, în privinţa lor depindea de rezultatele acelei investigaţii. Voia să ştie dacă simţiseră vreun fel de regret sau

de pocăinţă pentru modul aspru şi brutal în care se purtaseră cu el. Pentru aceasta a continuat să-şi ascundă adevărata identitate, cerându-le, totodată, să şi-o descopere pe a lor. A hotărât să joace faţă de ei un rol care să le aducă aminte de păcatul pe care-1 săvârşiseră. A decis să-i trateze astfel încât să-i facă să-şi amintească de modul în care ei îl trataseră cu mulţi ani în urmă. Pe baza rezultatelor astfel obţinute, avea să ajungă la o concluzie cu

privire la caracterele lor - concluzie care să-1 conducă la o decizie în privinţa modului în care urma să-i trateze, la rândul lui. Cu ani în urmă, ei îşi scuzaseră cruzimea acuzându-1 pe losif că era o iscoadă, trimisă în mijlocul lor ca să le spioneze purtarea şi să îi raporteze tatălui lor ce făceau ei rău. Foarte bine, de aici avea să înceapă şi el. I-a întrebat de unde veneau şi care le era misiunea în Egipt. Ei au răspuns că erau din Canaan şi că veniseră acolo ca să cumpere hrană. El le-a cerut să-şi spună identitatea.

„Sunteţi iscoade!"

Apoi, ca din senin, a încetat cu întrebările şi cu cercetarea şi i-a acuzat, brusc şi cu toată asprimea, că veniseră în Egipt nu cu un scop de pace, ci cu unul ostil. Veniseră în Egipt, a declarat

Iosif, ca să iscodească lipsa de apărare a ţării la hotarul dinspre miazănoapte şi să ducă înapoi un raport care să-i încurajeze pe canaaniţi să lanseze un atac asupra lor chiar atunci, când toate energiile Egiptului erau concentrate asupra lipsurilor propriului popor.
„Voi sunteţi iscoade", a tunat el. „Aţi venit numai ca să cercetaţi locurile slabe ale ţării."
Foarte indignaţi şi cu toată sinceritatea, ei au respins această acuzaţie cu mai multă vehemenţă decât le fusese ea adusă. Era ceva la care nu se aşteptaseră. „Nu, domnul meu", au spus ei, „robii tăi au venit să cumpere hrană." Şi, pentru a-şi întări spusele, au adăugat: „Noi toţi suntem fii ai aceluiaşi om; suntem oameni de treabă, robii tăi nu sunt iscoade."

Era un răspuns bun, care, pentru orice responsabil oficial care nu avea niciun plan ascuns, ar fi fost, fără îndoială, suficient. El arăta clar că misiunea lor era legată de împlinirea nevoilor propriei familii, si nu dintr-o ambiţie naţională.

IOSIF ÎŞI TRATEAZĂ FRAŢII CU ASPRIME ► 165

Cu toate acestea, răspunsul lor nu a fost suficient şi pentru anchetatorul care îi investiga. Nu aflase ce îl interesa. Aşa că le-a repetat acuzaţia: „Ba nu", a spus el ameninţător, „aţi venit să cercetaţi locurile slabe ale ţării." Cu douăzeci de ani şi mai bine în urmă, când era în mâinile lor, şi el adusese aceleaşi argumente cu privire la propria nevinovăţie, iar ei refuzaseră să-1 asculte. Acum era rândul lui să refuze să-i

asculte. în consecinţă, ei au început să aducă şi alte dovezi: „Noi, robii tăi", au spus ei, „suntem doisprezece fraţi, fii ai aceluiaşi om, din ţara Canaan; şi iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viaţă." Aşa da, era mai bine. losif aflase ceea ce îl interesa. Beniamin era acasă, viu şi liber. Iacov încă trăia. Un mare val de uşurare i-a învăluit inima. Obţinea rezultate. Dar nu era suficient. Voia să mai ştie şi ce fel de oameni erau acum fraţii lui. Avea să continue. Cu toate acestea, înainte de a face acest lucru, s-a simţit deodată puternic impresionat de unele dintre declaraţiile pe care tocmai le auzise.

„Noi, robii tăi, suntem doisprezece fraţi, fii ai aceluiaşi

om, din ţara Canaan, şi iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viaţă."

Ei credeau că losif murise

„Unul nu mai este în viaţă", spuseseră ei. Aşadar, îl credeau mort! Gândul acesta trebuie să-i fi pus un nod în gât. O spuseseră cu blândeţe, cu mâhnire, ca şi când amintirea acestui lucru le provoca durere. Şi încă o declaraţie a lor: „Noi, robii tăi, suntem doisprezece fraţi". Când se gândea la aceste cuvinte, se simţea copleşit de emoţie. Oare era cu putinţă ca în tabăra tatălui său, în căminul său cel drag, cei de-acolo să se gândească încă la familia lor ca fiind întreagă, chiar dacă pe el îl credeau mort? în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, el încă aparţinea familiei, încă avea un loc în inimile şi în

gândurile lor. Era unul dintre ei. „Noi, robii tăi, suntem doisprezece fraţi", nu unsprezece. Pentru a-şi ascunde emoţia, pentru a nu lăsa să i se vadă duioşia care îl cuprinsese şi care era gata să-1 dea de gol, a izbucnit într-o acuzaţie şi mai categorică: „V-am spus că sunteţi iscoade. Este

exact cum v-am spus: sunteţi iscoade. Şi voi găsi o cale să vă pun la încercare.

Iată - a spus el cu o prefăcută asprime - cum veţi fi încercaţi. Pe viaţa lui Faraon că nu veţi ieşi de aici până nu va veni fratele vostru cel tânăr!" Pentru a le proba declaraţia că erau toţi membri ai aceleiaşi familii, avea să le îngăduie ca unul dintre ei să

meargă înapoi în Canaan ca să-1 aducă în Egipt şi pe Beniamin. între timp, cei nouă care aveau să rămână acolo urmau să stea în temniţă până la sosirea lui Beniamin. „Cuvintele voastre vor fi puse astfel la încercare şi voi şti dacă adevărul este cu voi sau nu, altfel, pe viaţa lui Faraon că sunteţi nişte iscoade."
Acestea fiind spuse, Iosif a încheiat brusc întrevederea cu ei şi a poruncit să fie duşi la închisoare, ca să poată cântări bine situaţia în care se aflau şi să vadă dacă erau de acord cu condiţiile lui.
Ei îl aruncaseră în groapă. Acum, situaţia se schimbase. El îi arunca în temniţă. In temniţă, omul poate să gândească la rece problemele din viaţa sa, iar bărbaţii aceştia aveau o mulţime de motive pentru

a face acest lucru. Şi chiar aşa s-a întâmplat: în timp ce Iosif aştepta calm rezultatul, ei chiar au făcut acest lucru.
Iosif i-a lăsat în temniţă trei zile. Apoi, i-a chemat înaintea lui, pretinzând că i se mai potolise mânia. Povestea lor urma încă să fie verificată, dar se gândise la familiile lor şi la bătrânul lor tată, dacă spuseseră adevărul. I se părea mai milostiv şi drept să-i lase pe nouă dintre ei să se întoarcă în Canaan, ducând familiilor lor proviziile, în loc să se întoarcă unul singur. Avea să-1 reţină ostatic doar pe unul pentru a se asigura că cei nouă se vor întoarce cu fratele lor mai tânăr. în felul acesta, credincioşia şi loialitatea lor aveau să fie demonstrate, iar acuzaţia că erau iscoade avea să fie retrasă.

Şi, drept justificare pentru această schimbare de planuri, le-a mărturisit că şi el se temea de Dumnezeu, sugerând, astfel, că nu voia ca asupra conştiinţei lui să apese povara vreunei nedreptăţi.
Pe moment, nu au fost în stare să realizeze pe deplin ce însemna propunerea lui, de aceea au fost gata să o accepte. Primul gând care le-a venit în minte a fost acela că nouă dintre ei se puteau întoarce acasă cu grâul cumpărat. Era cu mult mai bine decât nouă să rămână în închisoare şi numai unul să meargă acasă. Şi lucrul

acesta era destul de greu, dar, atâta timp cât nu puteau schimba nimic, au fost de acord să facă aşa cum le spusese el.

Iar acum trebuiau să decidă cine avea să rămână ostatic în Egipt. S-au strâns laolaltă ca să facă această tulburătoare alegere. Cu glasuri scăzute, s-au consultat unul cu celălalt, fără să aibă prea mare grijă ca să nu fie auziţi de guvernator. Erau convinşi că acesta nu putea să-i înţeleagă. Atunci au vorbit deschis unii cu alţii despre semnificaţia necazului prin care treceau. Erau convinşi că era o pedeapsă pentru ceea ce-i făcuseră fratelui lor Iosif cu mult timp în urmă. îl trataseră cu atâta răutate, îl acuzaseră că era iscoadă, îl aruncaseră în groapă, îl vânduseră negustorilor madianiţi şi apoi îl minţiseră pe tatăl lor cu privire la el. Nu este greu să înţelegem interesul pe care-1 avea Iosif pentru a auzi ce vorbeau între ei: „Da; am fost

vinovaţi faţă de fratele nostru, căci am văzut neliniştea sufletului lui când ne ruga, şi nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta."

Amintirea păcatului

Scopul lui Iosif fusese atins. Confruntaţi cu posibilitatea de a suferi şi ei aceeaşi izolare şi aceeaşi privare de libertate la care îl supuseseră ei pe Iosif, cei zece şi-au amintit de păcatul lor şi s-au simţit îndemnaţi să vorbească unul cu celălalt despre el şi să atribuie nenorocirea prin care treceau faptului că îşi primeau plata pentru fărădelegea lor. Şi-au amintit cum îi refuzaseră lui Iosif implorările de a-i arăta milă şi, de aceea, ştiau că nici ei nu pot aştepta acum să primească milă, în situaţia lor extremă.

Cu toate acestea, o voce dintre ei a refuzat să se alăture corului de confesiuni. Ruben a spus: „Nu vă spuneam eu să nu faceţi o astfel de nelegiuire faţă de băiatul acesta? Dar n-aţi ascultat. Acum iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui."
Nu aveau nici cea mai mică suspiciune că acel om de rang înalt ar fi putut înţelege vreun cuvânt de-al lor. Lui Iosif îi era greu să-şi mai ascundă emoţia şi să-şi stăpânească lacrimile în timp ce asculta. A fost obligat să-i lase singuri pentru un timp şi s-a retras ca să nu-1 vadă plângând. Nu era pregătit să-şi dezvăluie identitatea înaintea lor. Era mai mult decât vrusese să ştie. Dorise să afle ce făcea

Beniamin. Pentru a obţine mai multe informaţii, a simţit că era nevoie să-şi continue deghizarea. Cu toate acestea, a preluat el însuşi desemnarea ostaticului care avea să rămână în închisoare, în timp ce ceilalţi nouă aveau să meargă să ducă proviziile în Canaan. L-a luat pe Simeon şi l-a dat să fie legat în faţa lor, apoi a poruncit să fie dus din nou în închisoare.
De ce Simeon? Poate pentru că ştia firea neobişnuit de aspră a acestuia, aşa cum şi-o manifestase la Sihem. Poate şi pentru că, în purtarea lor brutală faţă de el, Simeon fusese cel mai înverşunat dintre toţi fraţii.
După ce a făcut lucrul acesta, Iosif le-a poruncit slujitorilor de la depozit să umple sacii fraţilor lui cu grâu cât puteau duce, să li se

dea hrană pentru drum şi să pună în gura sacului fiecăruia argintul pe care îl plătise pentru grâul respectiv. Apoi i-a grăbit să pornească înapoi, spre Hebron.

► CAPITOLUL 23

Sacii plini şi banii returnaţi

Cei zece bărbaţi, fraţii lui Iosif, au pornit, frământaţi de gânduri, în călătoria lor de întoarcere spre Canaan. Simeon era în temniţă. Ca să fie eliberat, era nevoie ca tatăl lor să-1 lase pe Beniamin să meargă cu ei în Egipt. Se îndoiau că Iacov avea să-şi dea consimţă-mântul pentru o astfel de propunere. Nu priveau cu nerăbdare sau cu prea mare optimism spre sosirea lor acasă. La încheierea primei zile de călătorie, au ajuns la un loc de popas. Unul dintre ei şi-a deschis sacul cu grâu. Nu era un sac mic,

de călătorie, ci unul mai mare, care, în mod obişnuit, nu era deschis decât atunci când ajungeau la destinaţie. A fost surprins să descopere deasupra grâului săculeţul cu bani. Această descoperire a fost imediat adusă în atenţia tuturor fraţilor, făcând ca tulburarea lor, şi aşa destul de mare, să sporească. Erau teribil de speriaţi, temându-se că fuseseră victimele vreunei conspiraţii, care prevestea ceva rău la întoarcerea lor în Egipt. Au spus: „Ce ne-a făcut Dumnezeu?" Primul lor gând a fost că, într-un fel sau altul, banii aceia aveau să contribuie la condamnarea lor, că avea să li se ceară socoteală pentru ei şi poate chiar aveau să fie acuzaţi că i-au furat. în cele din urmă, au văzut din nou Providenţa la lucru în vieţile lor.

Dumnezeu le văzuse păcatele, le observase purtarea şi acum îi pedepsea pentru fărădelegile pe care le săvârşiseră.

► 170

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

întoarcerea la Hebron

întoarcerea fiilor la Hebron era aşteptată cu nerăbdare de tatăl lor. Fuseseră plecaţi un timp mai îndelungat decât calculaseră la plecare. La vederea lor, întreaga tabără a început să zumzăie asemenea unui stup în activitate. Când s-au oprit în faţa cortului lui Iacov, toţi ocupanţii celorlalte corturi, membrii fiecărei familii, s-au adunat în jurul lor. Au ascultat cu nerăbdare când cei nouă au început să povestească despre tot ce li se întâmplase. în timp ce-i spuneau lui Iacov despre atitudinea cu totul neprietenoasă

şi despre purtarea aspră a guvernatorului egiptean, un simţământ de pericol i-a cuprins pe toţi. Ei se gândeau că o astfel de purtare prevestea ceva rău din partea acelui om. Aceste temeri fuseseră confirmate când fiecare găsise în gura sacului lui argintul pe care îl plătise pentru grâu.
Când a aflat ce se întâmplase cu Simeon, Iacov nu s-a mai putut abţine. Amărăciunea adâncă de care era cuprins a izbucnit în cuvintele pline de jale: „Voi mă lipsiţi de copii: Iosif nu mai este, Simeon nu mai este, şi voiţi să luaţi şi pe Beniamin. Toate acestea pe mine mă lovesc!"
Era o izbucnire plină de durere şi, în acelaşi timp, neconformă cu realitatea. Iată un bătrân care nu ştia despre ce vorbeşte! Pentru că întreaga lui declaraţie, de la

început şi până la sfârşit, nu conţinea nici măcar un singur fapt real. Era cu totul greşită. Da, din câte ştia Iacov, era adevărată. Dar el nu ştia adevărul. Nu fusese lipsit de copii. Iosif nu era mort. Pe Simeon nu-1 pierduse. Iar când fiii lui aveau să-1 ia pe Beniamin, aveau să-1 şi aducă înapoi. Şi nici nu erau împotriva lui aceste lucruri. Dimpotrivă, erau pentru binele lui. Aveau să se dovedească a fi în favoarea lui. Toate lucrau împreună spre binele, nu spre răul lui.
Cât de înclinaţi suntem să ne lăsăm influenţaţi de aparenţe, de prima impresie şi să ajungem la concluzii grăbite, să pronunţăm judecăţi cu privire la lucruri pe care le cunoaştem doar în parte. Sărmanul Iacov! Cel mai probabil că, peste ani, când avea să se

gândească la aceste cuvinte, avea să zâmbească. Dar atunci, în clipele acelea, totul părea real, şi nu trebuie să ne mire că imediat avea să declare cu toată convingerea: „Fiul meu [Beniamin] nu se poate

coborî împreună cu voi, căci fratele lui a murit şi el a rămas singur; dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire în călătoria pe care o faceţi, cu durere îmi veţi coborî perii mei cei albi în Locuinţa morţilor."

Nu voia să-1 lase pe Beniamin în Egipt

Nu este greu să înţelegem de ce patriarhul a vorbit în felul acesta şi, cu siguranţă, chiar ne simţim

înduioşaţi. El nu ştia care era situaţia reală. Se gândea doar la fiii săi. Nu se gândea la Dumnezeu. în întreaga lui declaraţie nu există nici măcar o menţiune referitoare la Dumnezeu. „Voi mă lipsiţi de copii." „Cu durere îmi veţi coborî perii mei cei albi în Locuinţa morţilor." Nu face nicio referire la Cel care, în acea noapte memorabilă de la Betel, îi făgăduise: „Iată, Eu sunt cu tine, te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge." Pentru o clipă, Iacov uitase de îndurările lui Dumnezeu: uitase modul în care îl condusese Domnul la casa lui Laban şi îi dăruise prosperitate în anii petrecuţi în Padan-Aram, uitase cum îi purtase Domnul de grijă când plecase de la Laban, uitase cum făcuse Dumnezeu

posibilă împăcarea lui cu Esau şi cum îl binecuvântase la Penuel, după noaptea aceea de luptă şi de strâmtorare, uitase protecţia divină atunci când violenţa unora dintre fiii lui ar fi putut să-1 facă victima locuitorilor din Sihem. Iacov ar fi trebuit să-şi amintească
Iacov ar fi trebuit să-şi amintească de faptul că Dumnezeu fusese cu el în toate încercările de mai înainte şi, de aceea, avea să fie cu el şi acum. Dacă ar fi ţinut minte lucrul acesta, nu ar fi vorbit aşa. Dându-şi frâu liber temerilor, el nu a făcut decât ca povara suferinţei să-i fie şi mai greu de purtat, pentru că o purta fără Dumnezeu. Totuşi uitarea aceasta i-a fost doar temporară. După un timp, aşa cum vom vedea, se întoarce la

încrederea lui de mai înainte în Dumnezeu. Atunci când a ajuns să-şi ia din nou rămas-bun de la fiii lui, la plecarea lor în cea de-a doua călătorie spre Egipt, de data aceasta însoţiţi de Beniamin, el redevenise cel de altădată, astfel că s-a rugat: „Dumnezeul Cel Atotputernic să vă facă să căpătaţi trecere înaintea omului aceluia şi să lase să se întoarcă împreună cu voi pe

celălalt frate al vostru şi pe Beniamin." Iacov se regăsise. Nu după multă vreme, el a ajuns să înţeleagă faptul că, în loc să fie împotriva lui, toate aceste lucruri lucrau împreună spre binele lui. Toate lacrimile, temerile şi presimţirile lui rele fuseseră inutile, pentru că, de fapt, aceste

rele nici nu existaseră, iar acele evenimente nici nu avuseseră loc vreodată.
Ruben s-a străduit să-1 asigure pe tatăl său cu privire la siguranţa lui Beniamin, dacă Iacov avea să-i îngăduie să meargă cu ei în Egipt. „Să-mi omori pe amândoi fiii mei, dacă nu-ţi voi aduce înapoi pe Beniamin; dă-1 în mâna mea, şi ţi-1 voi aduce înapoi." Acest discurs rostit la repezeală nu a reuşit să liniştească temerile lui Iacov. El a refuzat categoric să-şi dea consimţământul ca Beniamin să plece în Egipt.
Dar zilele treceau şi rezervele de hrană aduse din Egipt se împuţinau, în timp ce foametea continua şi se înrăutăţea. Când s-a terminat grâul, fiii lui Iacov şi-au dat seama că vor trebui să meargă din nou în Egipt pentru

provizii. Erau convinşi, totodată, că o astfel de călătorie ar fi fost inutilă dacă nu le era îngăduit să-1 ia şi pe Beniamin cu ei. Iar ei îşi pierduseră orice speranţă că l-ar putea convinge pe tatăl lor să-şi dea consimţământul pentru aceasta. Situaţia părea fără ieşire. Tot ce puteau face era să aştepte ca tatăl lor să-i trimită din nou în Egipt.

Iacov cedează în privinţa lui Beniamin

în curând, umbra lipsurilor şi a foametei care-i aştepta s-a coborât asupra tuturor. Umblau de colo până colo cu feţele trase şi posomorâte, aşteptând decizia unui bătrân care părea de-a dreptul inflexibil. A venit şi timpul când bătrânul le-a văzut feţele marcate de suferinţă şi s-a temut ca nu cumva să urmeze o

suferinţă şi mai mare. In cele din urmă, granitul s-a înmuiat. Şi-a chemat fiii şi le-a spus: „Duceţi-vă iarăşi şi cumpăraţi-ne ceva merinde."

Iuda a luat cuvântul şi a vorbit în numele fraţilor săi. El i-a spus tatălui: „Omul acela ne-a spus curat: 'Să nu-mi mai vedeţi faţa dacă fratele vostru nu va fi cu voi.' Dacă vrei deci să trimiţi pe fratele nostru cu noi, ne vom coborî şi-ţi vom cumpăra merinde. Dar, dacă nu vrei să-1 trimiţi, nu ne vom coborî, căci omul acela ne-a spus: 'Să nu-mi mai vedeţi fata dacă fratele vostru nu va fi cu voi!'"

SACII PLINI ŞI BANII RETURNAŢI

173

Astfel, conflictul a reapărut. El nu voia să-1 lase pe Beniamin. Ei nu

voiau să meargă fără el. Iacov se uita la ei. Ei se uitau la Iacov. Şi, uitându-se la el, şi-au dat seama că hotărârea lui, atât de fermă la început, acum şovăia. Iuda a profitat imediat de avantajul creat şi a spus: „Trimite copilul cu mine, ca să ne sculăm şi să plecăm şi vom trăi şi nu vom muri, noi, tu şi copiii noştri. Răspund eu pentru el; ai să-1 ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-1 voi aduce înapoi la tine şi dacă nu-1 voi pune înaintea ta, vinovat să fiu faţă de tine pentru totdeauna. Căci, dacă n-am mai fi zăbovit, de două ori ne-am fi întors până acum."
Iacov a fost cel care a cedat. Nu i-a fost uşor să facă aşa, dar ştia că ei aveau dreptate. Proviziile trebuiau refăcute, altfel aveau să piară toţi. Situaţia cerea o

rezolvare imediată. Aşa cum arătase Iuda, pierduseră deja o grămadă de timp. Cedând, Iacov a preluat comanda organizării călătoriei, precum şi a stabilirii diplomaţiei care trebuia folosită pentru a potoli mânia guvernatorului. Răspunzându-i lui Iuda, Iacov a spus: „Fiindcă trebuie, faceţi aşa. Luaţi-vă în saci ceva din cele mai bune roade ale ţării, ca să duceţi un dar omului aceluia, şi anume: puţin leac alinător şi puţină miere, mirodenii, smirnă şi migdale. Luaţi cu voi argint îndoit şi duceţi înapoi argintul pe care vi-1 puseseră la gura sacilor: poate că a fost o greşeală."
Apoi a ajuns la problema principală, şi glasul i-a devenit solemn în timp ce şi-a adunat puterile să rostească şi ultimele

cuvinte: „Luaţi şi pe fratele vostru, sculaţi-vă şi întoarceţi-vă la omul acela." De data aceasta, în gândurile lui era Dumnezeu şi mai erau preţioasele făgăduinţe pe care i le dăduse: „Dumnezeul Cel Atotputernic să vă facă să căpătaţi trecere înaintea omului aceluia şi să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru şi pe Beniamin! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!"

O scenă emoţionantă

Era o scenă emoţionantă - un consiliu format din bătrânul patriarh şi fiii lui, consultându-se şi hotărând împreună cu privire la căile care trebuiau folosite pentru atingerea celor trei obiective majore pe care le aveau: eliberarea lui Simeon,,întoarcerea lui Beniamin şi o provizie

suficientă de hrană. Ei nu ştiau că norul acela greu de

îngrijorare care apăsa asupra sufletelor lor şi îi tulbura în aşa măsură era cu totul nejustificat. Nu ştiau că înfricoşătorul guvernator al Egiptului nu avea nevoie să fie domolit şi înduplecat de ei, ci era cu totul dornic să-i ajute. Nu ştiau că Dumnezeu mersese înaintea lor şi făcuse toate pregătirile necesare pentru ca ei să obţină tot ce le dorea inima şi mult mai mult decât atât. Nici măcar nu visau la minunile către care aveau să păşească prin această călătorie în Egipt. Aşa plini de ezitare cum se îndreptau către Egipt, nici nu ştiau că acolo urmau să găsească drumul spre belşug, spre binecuvântare, spre

întemeierea şi consolidarea unei naţiuni de sine stătătoare, spre un viitor măreţ. în atotştiinţa şi îndurarea Sa, Dumnezeu închisese orice altă uşă, lăsând-o deschisă doar pe cea prin care era voia Lui ca ei să meargă. Nu aveau altă alternativă decât să meargă în Egipt.
Canaanul nu era pregătit pentru copiii lui Israel, nu era pregătit ca aceştia să intre în posesia lui. Şi nici copiii lui Israel nu crescuseră suficient, în importanţă, în număr şi în resurse, ca să poată intra şi rămâne în posesia ţării. Aveau nevoie de timp şi de condiţii prielnice ca să crească. Şi chiar atunci când acestea aveau să fie obţinute, ei trebuiau să fie trecuţi prin focul încercărilor şi puşi la probă, ca să fie topiţi şi transformaţi într-o naţiune.

Pentru atingerea unor astfel de scopuri trebuiau să coboare în Egipt şi să locuiască acolo. Iar aceste planuri ale lui Dumnezeu erau mult mai presus de gândurile care-i frământau. Nu le puteau vedea. Puteau să vadă doar ce era în faţa ochilor lor. Şi ceea ce vedeau nu le plăcea. Le era frică de această călătorie în Egipt.

O nouă conducere

înainte de a-şi începe călătoria, se pare că în mijlocul lor s-a produs o schimbare de conducător, o schimbare nu de mică importanţă pentru viitor. Diferenţele de personalitate dintre Ruben şi Iuda, atât de contrastante, şi deosebirea în ceea ce priveşte calităţile de lider se văd clar din metodele fiecăruia de a trata cu bătrânul lor tată. Ruben, întâiul

născut şi, astfel, conducătorul de drept, îi face lui Iacov o propunere precipitată şi cu totul nechibzuită, impetuoasă chiar: „Să-mi omori pe amândoi fiii mei", a spus el, „dacă nu-ţi voi

SACII PLINI ŞI BANII RETURNAŢI

► 175

aduce înapoi pe Beniamin; dă-1 în mâna mea, şi ţi-1 voi aduce înapoi." Vorbise fără să se gândească, iar caracterul său impulsiv arăta că nu era demn de încredere.

De cealaltă parte, Iuda nu şi-a lăsat fiii garanţie pentru Beniamin. „Răspund eu pentru el; ai să-1 ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-1 voi aduce înapoi la tine şi dacă nu-1 voi pune înaintea ta, vinovat să fiu faţă de tine pentru totdeauna." Nu şi-a oferit fiii

drept garanţie, ci pe el însuşi. Iar Iacov a fost convins de sinceritatea şi de hotărârea lui de a-şi împlini promisiunea cu orice preţ şi în orice condiţii. Mai târziu, Iuda avea să justifice în modul cel mai nobil încrederea tatălui. El a fost acela căruia a consimţit Iacov să i-1 încredinţeze pe singurul fiu care-i mai rămăsese de la Rahela.
întreaga tabără şi-a luat rămas-bun de la ei când au pornit spre Egipt - zece bărbaţi cu inimile pline de teamă şi de îngrijorare, fără să ştie ce-i aşteaptă. Omul acela, guvernatorul..., avea să-i creadă acum, când Beniamin era cu ei? Avea să-1 elibereze pe Simeon? Aveau să se întoarcă pe drumul acesta doar în câteva zile, o familie reîntregită, în stare să dea socoteală pentru fiecare

dintre cei care plecaseră? Nici nu visau ei ce avea să se întâmple. Şi astfel, au pornit trăgându-şi cu greu picioarele spre Egipt, cu mintea frământată de tot felul de gânduri şi de griji.

► CAPITOLUL 24

În Egipt, înaintea lui Iosif

Aşa temători cum erau, cei zece fraţi înaintau hotărât spre Egipt. Se grăbeau de parcă ar fi vrut să scape cât mai repede de datoria aceea neplăcută. Raportul declară: „Au luat darul, au luat cu ei argint îndoit, precum şi pe Beniamin, s-au sculat, s-au coborât în Egipt şi s-au înfăţişat înaintea lui Iosif."

Fraţii au fost surprinşi să descopere că întâlnirea cu guvernatorul nu s-a dovedit a fi, aşa cum se temuseră, una dificilă. I-a primit imediat şi cu

bunăvoinţă. Asprimea pe care o manifestase prima dată acum dispăruse. Când au ajuns în faţa lui, privirea atentă a lui Iosif a trecut în grabă de la unul la celălalt, ca să se asigure că venise şi Beniamin cu ei. „Cum a văzut Iosif pe Beniamin cu ei, a zis economului său: „'Bagă pe oamenii aceştia în casă, taie vite şi găteşte, căci oamenii aceştia au să mănânce cu mine la amiază'." Erau invitaţi la un banchet! Şi încă la palatul guvernatorului! Nici măcar nu visaseră aşa ceva. Ar fi trebuit să se simtă încurajaţi şi să se bucure. Arăta ca o deschidere promiţătoare pentru negocierea lor în vederea eliberării lui Simeon. Dar nu bucurie simţeau, ci teamă. Era ciudat ce se întâmpla. Nu puteau să înţeleagă. Era misterios. Oare

ce capcană li se mai întinsese?
„Ei s-au temut când au văzut că-i bagă în casa lui Iosif". Se simţeau stânjeniţi să fie întâmpinaţi atât de ceremonios la intrarea în impunătorul palat. Priveau în jur cu teamă. Sălile mari, statuile,

mobilierul, draperiile - totul era copleşitor, atât de diferit de corturile lor umile şi de toate lucrurile cu care erau obişnuiţi. Se simţeau nepotriviţi pentru locul acela, atât de stingheriţi. Nu erau îmbrăcaţi pentru un ospăţ într-un astfel de palat. Nu se simţeau în largul lor. Şi teama lor creştea. Cu siguranţă că nu fuseseră aduşi în locul acela doar ca să mănânce, gândeau ei. Fuseseră aduşi acolo ca să fie pedepsiţi. încă o dată conştiinţa

le-a fost trezită şi i-a mustrat cu privire la Iosif. Atunci când majordomul lui Iosif i-a lăsat singuri, ei au zis unul către celălalt: „Ne bagă înăuntru din pricina argintului pus în sacii noştri data trecută; vor să se năpustească peste noi, ca să ne ia robi, şi să pună mâna pe măgarii noştri."
Ce laşi ne face conştiinţa pe toţi! Aceşti bărbaţi simţeau povara vinovăţiei. Din această cauză, le era imposibil să vadă lucrurile într-o lumină clară. Totul era distorsionat, încurcat, înspăimântător. Au ajuns în grabă la concluzia că ar fi bine să aducă înaintea slujitorului problema banilor găsiţi în sacii lor înainte ca Iosif însuşi să-i acuze de necinste pe acest temei. Au aşteptat îngrijoraţi întoarcerea

slujitorului. Când a venit, i-au spus: „Domnule, noi ne-am mai coborât o dată aici, ca să cumpărăm merinde. Apoi, când am ajuns la locul unde trebuia să rămânem peste noapte, ne-am deschis sacii, şi iată că argintul fiecăruia era la gura sacului său, argintul nostru, după greutatea lui, şi l-am adus înapoi cu noi. Am adus - s-au grăbit ei să continue - şi alt argint, ca să cumpărăm merinde. Nu ştim cine a pus argintul în sacii noştri." în sfârşit, demontaseră dinainte orice acuzaţie de necinste care le-ar fi putut fi adusă. Simţeau că făcuseră o mutare inteligentă prin faptul că menţionaseră ei primii această problemă.

„Argintul vostru a trecut prin mâinile mele"

Au rămas muţi de uimire la

răspunsul economului. Acesta le-a spus, şi eu cred că le-a şi zâmbit în timp ce le-a spus: „Fiţi pe pace! Nu vă temeţi de nimic. Dumnezeul vostru, Dumnezeul tatălui vostru, v-a pus pe ascuns o comoară în saci. Argintul vostru a trecut prin mâinile mele."
Li s-a tăiat răsuflarea. Acest econom, slujitorul de încredere al guvernatorului, ştia totul despre argintul lor. Ştia că le fusese pus înapoi în saci. Trecuse prin mâinile lui. Ei nu ştiau cine fusese. El

ştia, şi le-a spus şi lor. Dumnezeu le pusese comoara în saci. Dumnezeul lor şi Dumnezeul tatălui lor. Extraordinar!
Avea să fie un ospăţ al surprizelor. Slujitorul

guvernatorului a plecat din nou, în grabă, iar când s-a întors, 1-a adus pe Simeon din temniţă ca să li se alăture. Vă puteţi imagina salutările pline de bucurie, exclamaţiile, larma, agitaţia, întrebările în legătură cu familia şi cu banchetul acela ciudat.
Au fost întrerupţi cu mult înainte ca ei să fi reuşit să se pună la curent unii pe ceilalţi cu noutăţile. Economul a venit să-i pregătească pentru sosirea guvernatorului şi pentru ospăţ. S-au grăbit să pregătească darul pentru guvernator, pe care îl aduseseră la sugestia lui Iacov. „Când a ajuns Iosif acasă, i-au dat darul pe care i-1 aduseseră şi s-au aruncat cu faţa la pământ înaintea lui." Cu alte cuvinte, s-au plecat din nou în faţa fratelui lor, aşa cum preziseseră visele lui de

demult. Văzându-şi fraţii prosternaţi înaintea lui, Iosif nu putea să nu se gândească la acele vise. Acesta era momentul de care ei se temuseră - acela de a sta din nou în faţa guvernatorului. în ocazia precedentă, acesta fusese extrem de aspru cu ei. Avea să fie la fel şi acum?

Bunăvoinţa lui Iosif

Au fost plăcut surprinşi de această purtare agreabilă. în modul cel mai curtenitor, Iosif i-a întrebat de sănătate, părând cu adevărat interesat de binele lor şi de cum le mersese de când plecaseră. „El i-a întrebat de sănătate." Ei i-au spus că erau bine şi că avuseseră o călătorie sigură. Apoi, el s-a arătat interesat de ceea ce găsiseră acasă. „Bătrânul vostru tată, de care aţi vorbit, este sănătos? Mai

trăieşte?" Aştepta cu nerăbdare acest răspuns.
„Ei au răspuns: 'Robul tău, tatăl nostru, este sănătos, trăieşte încă'." Şi iarăşi „s-au plecat şi s-au aruncat cu faţa la pământ." în momentul acesta, privirea lui Iosif s-a oprit din nou asupra lui Beniamin, fiul mamei lui, şi a spus: „Acesta este fratele vostru cel tânăr, despre care mi-aţi vorbit?" Când s-a asigurat că într-adevăr era el, copleşit de emoţie, a putut să mai spună doar: „Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!" Apoi a ieşit în grabă, pentru că simţea că nu mai putea

să reziste. îi tânjea sufletul după acest frate al lui mai tânăr. Şi încă nu era pregătit să li se descopere fraţilor săi. Mai erau

încă multe lucruri pe care voia să le afle cu privire la ei. Dar, încă o clipă în prezenţa lui Beniamin, şi ar fi cedat, dând totul în vileag. Iar aceasta încă nu trebuia să se întâmple.
Aşa că s-a grăbit să plece din prezenţa lor. „Simţea nevoia să plângă." Trebuia să-şi descarce emoţia care îl copleşise. „A intrat degrabă într-o odaie şi a plâns acolo." Există momente când lacrimile sunt singura uşurare pentru sufletul supraîncărcat de emoţii. Acesta era un astfel de moment. Fraţii lui au rămas singuri, în timp ce el a tras o porţie bună de plâns. Trecuseră mai bine de douăzeci şi doi de ani de când nu-1 mai văzuse pe acest tovarăş de joacă din copilărie, acum bărbat în toată firea. O, cât de mult îl iubea pe acest frate

drag!

Trei mese separate

Iar apoi, când a putut să-şi ţină din nou emoţiile sub control, „a ieşit din odaie şi, silindu-se să se stăpânească, a zis: 'Aduceţi de mâncare!'" Cum în Egipt existau legi de castă, care nu le permiteau egiptenilor să stea la masă cu oameni de alte naţionalităţi, cu străini, au fost puse trei mese separate. Evreii aveau o masă doar pentru ei, egiptenii din casa lui Iosif stăteau la o altă masă, iar guvernatorul, datorită rangului său superior, mânca singur. însă şi la celelalte mese erau împărţite toate felurile de mâncare care erau aduse la masa lui.

Când s-au aşezat la masă, înainte ca mâncarea să fie servită, uitându-se unul la celălalt de jur

împrejurul mesei, cei unsprezece fraţi au fost uimiţi să constate că fuseseră aşezaţi exact în ordinea vârstei, „de la întâiul născut, după dreptul lui de întâi născut, şi până la cel mai tânăr, aşezaţi după vârstă." Privirile uluite căutau o explicaţie, în timp ce sprâncenele li se uniseră în semn de nespusă uimire. Cine îi cunoştea atât de bine încât să facă lucrul acesta?
Dar atenţia le-a fost repede distrasă de un alt lucru neobişnuit. Ei nu ştiau, dar încă din clipa când se aşezaseră la masă fuseseră supuşi unei atente observaţii şi testări, pentru că guvernatorul era hotărât să obţină de la ei informaţiile pe care le dorea în legătură cu ce fel de oameni deveniseră acum.

în trecut, ei fuseseră teribil de invidioşi pentru că tatăl lor manifesta o anumită preferinţă pentru losif. Era convins că, în toţi aceşti ani, tatăl său arătase aceeaşi părtinire şi faţă de Beniamin. Erau fraţii lui invidioşi şi pe el? Avea să-i pună la probă în această privinţă. Voia să ştie dacă, după ce îl vânduseră pe el ca rob, se produsese în ei vreo schimbare - dacă renunţaseră la căile lor rele. Dacă se dovedea că erau acum la fel de invidioşi pe Beniamin datorită acestei părtiniri pe cât fuseseră pe losif, atunci probabil că ar fi hotărât să-1 păstreze pe fratele său mai tânăr cu el, în Egipt, în loc să-1 lase să se întoarcă acasă. Dacă se dovedea că vechea lor invidie dispăruse şi că firea lor cea veche se

schimbase, atunci ar fi fost posibil să deschidă o cale pentru ca toţi fraţii săi şi bătrânul lor tată să i se alăture în Egipt. Dar, mai întâi, trebuia să ştie dacă ei erau acei oameni pe care îi dorea lângă el sau dacă erau tot cei pe care îi cunoscuse cu mulţi ani în urmă.

Invidia lor dispăruse

A ales o cale potrivită pentru a afla. A început prin a-i trimite lui Beniamin porţii de mâncare de cinci ori mai mari decât cele pe care li le trimitea celorlalţi. în felul acesta, manifesta o evidentă preferinţă faţă de Beniamin, aproape la fel de evidentă ca aceea pe care o manifestase Iacov faţă de el atunci când îi dăruise haina cea pestriţă. Dacă oamenii aceştia erau invidioşi pe cel mai tânăr dintre ei, atunci lucrul acesta avea să se vadă.

Fraţii lui losif erau liniştiţi la gândul, greşit, că losif era egiptean şi nu putea să-i înţeleagă, astfel că nu s-au ferit să vorbească liber în timpul mesei, dar losif îi înţelegea. Astfel, lui losif i s-a oferit o ocazie excelentă de a descoperi adevăratele lor simţăminte. I-a ascultat cu atenţie, dar nu a auzit la ei nicio remarcă invidioasă sau batjocoritoare. într-adevăr, fraţii păreau de-a dreptul mulţumiţi de faptul că Beniamin era astfel onorat. Oamenii aceştia se schimbaseră cu adevărat. losif era foarte mulţumit. Ospăţul a continuat, marcat fiind de o deplină armonie şi bucurie. Formalismul rigid cu care pornise a început să se topească, lăsând loc unei atmosfere cordiale, după cum arată raportul biblic: „Au

băut şi s-au veselit împreună cu el."

ÎN EGIPT, ÎNAINTEA LUI IOSIF

► 181

Dar losif nu era încă pregătit să-şi dezvăluie identitatea înaintea lor. înainte de a face aceasta, dorea să mai afle şi alte lucruri despre ei. De aceea, a căutat căile potrivite pentru a primi răspunsuri la întrebările pe care le avea în minte. Le-a urat drum bun pentru călătoria care îi aştepta a doua zi şi i-a lăsat să meargă la locul lor de găzduire. Aveau multe de pregătit înainte de a porni la drum, în zori.

Un grup de oameni fericiţi

Un grup de oameni fericiţi a pornit a doua zi dis-de-dimineaţă, în călătoria spre casă. Tensiunea în care se aflaseră timp de mai

multe zile dispăruse şi ei erau plini de exuberanţă, în bucuria lor că Simeon şi Beniamin erau împreună cu ei. Aveau să ajungă acasă un grup unit şi sperau că încheiaseră pentru totdeauna socotelile cu Egiptul. Animalele de povară erau încărcate cu provizii de grâu, care aveau să le asigure necesarul pentru multă vreme. Aveau toate motivele să fie mulţumiţi. Şi, pe lângă toate acestea, se îndreptau spre casă. Ei nu ştiau că, la porunca stăpânului lor şi sub motivul că dorea să-i ajute în pregătirile de plecare, economul guvernatorului pusese şi de data aceasta în sacii cu grâu argintul fiecăruia şi, în plus, în sacul lui Beniamin pusese un pahar de argint, care avea o menire specială. Se spune că acest pahar avea calitatea de a

detecta otrava atunci când în el era turnat un lichid otrăvitor. Astfel de pahare erau foarte preţuite ca mijloace de protecţie împotriva oricărei încercări de a asasina pe cineva.
Cu inimile uşoare, fiii lui Iacov şi-au continuat drumul. De-abia lăsaseră în urmă suburbiile cetăţii, când au auzit zgomot de paşi grăbiţi, ca şi când cineva alerga după ei. Slujitorul lui losif, pe al cărui chip se putea citi suspiciune, neîncredere şi dispreţ, i-a ajuns din urmă şi, pe un ton usturător, i-a întrebat: „Pentru ce aţi răsplătit binele cu rău?" El a început să le explice că paharul din argint, de mare preţ, al stăpânului lui dispăruse odată cu plecarea lor şi nu putea fi altundeva decât în mâinile lor. El a adăugat: „De ce aţi furat

paharul din care bea domnul meu şi de care se slujeşte pentru ghicit? Rău aţi făcut că v-aţi purtat astfel."

Acuzaţia respinsă
Fiii lui Iacov au respins cu indignare acuzaţia. Administratorul exagerase acuzându-i de o asemenea ticăloşie. Nu erau hoţi. Nu furaseră paharul guvernatorului. Cum ar fi putut să se gândească să-i răsplătească astfel bunătatea? Ca dovadă a nevinovăţiei lor, au spus: „Să ferească Dumnezeu pe robii tăi să fi săvârşit o asemenea faptă! Iată, noi ţi-am adus din ţara Canaanului argintul pe care l-am găsit la gura sacilor noştri; cum am fi putut să furăm argint sau

aur din casa domnului tău?" O astfel de acuzaţie era îngrozitor de falsă. Ei îşi demonstraseră cinstea aducând înapoi argintul restituit prima dată.
Frumoase cuvinte, le-a răspuns slujitorul, dar paharul acela putea să fie ascuns undeva, în bagajele lor. Erau dispuşi să-1 lase să caute? O astfel de verificare avea să aibă mai multă greutate decât declaraţiile lor de nevinovăţie. „Desigur", au răspuns ei supăraţi. Administratorul putea să caute în bagajele lor oricât de amănunţit dorea. Erau convinşi că nu avea să găsească nimic. „Dă-i drumul!" Mai mult decât atât, erau atât de siguri că nu avea să găsească nimic încât au adăugat: „Să moară acela dintre robii tăi la care se va găsi paharul, şi noi înşine să fim robi ai domnului

nostru".
Un răspuns grăbit, într-adevăr; foarte grăbit. Niciunul dintre ei nu ştia ce se află în propriul sac. Şi niciunul nu ştia ce se află în sacul lui Beniamin. Dar aveau deplină încredere unii în nevinovăţia celorlalţi cu privire la o astfel de ticăloşie. „Dă-i drumul, au spus ei; caută! Oricum nu vei găsi nimic."
„Foarte bine, a spus administratorul, mi se pare destul de corect din partea voastră. Aşadar, fie după cuvintele voastre! Oricum, vreau să fiu şi corect. Doar acela la care se va găsi paharul să fie robul meu, iar voi veţi fi nevinovaţi."
Toţi fiind astfel de acord, cercetarea a început fără întârziere, „îndată, şi-a coborât fiecare sacul la pământ." Iar

economul, ştiind sigur unde avea să-1 găsească, pentru că el însuşi îl pusese acolo, dar dorind să prelungească pe cât posibil înscenarea, a început cu sacul lui Ruben, pornind de la cel mai în vârstă către cel mai tânăr, deoarece ştia că de-acolo avea să apară paharul mult căutat.

Paharul găsit
Vă imaginaţi şocul şi spaima care i-au cuprins pe indignaţii privitori când, la deschiderea sacului lui Ruben, au văzut deasupra grâului pachetul cu bani despre care nu ştiau că se afla acolo. Nu era un semn prea bun, dar, oricum, paharul de argint nu apăruse. Fără grabă, slujitorul a trecut de la sac la sac. în fiecare se găsea pachetul cu argintul care

reprezenta preţul grâului cumpărat acum, plus preţul grâului cumpărat prima dată şi pe care îl înapoiaseră. Iar în sacul lui Beniamin, nu numai banii, ci şi... paharul de argint!
Cei unsprezece bărbaţi se uitau la el şocaţi, îngroziţi, muţi de uimire. Li se părea că întreaga lor lume se prăbuşise. Cu doar câteva minute înainte mergeau bucuroşi pe drumul de întoarcere - spre casă, spre tatăl lor, spre copiii lor - încărcaţi cu provizii suficiente pentru toţi. Beniamin era împreună cu ei. Simeon cânta, fiind fericit că putea să respire din nou aerul libertăţii. Parcă nu mai aveau răbdare să vadă bucuria tatălui când avea să afle de întoarcerea în siguranţă a lui Beniamin, de eliberarea lui Simeon, de primirea regală pe

care le-o făcuse domnul Egiptului şi de generozitatea pe care le-o arătase. Simţeau că, aducându-1 pe Beniamin înapoi, aproape că îi ofereau lui Iacov o compensaţie pentru pierderea lui Iosif. O, cât de fericiţi fuseseră!
Iar acum, alt necaz! Şi, dintre toţi, Beniamin! Nu aveau de unde să ştie că era nevinovat. Şi, într-adevăr, nu era aceasta dovada că era vinovat? Prin urmare, acesta era acel frate al lor pe care tatăl nu se îndura să-1 lase să plece de lângă el! Acesta era preţiosul răsfăţat a cărui viaţă era considerată de mai mare valoare decât ale tuturor celorlalţi, laolaltă! Aşa răsplătea preferatul tatălui îngrijorarea familiei şi dragostea lor! Acesta îi era răspunsul pentru părtinirea şi pentru favorurile de care se

bucurase! Prin acest act nechibzuit, copilăresc, necinstit, de hoţie, cel puţin după toate aparenţele, tânărul răsfăţat aducea asupra casei şi asupra familiei lui Iacov o nenorocire cumplită, poate chiar pieirea definitivă.

Dacă bărbaţii aceştia ar fi fost la fel ca în urmă cu douăzeci şi doi de ani, foarte probabil că pumnalele lor nu ar fi avut prea mult de lucru asupra lui Beniamin. Şi chiar dacă nu ar fi mers atât de departe încât să-1 omoare, l-ar fi predat imediat slujitorului lui

losif, în sclavie. Dar schimbarea caracterelor lor s-a arătat în atitudinea pe care au luat-o.

Au rămas alături de Beniamin

Nu erau dispuşi să-1 predea pe fratele lor administratorului şi să inventeze pentru bătrânul lor tată o nouă poveste sângeroasă. Se gândeau că dezastrul acesta venise asupra lor ca pedeapsă pentru păcatul pe care îl săvârşiseră împotriva celuilalt fiu al Rahelei. Nu mai voiau aşa ceva. Toţi erau vinovaţi. Aveau să rămână uniţi în primirea pedepsei. Poate că Beniamin era vinovat. Ei credeau că era. Dar nu conta; nu aveau să-1 lase să sufere singur. Aveau să-i împărtăşească pedeapsa. Aveau să rămână alături de acest frate al lor mai tânăr.
Ca semn al nenorocirii lor, „şi-au rupt hainele". Mâhnirea lor nu putea fi greşit înţeleasă. Erau doborâţi de durere. Dar nu aveau să-1 abandoneze pe fratele lor

mai tânăr, indiferent ce făcuse. Fără îndoială că Beniamin îşi declara nevinovăţia. Dar ei nu-1 ascultau. Aproape că nici nu se mai gândeau dacă era vinovat sau nu. Oricare ar fi fost situaţia, era fratele lor. Necazul lui era şi necazul lor. Nu mai erau cei de altădată. Acum erau o familie, o familie unită, nu nişte indivizi separaţi. îşi învăţaseră lecţia şi deveniseră nişte oameni smeriţi, loviţi de Dumnezeu. Cândva fuseseră indiferenţi la suferinţele preferatului tatălui, pe deplin satisfăcuţi să-1 vândă ca sclav. Dar nu mai erau aşa. Le părea rău pentru Beniamin. Inimile lor s-au deschis către el cu sentimente frăţeşti. Respectul comun pentru tatăl lor îi contopise într-o familie şi nu erau dispuşi să abandoneze vreun

membru al acesteia. Aveau să rămână împreună.
Astfel, „şi-a încărcat fiecare măgarul şi s-au întors în cetate."
losif se gândise, probabil, că prin stratagema sa avea să câştige *un* frate. Dar s-a trezit cu toţi *unsprezece* lângă el.

► CAPITOLUL 25

losif li se descoperă

Bărbaţii care se înfăţişau acum înaintea puternicului guvernator al Egiptului erau abătuţi şi speriaţi. Acest guvernator avea asupra lor putere de viaţă şi de moarte. Fuseseră opriţi în timp ce încercau să părăsească ţara sub acuzaţia că-i furaseră paharul de argint. Acolo pe drum deschis, în zorii zilei, fuseseră ajunşi de administratorul lui, fuseseră percheziţionaţi, iar paharul fusese găsit în sacul celui mai tânăr

dintre fraţi.
Nu ştiau cum ajunsese acolo. Administratorul afirmase că fusese furat, iar ei urmau să se întoarcă şi să răspundă acestei acuzaţii în faţa guvernatorului. Beniamin părea să fie vinovat, deşi el susţinea contrariul. Fraţii lui nu aveau cum să fie siguri de nevinovăţia lui şi erau înclinaţi să-1 creadă vinovat. Oricum, nu aveau să-1 părăsească. Aveau să meargă cu toţii înapoi, la palatul guvernatorului.
Era dimineaţa devreme, şi losif încă nu plecase de acasă. Bărbaţii aceştia vin încă o dată să se plece până la pământ înaintea lui. Crezuseră că nu aveau să-1 mai vadă niciodată, şi iată-i din nou, în prezenţa lui, făcându-i plecăciuni. Erau în cea mai disperată nenorocire, adânc

mâhniţi pentru că erau consideraţi vinovaţi. losif a luat cuvântul. (Voi folosi *Berkely Version of the Bible,* pentru că oferă mai multă claritate.) El a spus: „Cum aţi putut să faceţi un asemenea lucru? Nu ştiaţi că un om ca mine vă va descoperi fără îndoială?"

La acestea, Iuda, vorbind în numele grupului, a răspuns: „Nu ştim ce să mai spunem, stăpâne, sau ce cuvinte să rostim ca să ne susţinem cauza. Dumnezeu a dat pe faţă vinovăţia servilor tăi. Iată, suntem robii stăpânului meu, şi noi ca şi acela la care s-a găsit paharul."

Iosif nu dorea să accepte un lucru ca acesta: „Nicidecum", a exclamat el. „Nu voi face aşa

ceva. Cel la care s-a găsit paharul va fi robul meu, dar voi mergeţi în pace la tatăl vostru."
Zece dintre ei erau liberi să plece. Nu era nimic care să-i reţină, nicio acuzaţie împotriva lor. Puteau să-şi ia grâul şi să meargă acasă, la tatăl lor şi la familiile lor, care aveau mare nevoie de hrană. Dar trebuiau să plece fără Beniamin. El trebuia să rămână în Egipt.
Observaţi la ce test îi supune Iosif aici. Din câte ştiau ei, Beniamin era vinovat şi-şi merita soarta. Singur şi-o făcuse. Ei nu avuseseră niciun amestec. Oare aveau să se întoarcă aceşti zece fraţi acasă, lăsându-1 pe Beniamin în mâna justiţiei egiptene, ca să-şi primească pedeapsa pe care în mod evident o merita? Acest lucru voia Iosif să

ştie. Cu douăzeci şi doi de ani în urmă, fraţii nici nu s-ar fi gândit de două ori înainte să ia această decizie. îl vânduseră pe Iosif ca sclav, deşi ştiuseră că era nevinovat. Aveau să-1 trateze altfel pe Beniamin pe care îl credeau vinovat? Erau aceiaşi oameni de atunci sau se schimbaseră? Iosif aştepta să vadă.

Nobila pledoarie a lui Iuda

Şi acum urmează una dintre cele mai impresionante scene din întreaga literatură. Aceşti oameni nu şi-au propus să plece şi să-1 lase singur pe Beniamin. Au cântărit bine situaţia şi au hotărât să rămână alături de fratele lor. Nu au manifestat niciun interes faţă de propunerea de a merge acasă fără el. Dacă ei mergeau, trebuia să meargă şi el. Dacă el

era reţinut, voiau să-i împărtăşească soarta. Mai mult decât atât, nici măcar nu se puteau gândi cum ar fi fost să meargă la tatăl lor fără fiul lui preferat. Ei ştiau că situaţia aceasta l-ar fi putut ucide pe bătrânul om. Cu douăzeci şi doi de ani în urmă, nu le-ar fi păsat. îl vânduseră pe Iosif, lipsindu-1 de el, dar acum nu mai era acelaşi lucru. îşi iubeau tatăl şi îl iubeau pe Beniamin. Voiau să rămână împreună. Pledoaria lui Iuda nu are

seamăn, în ceea ce priveşte caracterul nobil şi elocvenţa firească, în întreaga literatură a lumii, sacră sau profană, indiferent de limba în care a fost scrisă.

„Atunci, Iuda s-a apropiat de Iosif şi a zis: 'Te rog, domnul meu, dă voie robului tău să spună o vorbă domnului meu şi să nu te mânii pe robul tău! Căci tu eşti ca Faraon. Domnul meu a întrebat pe robii săi zicând: «Mai trăieşte tatăl vostru şi mai aveţi vreun frate?» Noi am răspuns domnului meu: «Avem un tată bătrân şi un frate tânăr, făcut la bătrâneţea lui, băiatul acesta avea un frate care a murit şi era de la aceeaşi mamă; el a rămas singur, şi tatăl lui îl iubeşte.» Tu ai spus robilor tăi: «Aduceţi-1 la mine ca să-1 văd cu ochii mei.» Noi am răspuns domnului meu: «Băiatul nu poate părăsi pe tatăl său; dacă-1 va părăsi, tatăl său are să moară.» Tu ai spus robilor tăi: «Dacă nu se va coborî şi fratele vostru împreună cu voi, să nu-mi

mai vedeţi faţa.» Când ne-am suit la tatăl meu, robul tău, i-am spus cuvintele domnului meu. Tatăl nostru a zis: «Duceţi-vă să ne cumpăraţi ceva merinde.» Noi am răspuns: «Nu putem să ne ducem, dar, dacă fratele nostru cel tânăr va fi cu noi, ne vom duce, căci nu putem vedea faţa omului aceluia decât dacă fratele nostru cel tânăr va fi cu noi.» Robul tău, tatăl nostru, ne-a zis: «Voi ştiţi că nevastă-mea mi-a născut doi fii. Unul a ieşit de la mine şi cred că a fost sfâşiat negreşit de fiare, căci nu l-am mai văzut până astăzi. Dacă-mi mai luaţi şi pe acesta şi se va întâmpla vreo nenorocire, cu durere îmi veţi coborî bătrâneţele în Locuinţa morţilor.» Acum, dacă mă voi întoarce la robul tău, tatăl meu, fără să avem cu noi băiatul de

sufletul căruia este nedezlipit sufletul lui, el are să moară când va vedea că băiatul nu este, şi robii tăi vor coborî cu durere în Locuinţa morţilor bătrâneţele robului tău, tatăl nostru. Căci robul tău s-a pus chezaş pentru copil şi a zis tatălui meu: «Dacă nu-1 voi aduce înapoi la tine, vinovat să fiu pentru totdeauna faţă de tatăl meu.» îngăduie dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului ca rob al domnului meu, iar băiatul să se suie înapoi cu fraţii săi. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah, să nu văd mâhnirea tatălui meu!'"

„Eu sunt Iosif!"

Era prea mult! Este foarte probabil ca, dacă ar fi fost ţinută

în faţa oricărui demnitar egiptean obişnuit, o astfel de pledoarie să-şi fi atins scopul. Iosif era gata să renunţe la prefăcătoria lui, să-şi dea masca jos, să-şi dezvăluie identitatea şi să-i strângă la piept pe dragii lui fraţi. Se dovediseră oameni adevăraţi. Acum putea să aibă încredere în ei. Era zguduit de emoţie, mişcat până în adâncul sufletului. Fraţii lui se pocăiseră de ceea ce-i făcuseră lui şi de ceea ce-i făcuseră tatălui lor. Purtarea lor dovedea că pocăinţa le era sinceră. A poruncit ca toţi, cu excepţia fraţilor lui, să iasă din încăpere şi, când a rămas singur cu ei, raportul biblic spune că „a izbucnit într-un plâns aşa de tare că l-au auzit egiptenii şi casa lui Faraon." A strigat: „Eu sunt Iosif! Mai trăieşte tatăl meu?"
Fraţii lui s-au tras înapoi uimiţi şi

înspăimântaţi. Erau încremeniţi de frică. Nu-şi găseau cuvintele ca să-i răspundă. Nu erau în stare să facă altceva decât să privească nedumeriţi. El le-a vorbit din nou: „Apropiaţi-vă de mine." Şi, în timp ce ei se apropiau, a continuat: „Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care 1-ati vândut ca să fie dus în Egipt."
Acum înţelegeau. Nu uitase ce-i făcuseră. Se gândise tot timpul la vina lor, iar acum erau la mâna lui. îi greşiseră în mod îngrozitor. Care avea să le fie pedeapsa? Dar următoarele lui cuvinte i-au încurajat.
El i-a liniştit şi i-a mângâiat „Acum nu vă întristaţi şi nu fiţi mâhniţi că m-aţi vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viaţa m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră."

Acesta era, cu siguranţă, un aspect al purtării lor la care nici nu se gândiseră. Vocea lui Iosif era blândă; se ruga de ei. Nu era mânios. Dumnezeu condusese lucrurile astfel, spunea el.
Apoi, a continuat: „Iată, sunt doi ani de când bântuie foametea în ţară şi încă cinci ani nu va fi nici arătură, nici seceriş. Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânţa vie în ţară şi ca să vă păstreze viaţa printr-o mare izbăvire. Aşa că nu voi m-aţi trimis

aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui şi cârmuitorul întregii ţări a Egiptului."
Respirau mai uşuraţi. Să fi fost

posibil ca el să nu aibă niciun gând să-i pedepsească? Părea de necrezut. Nu mai întâlniseră aşa ceva până atunci. Au aşteptat cu nerăbdare următoarele lui cuvinte.

„Grăbiţi-vă de vă suiţi la tatăl meu şi spuneţi-i: Aşa a vorbit fiul tău Iosif: «Dumnezeu m-a pus domn peste tot Egiptul; coboară-te la mine şi nu zăbovi! Vei locui în ţinutul Gosen şi vei fi lângă mine, tu, fiii tăi şi fiii fiilor tăi, oile tale şi boii tăi şi tot ce este al tău. Acolo te voi hrăni, căci vor mai fi încă cinci ani de foamete, şi astfel nu vei pieri tu, casa ta şi tot ce este al tău».'"

Acesta era mesajul care trebuia dus tatălui lor din partea lui. Apoi, văzând că nu le venea să creadă că el era, într-adevăr, fratele lor, Iosif le-a spus: „Voi

vedeţi cu ochii voştri şi fratele meu Beniamin vede cu ochii lui că eu însumi vă vorbesc. Istorisiţi tatălui meu toată slava pe care o am în Egipt şi tot ce aţi văzut şi aduceţi aici cât mai curând pe tatăl meu."

îndelung separata familie este reunită

Acestea fiind spuse, s-a dus direct la Beniamin, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui şi a plâns. Beniamin 1-a îmbrăţişat, la rândul lui, şi au plâns mult timp împreună, până când au reuşit să se liniştească. Apoi, Iosif i-a sărutat şi i-a îmbrăţişat pe toţi, plângând împreună cu ei. Familia era din nou unită. Dragostea trecea de la inimă la inimă. Despărţirea lor se încheiase. Iosif era pe deplin mulţumit. îşi pusese fraţii la probă, iar ei

trecuseră testul în mod minunat. îşi mărturisisiseră păcatul. Voise în mod deosebit să ştie care erau sentimentele lor faţă de Beniamin, ca să le compare cu sentimentele pe care ştia că le avuseseră faţă de el cu mult timp în urmă. îi încercase în diferite feluri. Faptul că tatăl său manifestase o anumită preferinţă pentru el le stârnise cu putere invidia şi ura. în acelaşi fel procedase şi el cu Beniamin, purtându-se cu el mai bine decât cu toţi ceilalţi. Dar ei nu arătaseră că ar avea resentimente. Iar acum, Beniamin fusese acela care, gândeau ei, adusese toată această nenorocire asupra lor. Şi totuşi nu-1 abandonaseră, lăsându-1 să-şi îndure singur soarta, deşi credeau

că şi-o merită. Acum ştiau să ierte. Ştiau să iubească. Ştiau să rabde. Nu mai purtau ranchiună. Şi nutreau o afecţiune supremă pentru bătrânul lor tată. Nu voiau să-1 rănească. Cândva îl răniseră îngrozitor. Nu aveau s-o mai facă niciodată. Toate scopurile lui losif fuseseră atinse. Toate condiţiile lui fuseseră împlinite. Aflase ce îşi propusese să descopere. Era satisfăcut.
Cu lacrimile curgând liber pe obraji, fără să încerce să le oprească, şi strâns îmbrăţişaţi, au avut un timp de împăcare. losif i-a sărutat pe toţi. Pe toţi? Da, pe toţi. Şi pe Simeon, cel nemilos, care fusese instigatorul infracţiunii împotriva lui losif? Da, şi pe Simeon. Şi pe Ruben, cel

nestatornic. Şi pe Beniamin, cel fără vină. Şi pe Iuda, care din gura gropii abătuse gândurile fraţilor săi de la planul pe care îl avuseseră la început, de a-1 omorî. Toţi iertaţi şi împăcaţi. „După aceea, fraţii lui au stat de vorbă cu el." Rămăseseră fără cuvinte o mare parte din scena copleşitoare care se desfăşurase înaintea lor. Acum îşi recăpătaseră fratele. îi mărturisiseră liberi păcatul săvârşit împotriva lui. Ii ceruseră iertare, şi le fusese acordată. Mustrările de conştiinţă, care îi chinuiseră atâta vreme, luaseră sfârşit. Acum puteau să stea de vorbă. Era atât de bine să ştie că fratele lor era în viaţă; atât de bine să aibă familia reunită, după atâta vreme cât fusese despărţită; atât de bine să descopere că el

era domn peste tot Egiptul! Ce veste extraordinară aveau să-i ducă tatălui lor!

Faraon a fost foarte încântat

Şi astfel, au vorbit, au plănuit şi au aranjat, prevăzând un viitor luminos. în timp ce stăteau de vorbă, vestea cu privire la ceea ce se întâmplase s-a răspândit ca focul în mirişte. A ajuns şi în palatul lui Faraon şi a aflat şi împăratul. Acesta a fost foarte încântat. Era de multă vreme stăpânit de un simţământ de adâncă recunoştinţă faţă de losif pentru serviciul adus Egiptului. Iată şansa lui de a-i arăta acest lucru. A trimis să li se spună bărbaţilor veniţi din Canaan: „Vă voi da ce este mai bun în ţara Egiptului." A repetat invitaţia făcută de losif lui Iacov şi fraţilor săi de a se muta din Canaan în

Egipt şi de a-şi aduce cu ei familiile, animalele şi tot ce aveau.
Sosise timpul ca fraţii să se întoarcă acasă. Aveau veşti şi mesaje extraordinare să-i ducă tatălui lor din partea împăratului Egiptului

şi din partea premierului Egiptului, iar nerăbdarea lor de a face acest lucru era foarte mare. Caravana pe care losif a organizat-o şi a pregătit-o pentru ei întrecea cu mult tot ce ar fi putut visa ei. Care, trăsuri, servitori, animale, tot ce era necesar pentru a transporta şaptezeci de persoane, împreună cu bagajele lor şi cu alte lucruri. Erau însoţiţi de provizii îmbelşugate pentru călătorie -

dus şi întors. Iar pe Beniamin 1-a încărcat din nou cu mai multe daruri decât pe fraţii lui.
Apoi, cunoscându-i bine, a strigat după ei, în loc de rămas-bun: „Să nu vă certaţi pe drum."

► Capitolul 26

„Fiul meu losif tot mai trăieşte!"
Când au plecat din Egipt ca să se întoarcă în Canaan, la tabăra tatălui lor, fraţii lui losif erau în culmea fericirii. Ce raport aveau de dus, ce istorie de povestit! Cu ce mesaje fuseseră însărcinaţi! Cât de fericit avea să fie tatăl lor! Beniamin era cu ei. Şi losif era în viaţă. Totul părea prea bine ca să fie adevărat.
Conduceau un şir lung de cămile, asini şi care. Carele erau încărcate cu ce avea Egiptul mai bun. Faraon i se alăturase lui losif în pregătirea şi încărcarea acestui

alai de care. Le dăduse veşminte şi talanţi de argint şi le trimisese toate proviziile necesare pentru drum. Bărbaţii aceştia găsiseră o adevărată comoară în Egipt. Mai mult decât atât, îl găsiseră pe fratele lor demult pierdut. Şi, dincolo de orice aşteptări, acest frate demult pierdut se dovedise a fi salvatorul lor şi al familiilor lor. Iar lucrul cel mai bun dintre toate, se împăcase cu ei. Nu mai era nicio ruptură între ei. îi iertase de răul îngrozitor pe care i-1 făcuseră. Povara care apăsase în toţi aceşti ani asupra conştiinţelor lor era acum ridicată. Erau nişte oameni plini de bucurie în timp ce se îndreptau grăbiţi spre casă, ca să îi dea tatălui lor această veste minunată.

Iacov trebuia să afle

O, da, tatăl lor! Aveau câteva lucruri de pus la punct în această privinţă! Greşiseră enorm şi faţă de el. Trebuiau să-i spună nu numai

despre faptul că losif era în Egipt. Iacov trebuia să afle mai mult. Trebuia să afle şi cum ajunsese losif în Egipt - cu toate evenimentele premergătoare: groapa, vinderea lui ca sclav, rugăminţile lui, înmuierea hainei pestriţe în sânge, înşelăciunea şi marea minciună. Iacov trebuia să afle toate aceste lucruri. Nu i se mai puteau ascunde. Şi aşa îi fuseseră ascunse prea multă vreme. Ei aveau să se simtă eliberaţi atunci când totul avea să

fie descoperit înaintea lui Iacov. De-abia atunci avea să se încheie episodul acesta din viaţa lor. losif îi iertase. Credeau că şi tatăl lor îi va ierta.
Şi astfel, s-au apropiat de tabăra lui Iacov. Fuseseră văzuţi de departe, iar vestea că fiii lui se întorceau din Egipt îi fusese dată şi bătrânului, în cortul lui. Nu i s-a spus însă nimic cu privire la lungul şir de care, de cămile şi de măgari care îi însoţea. Inima lui Iacov a început să bată mai repede. Beniamin? Simeon? Erau toţi bine? A aşteptat sosirea lor cu o nerăbdare crescândă.
în cele din urmă, s-au adunat în jurul lui, izbucnind cu vestea cea mare: „losif tot mai trăieşte şi chiar el cârmuieşte toată ţara Egiptului!" Era prea mult pentru Iacov. Se simţea copleşit. Nu i-a

crezut. „Dar inima lui Iacov a rămas rece." Ceva ciudat se petrecuse cu aceşti fii ai lui, de ajunseseră să spună asemenea lucruri de necrezut. Avea să-i ignore şi poate că, după aceea, aveau să-şi vină în fire. Beniamin! O, da, Beniamin era cu ei şi s-a apropiat de tatăl său, îmbrăţişându-1 cu toată dragostea! Dar apoi şi el a început să bolborosească ceva despre losif, despre ce spusese losif, despre ce trimisese losif, despre ce poruncise losif... L-a dat deoparte pe Beniamin. Oare toţi fiii lui îşi pierduseră minţile? Simeon? Da, Simeon fusese eliberat şi se afla acolo. Simeon s-a apropiat şi şi-a salutat tatăl. Şi, culmea, şi el a început să vorbească despre losif, despre cum se purtase losif cu el, despre

ospăţul din casa lui losif, despre cum îl eliberase şi despre faptul că îi invitase pe toţi să se mute în Egipt. Iacov începea să îşi piardă răbdarea. Ce se întâmplase cu oamenii aceştia? întoarcerea lui Beniamin o accepta - şi era recunoscător pentru aceasta. Şi pentru cea a lui Simeon. Dar losif, pe care timp de douăzeci şi doi de ani îl jelise ca fiind mort! Lucrul acesta îl tulbura prea mult.

„Iosif tot mai trăieşte!"
Atunci, înţelegând, fără îndoială, cât de adâncă era nedumerirea tatălui, unul dintre fii i-a spus: „Tată, vino afară şi vezi!" Şi toţi l-au condus afară. El a privit şi a văzut şirul acela lung de care, un alai cum numai regii şi oamenii foarte bogaţi puteau să aibă. Mai

erau şi nenumăratele cămile şi măgăriţe, toate încărcate cu bunătăţi din Egipt. I-au arătat schimburile de haine, argintul şi proviziile de hrană. Era cu adevărat copleşit - şi convins. Duhul lui s-a înviorat. A început să cuprindă imensitatea acestei minuni şi a exclamat: „Ei bine, asta-i cu totul altceva! Acum cred. Da, seamănă cu mâna lui Iosif. Doar el ar fi putut face un lucru ca acesta. Iosif, fiul meu, tot mai trăieşte! Foarte bine, voi merge să-1 văd înainte ca să mor!"
L-au condus înapoi, în cortul lui, uluit de această minunată evoluţie a evenimentelor, încercând s-o înţeleagă şi să şi-o însuşească pe deplin. Era de necrezut! Iosif, în viaţă! Iosif, domn peste toată ţara Egiptului! Iosif, rugându-1 să se mute în

Egipt! Iosif, invitându-1 să vină ca să aibă cine să-i poarte de grijă şi să-i împlinească nevoile, ca să trăiască în regiunea cea mai fertilă a Egiptului!
„Spuneţi-mi", a strigat el, „ce a spus, ce a spus fiul meu Iosif?"
Şi aşa au început lunga poveste pe care nu se mai sătura să o asculte. „Aşa a spus fiul tău Iosif." A, da. Din partea lui Iosif. Nu era nimic la mâna a doua. Toate erau direct de la Iosif. „L-am văzut", spuneau ei. „Am vorbit cu el. El a vorbit cu noi. Cuvântul pe care ţi-1 aducem este chiar de la Iosif. Aşa a spus fiul tău, Iosif."

„Ce a spus Iosif?"

„Ce a spus Iosif?"
„Spuneţi-i", spusese Iosif, „spuneţi-i tatălui meu că Dumnezeu m-a înălţat şi m-a făcut guvernator peste toată ţara

Egiptului. Spuneţi-i că am atârnate la brâu cheile tuturor magaziilor din Egipt. Spuneţi-i că bogăţiile celei mai mari naţiuni de pe pământ sunt la dispoziţia aceluia pe care 1-a jelit, vreme atât de îndelungată, ca fiind mort. Spuneţi-i că Iosif trăieşte."
„O, da", au spus ei, „Iosif ne-a spus să-ţi povestim mult mai multe. Şi acum urmează ceva ce am fi preferat să nu-ţi spunem. Dar trebuia să fie spus odată şi odată, şi poate că este mai bine să-ţi spunem acum."

„FIUL MEU IOSIF TOT MAI TRĂIEŞTE!"
► 195
„Ce anume?"
„Guvernatorul, fiul tău Iosif, a spus: 'Spuneţi-i tatălui meu cum s-au întâmplat toate acestea.

Spuneţi-i că am fost vândut ca sclav. Nu ascundeţi de el că voi înşivă m-aţi vândut pentru argint. Spuneţi-i despre haina mea. Spuneţi-i că am fost aruncat în temniţă. Spuneţi-i că am fost scos din închisoare şi am fost înălţat până la Faraon, să împart tronul cu cel mai puternic monarh al lumii. Spuneţi-i că port inelul cu sigiliu al autorităţii lui supreme. Spuneţi-i tatălui meu toate aceste lucruri atunci când veţi ajunge acasă. Că aşa s-a petrecut cu Iosif.

Povestiţi-i tatălui meu cum au fost construite şi umplute magaziile; spuneţi-i despre anii de belşug şi despre cei de foamete. Spuneţi-i cum toate neamurile pământului trebuie să vină la mine dacă vor să primească hrană şi să fie izbăvite de foamete, aşa cum aţi

venit voi. Povestiţi-i tatălui meu toate acestea şi spuneţi-i că magaziile sunt atât de pline încât a trebuit să renunţ să mai ţin socoteala grâului din ele, pentru că nu se mai putea cântări.
Şi mai este ceva ce-aş vrea să-i spuneţi tatălui meu şi iată ce: spuneţi-i despre toată slava mea din Egipt şi despre tot ce aţi văzut şi grăbiţi-vă să-1 aduceţi şi pe el aici.
Povestiţi-i tatălui meu tot ce aţi văzut. Aţi stat la masa mea. Aţi venit în palatul meu. Aţi avut parte de ospitalitatea mea. Aţi mâncat din hrana mea. Aţi văzut slava celui mai mare imperiu de pe pământ. Când ajungeţi acasă, să-i spuneţi tatălui meu că eu sunt guvernator peste toate. Şi să-i mai spuneţi că toate sunt pentru el. Vreau să împart totul

cu el. Spuneţi-i, de asemenea, că Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze sămânţa vie pe pământ. Spuneţi-i şi îndemnaţi-1 să vină cât mai repede, să vadă tot ce-1 aşteaptă aici.
Şi să-i mai spuneţi tatălui meu că nu au trecut decât doi ani de foamete din cei şapte. Mai sunt încă cinci. Iar în aceşti cinci ani nu va fi nici semănat, nici secerat. Foametea va deveni atât de cumplită încât singurul loc de pe pământ unde se va găsi grâu va fi în magaziile mele. Spuneţi-i tatălui meu că trebuie să vină. Singura cale de a ne salva neamul este să vină. Spuneţi-i că altă cale nu există. Nu poate face lucrul acesta fără mine. Nimeni altcineva nu-1 poate ajuta."
► 196

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

„Coboară-te în Egipt"

„Când veţi ajunge acasă, vă veţi uita la tot ce aveţi şi veţi descoperi o mulţime de lucruri pe care nu veţi dori să le lăsaţi în urmă. Unii dintre voi vor zice că vă costă prea mult să vă mutaţi în Egipt. Greşiţi. Faraon vă trimite acest mesaj, tatălui meu şi vouă: 'Să nu vă pară rău de ceea ce veţi lăsa, căci tot ce este mai bun în ţara Egiptului va fi pentru voi'. Aşa că spuneţi-i tatălui meu: 'Grăbeşte-te. Coboară-te la mine. Nu zăbovi. Vino - vino - vino!'"

„Iosif a spus toate acestea?"

„Da, tată, Iosif le-a spus. El te vrea cu el în Egipt. Vrea să te cobori la el cu tot ce ai şi noi toţi împreună cu tine, cu toate familiile noastre, cu animalele şi cu tot ce avem. Iar el ne va aşeza

în Delta Gosen, cea mai bine udată şi mai fertilă regiune a Egiptului. Mai mult decât atât, Faraon i s-a alăturat fiului tău Iosif în a ne face această invitaţie. El a fost cel care ne-a dat carele acestea, schimburile de haine şi toate proviziile, astfel încât strămutarea acolo să fie mai uşoară."

Nu trebuie să ne mire faptul că, atunci când a auzit această poveste minunată, lacov nu a putut înţelege totul dintr-odată. Erau, cu siguranţă, lucruri uluitoare. Oare nu era şi acesta doar un vis frumos? Bărbaţii aceştia, fiii lui, îl înşelaseră timp de peste douăzeci de ani. Oare nu o făceau şi acum? Era foarte bine să meargă în Egipt şi să-1 vadă pe Iosif, acum, când auzise că trăieşte. Dar să se mute acolo? Să

rămână acolo?! Era cu totul altceva. Dumnezeu îi spusese că îi va da ţara Canaanului în stăpânire veşnică. Ce să caute în Egipt?
Şi dacă fiii lui voiau să meargă în Egipt pentru alte scopuri, pe care i le ascundeau? S-a gândit din nou la înşelăciunile lor anterioare. Poate că inventaseră toată povestea aceasta cu Iosif ca să-i înfrângă împotrivirea pe care ştiau că avea s-o manifeste faţă de orice propunere de a emigra în Egipt. Erau capabili de aşa ceva, ştia el bine. Ar face bine să analizeze mai îndelung chestiunea aceasta. Consimţise să meargă în Egipt să-1 vadă pe Iosif. Dar dacă nu era niciun Iosif în Egipt? Ce anume îl făcuse să consimtă atât de repede să meargă să-1 vadă pe Iosif? O, da!

Carele. Avea să se mai uite o dată la acele care.

„FIUL MEU IOSIF TOT MAI TRĂIEŞTE!"

197

„Vedeţi, fiii mei, mi se pare ciudat ca fiul meu Iosif să-mi fi transmis un mesaj ca acela pe care mi l-aţi adus voi. Probabil că i-aţi spus cât de slăbit şi de neputincios sunt şi el însuşi ştie cât sunt de bătrân. Dacă este, într-adevăr, fiul meu Iosif, atunci acest guvernator despre care vorbiţi va înţelege că este imposibil ca eu, la vârsta mea şi cu multele mele infirmităţi, să fac o călătorie atât de lungă. Cuvintele acestea nu par fi ale lui losif. Sunteţi siguri că acest bărbat este fiul meu? Nu poate fi Iosif. Dacă ar fi el, s-ar gândi la neputinţa mea. Să mă mai uit o dată la carele acelea."

Nu poate fi decât Iosif

Şi astfel, l-au dus din nou afară. „Ce sunt acestea?", a întrebat el. „Cămile." încă nu fuseseră descărcate. Purtau în spate marile cantităţi de grâu pe care le trimisese Iosif. „Şi acestea?" „Acestea, tată, sunt măgăriţele pe care ţi le-a trimis Iosif, încărcate cu bunătăţi din Egipt." „Şi acest lung şir de care - aceste care luxoase?" „Aceste care, tată, sunt cele pe care le-a trimis Iosif ca să te ducă în Egipt. S-a gândit la neputinţele tale. Ştia că drumul va fi greu pentru tine. Pentru a ţi-1 uşura, astfel încât să nu trebuiască deloc să mergi pe jos sau să călăreşti pe o cămilă ori pe un măgar, ţi-a trimis aceste care. Vei fi transportat fără efort, împreună cu femeile şi cu copiii. Iosif s-a gândit la toate."

Bătrânul era convins. „înţeleg! înţeleg! Este cu totul altceva, într-adevăr, nu poate fi decât Iosif. Binecuvântat să fie fiul meu, preaiubitul meu! Cu siguranţă că trăieşte. Voi merge şi-1 voi vedea înainte să mor. Dar să mă mut acolo? De lucrul acesta nu sunt sigur. Dumnezeu mi-a spus că ţara mea va fi Canaanul. Trebuie să chibzuiesc mai mult în această privinţă."
lacov nu ştia ce să facă. Iosif vorbise. Faraon vorbise. Fiii săi vorbiseră. Şi toţi îi spuneau să coboare în Egipt. Dar Dumnezeu nu vorbise - cu excepţia ocaziei când îi spusese lui lacov că viitorul său cămin avea să fie Canaanul.
Dar tăcerea lui Dumnezeu nu a mai continuat mult. într-o „vedenie, noaptea", Dumnezeu a

venit la el şi i-a spus: „Iacove, Iacove."
„Iată-mă", a răspuns lacov.

► 198

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

„Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu însumi Mă voi coborî cu tine în Egipt şi Eu însumi te voi scoate iarăşi de acolo, iar Iosif îţi va închide ochii."

Acest cuvânt favorabil i-a fost de ajuns lui lacov. Cu adevărat, Iosif trăia. Nu era nicio înşelăciune, nicio farsă. Mintea lui, inima lui şi-au găsit liniştea. Dumnezeu condusese toate aceste lucruri. Aşadar, totul era bine. Iar el avea să-1 îmbrăţişeze din nou pe Iosif. Dumnezeu era bun cu el acum, la anii bătrâneţii. Beniamin se întor-

sese. Simeon era şi el acasă. Fiii lui erau alţi oameni; se schimbaseră. îi ceruseră iertare şi el îi iertase. îndelung despărţita familie era acum reunită; nu lipsea niciunul. Iar el avea să meargă la Iosif şi să-i vadă slava. O, cât de bun era Dumnezeu!

lacov merge în Egipt

Raportul biblic spune că „fiii lui Israel au pus pe tatăl lor, lacov, cu copilaşii şi nevestele lor, în carele pe care le trimisese Faraon ca să-1 ducă. Şi-au luat şi turmele şi averile pe care le agonisiseră în ţara Canaanului. Şi lacov s-a dus în Egipt, cu toată familia lui. A luat cu el în Egipt pe fiii lui şi pe fiii fiilor lui, pe fiicele lui şi pe fiicele fiilor lui şi pe toată familia lui."

Cât de minunat lucrase Dumnezeu de-a lungul anilor ca

să împlinească toate acestea! Toate lucraseră împreună - oameni răi cu motive rele, invidie, ură, răutate, sclavie, înşelăciune, minciuni teribile, închisoare, neglijenţă, uitare nemiloasă, vise, regalitate, curteni, prosperitate naţională, calamitate naţională. Toate lucrurile lucraseră împreună la vremea potrivită pentru a împlini planul lui Dumnezeu. întotdeauna au lucrat astfel; întotdeauna lucrează; întotdeauna vor lucra.
Dumnezeu a vrut ca poporul Său să meargă în Egipt pentru o vreme, în calea copiilor lui Israel stăteau mari obstacole, dar totul era în mâinile lui Dumnezeu, sub controlul Său. El ştia cum să le îmbine pe toate astfel încât să împlinească voinţa Sa. Caravana, alaiul acela impunător în drum

spre Egipt, este dovada profundului adevăr că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu."

► CAPITOLUL 27

Iacov merge în Egipt

Nu după mult timp, Iacov şi cei unsprezece fii ai săi, alături de familiile lor, împreună cu turmele şi cirezile lor şi cu numeroşii lor slujitori, erau gata să pornească în emoţionanta şi captivanta migrare spre Egipt. Au făcut cu bucurie toate pregătirile pentru această extraordinară călătorie. Au recunoscut că era neapărat necesară, dacă voiau să scape de pericolele foametei care continua să se înrăutăţească. Fratele lor, cu care se împăcaseră deja, stăpânea peste tot Egiptul, aflându-se într-o poziţie din care

putea să le asigure adăpost şi susţinere. Erau nerăbdători să pornească în marea aventură care avea să le ofere un nou cămin. Au terminat repede pregătirile de plecare. Au împachetat cu grijă, în lungul şir de care trimise de Faraon în acest scop, toate lucrurile dragi pe care le aveau în gospodărie. Au pregătit şi locuri pentru Iacov, pentru femei şi pentru copii. Deplasarea într-un car era ceva nou. Este destul de puţin probabil ca, la vremea aceea, carele să fi fost folosite, sau măcar cunoscute, în Palestina. Este adevărat că unele dintre monumente înfăţişează un tip obişnuit de car, cu două roţi, care era folosit în timpul acela în Egipt, nefiind găsit însă şi în altă parte. Dar aceste care din Egipt, trimise spre mângâierea lui Iacov,

erau un model nou, cu o construcţie superioară şi acoperite cu umbrare, ca să-i protejeze pe ocupanţi de soare şi de elementele naturii. Datorită lor, la plecarea din Hebron, caravana oferea un tablou impresionant.

Beer-Şeba şi amintirile

Au ajuns repede la Beer-Şeba. Aceasta se afla chiar la graniţa Canaanului, exact acolo unde ţara se uneşte cu deşertul. Beer-Şeba era un loc care trezea multe amintiri în sufletul lui Iacov. Acestea nu erau legate numai de el, ci şi de tatăl şi de bunicul lui. La Beer-Şeba sădise Avraam un tamarisc şi tot acolo chemase Numele Domnului, Dumnezeului celui veşnic. Tot acolo, timp de

mulţi ani, îşi avusese Isac tabăra. Prin urmare, era numai firesc ca Iacov să oprească acolo caravana, ca să se închine. A adus jertfe; a înălţat rugăciuni; a cerut o lumină specială cu privire la această călătorie spre Egipt. Şi tot aici a primit asigurarea că Dumnezeu avea să meargă cu el în Egipt, avea să facă din el un popor mare şi avea să-1 aducă înapoi. Cu această minunată asigurare, au pornit din nou la drum.
Am arătat că nu fără îndoieli a consimţit Iacov să plece din Canaan. Ţara Canaanului avea o importanţă specială pentru el. Era Ţara Făgăduinţei. Cu privire la această ţară încheiase Dumnezeu un legământ cu el. Este adevărat că petrecuse douăzeci şi unu de ani în afara hotarelor ei, dar se întorsese cu o

credinţă reînnoită, o credinţă pe care încă o avea. Cu toate că în inima lui exista o mare dorinţă de a merge în Egipt pentru a-1 strânge la piept pe cel pe care îl considerase mort, pe Iosif, părăsirea Canaanului îi provoca o mare durere. în Canaan se afla peştera Macpela, unde se odihneau trupurile lui Isac şi Avraam. Nu era uşor să-i lase în urmă. Şi, în plus, poate mai mult decât orice altceva, Egiptul fusese întotdeauna un loc nefavorabil pentru israeliţi. Atât Isac, cât şi Avraam se coborâseră acolo pentru puţină vreme, cu consecinţe nefericite.

Noul cămin

în concluzie, Iacov a fost foarte bucuros să primească din partea lui Dumnezeu asigurarea că era bine să meargă în Egipt. De la

Beer-Şeba, a pornit la drum cu inima mai uşoară. A început să anticipeze cu o crescândă nerăbdare măreţul moment al întâlnirii cu preaiubitul său Iosif.

IACOV MERGE IN EGIPT

► 201

Iacov şi fiii lui fuseseră instruiţi să meargă direct în Gosen - o regiune în nord-estul Egiptului de Jos. Un braţ al Nilului îi forma hotarul de apus, deşertul o mărginea la răsărit, Marea Mediterană la nord şi se consideră că, la sud, se întindea până la capătul Mării Roşii. Stăpânirea lui Faraon se extindea şi asupra acestei regiuni, ceea ce înseamnă că făcea parte din Egipt, cu toate că ar fi fost greu de spus acest lucru, din moment ce se afla puţin dincolo de

hotarele ţării. Era o zonă bună pentru păşunat, cea mai potrivită pentru a-şi hrăni turmele şi cirezile. Era regiunea cea mai apropiată de Canaan şi nu era prea departe nici de reşedinţa lui Iosif. Probabil că pentru aceste motive a considerat-o Iosif cea mai avantajoasă parte a Egiptului pentru Iacov şi fiii lui.
La Beer-Şeba, Dumnezeu îi spusese lui Iacov: „Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare." Lucrul acesta avea o mare semnificaţie. Lui Avraam îi fusese dată făgăduinţa că urmaşii lui vor fi atât de numeroşi încât nu vor putea fi număraţi. Până acum nu existase nicio dovadă că această făgăduinţă fusese împlinită. Urmaşii lui Avraam numărau ceva mai mult de şaizeci de persoane.

Creşterea numărului lor era aproape imperceptibilă. Şi nici nu puteau cunoaşte vreo creştere semnificativă în Canaan, unde la tot pasul îi pândeau pericole, greutăţi şi război, în Canaan nu aveau loc să devină un popor numeros. Ţara aceasta era sub stăpânirea unor triburi puternice şi războinice, care nu aveau să se dea la o parte fără luptă. Nu aveau să îi poată învinge până la „al patrulea neam". Timpul lor încă nu venise. Israelul nu putea să se înmulţească şi să ajungă un neam mare în Canaan.
Dar Egiptul era cu totul diferit. Asigura acele condiţii care erau necesare pentru împlinirea planului lui Dumnezeu. Gosenul era bine udat, foarte fertil şi oferea toate posibilităţile pentru creşterea lor rapidă. Iar acolo

aveau să fie destul de izolaţi. Toţi păstorii erau o „urâciune pentru egipteni". Din această cauză, între ei şi egipteni nu aveau să existe căsătorii mixte sau amestecuri sociale. Copiii lui Israel aveau să rămână un popor distinct, singur, separat de Egipt şi de idolatria lui. în scopul obţinerii acestor condiţii favorabile fusese trimis Iosif în Egipt înaintea lor şi aşezat într-o asemenea poziţie de putere şi influenţă care să le poată face accesibilă strămutarea în această ţară.

Tatăl îşi întâlneşte fiul

Când caravana s-a apropiat de hotarele Egiptului, Iacov 1-a trimis pe Iuda să-1 anunţe pe losif de sosirea lor şi să ceară

instrucţiuni amănunţite în legătură cu modul în care trebuiau să procedeze în continuare. losif nu le-a trimis instrucţiuni. Când a aflat că tatăl său este aproape, inima a început să-i bată cu putere şi s-a dus el însuşi să-1 întâmpine. în carul său de înalt demnitar, însoţit de un alai princiar, a alergat să-şi întâmpine tatăl, cu sufletul plin de nerăbdare, de dragoste şi de duioşie.
Cei doi nu se văzuseră de douăzeci şi doi de ani; se despărţiseră atunci când losif, cu un semn de rămas-bun plin de entuziasm, plecase din tabăra tatălui său ca să meargă să-şi caute fraţii. Pe atunci, losif avea şaptesprezece ani. Acum avea treizeci şi nouă şi era conducătorul executiv al

întregului Egipt. Acesta era unul dintre cele mai importante momente din viaţa sa. Avea să-şi îmbrăţişeze din nou tatăl şi să se îngrijească de el pentru tot restul vieţii.
A uitat cu totul de splendorile care îl înconjurau şi de poziţia înaltă pe care o deţinea. Nu mai era guvernatorul Egiptului; era fiul lui Iacov. Nu avea decât un singur gând, o singură dorinţă fierbinte: inima lui vibra de dorul aprins de a-şi vedea tatăl. Iar când a zărit în depărtare lungul şir de care, nerăbdarea lui nu a mai cunoscut margini. A poruncit celui care-i conducea carul să se grăbească şi mai tare; acum nu-şi mai putea stăpâni emoţiile. A alergat spre carul din fruntea şirului, care se oprise şi din care cobora un om bătrân şi slăbit, şi

s-a repezit la tatăl lui ca să-i ureze bun venit şi să-1 salute prin cuvintele pe care şi le pregătise de multă vreme.
Dar cuvintele au rămas nerostite. Când cei doi s-au privit faţă în faţă, emoţiile i-au copleşit. Cuvintele erau prea slabe ca să exprime simţămintele ce se revărsau, asemenea unor talazuri, din sufletele lor. S-au aruncat unul în braţele celuilalt şi au rămas aşa vreme îndelungată, în timp ce curtenii egipteni şi fiii lui Iacov priveau impresionaţi scena. Raportul biblic spune: „Cum 1-a văzut, [losif] s-a aruncat pe gâtul lui şi a plâns multă vreme pe gâtul lui." Oh, ce gânduri trebuie să le fi trecut prin minte în timp ce stăteau astfel îmbrăţişaţi! în cele din urmă, cu blândeţe, Iacov s-a smuls din

îmbrăţişare şi s-a îndepărtat puţin, atât cât să-1 poată privi, din cap până-n picioare, pe preaiubitul lui losif şi să-şi desfete privirea cu chipul băiatului pe care îl iubea atât de mult. De-abia apoi a vorbit. Ceea ce a spus a fost: „Acum pot să mor, fiindcă ţi-am văzut faţa, şi tu tot mai trăieşti." Oare să-şi fi adus el aminte de jalnica tânguire pe care o rostise nu cu mult timp în urmă: „Toate acestea pe mine mă lovesc"?

losif îi prezintă pe tatăl şi pe fraţii săi

Apoi, cu mândrie, losif 1-a prezentat pe tatăl său membrilor nobilimii care-i alcătuiau suita. După ce au fost rostite toate

urările şi salutările, losif şi-a adunat toţi fraţii pentru consfătuire. Plănuise să-i ia pe unii dintre ei, nu pe toţi, cinci probabil că ar fi fost suficienţi, ca să-i prezinte lui Faraon. Ştia sigur ce întrebări avea să le pună acesta şi voia să se sfătuiască în legătură cu răspunsurile pe care să le dea. împăratul avea să-i întrebe cu ce se ocupau. Era foarte important ca ei să spună clar că sunt păstori. Acesta era adevărul şi, în plus, avea să-i ajute să obţină o zonă de locuit izolată de locuitorii Egiptului, într-un district unde puteau fi doar ei singuri, neispitiţi să stabilească alianţe şi asocieri cu egiptenii, şi, lucrul cel mai important dintre toate, nu aveau să intre în contact cu influenţele corupătoare ale idolatriei ţării.

Egiptenii aveau prejudecăţi cu privire la păstori, iar ocupaţia lor avea să slujească drept zid de separare, care să-i izoleze atât de dispreţul cu care losif ştia că aveau să-i trateze egiptenii, cât şi de contaminarea degradantă cu idolatria dominantă. Mai mult decât atât, avea să contribuie în mare parte la a-1 ajuta pe losif să obţină pentru ei atât de râvnita regiune din Delta Gosen.
Când i-a condus în prezenţa lui Faraon, ei i-au urmat cu grijă instrucţiunile. într-adevăr, au mers până acolo încât să ceară ca, din cauza ocupaţiei pe care o aveau şi de dragul turmelor lor, să primească permisiunea împăratului de a se stabili în Gosen. Cererea le-a fost îndeplinită fără întârziere. Şi, mai mult, împăratul 1-a întrebat pe

losif dacă era de acord şi dacă ştia pe vreunul dintre fraţii săi care ar fi fost potrivit pentru a i se încredinţa administrarea cirezilor împărăteşti.

Iacov şi Faraon

După ce audienţa s-a desfăşurat sub asemenea auspicii, cu cea mai profundă mândrie şi satisfacţie, Iosif 1-a condus pe venerabilul său tată în prezenţa lui Faraon şi i 1-a prezentat. A fost o întrevedere memorabilă. Nu cunosc o alta care să se compare cu ea. Pe tron, cel mai puternic monarh al vremii; alături de el, cel mai capabil om de stat al vremii, care conducea cu pricepere Egiptul prin teribila nenorocire a foametei cu care se confrunta chiar atunci; iar

înaintea lor, cel mai bătrân sfânt de pe pământ, moştenitor al făgăduinţei făcute de Iehova lui Avraam şi lui Isac. Nici până atunci şi nici după aceea nu s-a mai întâlnit un asemenea trio. Iacov era plin de respect. Dar respectul acesta nu s-a manifestat în modul obişnuit al formalităţilor de la curte. El a început întrevederea cu o binecuvântare şi a încheiat-o cu o alta. Nu şi-a ascuns religia. A folosit-o pentru a conferi glorie unei ocazii care, altfel, ar fi fost o întrevedere obişnuită. Şi-a manifestat credinţa astfel încât să contribuie la binele casei împărăteşti, invocând asupra împăratului binecuvântarea adevăratului Dumnezeu. Iacov nu s-a simţit stânjenit înaintea împăratului. El îl văzuse faţă în faţă pe împăratul

împăraţilor. Dar nici nu s-a crezut îndreptăţit, datorită acestui lucru, să-1 mustre pe împărat, ci şi-a manifestat religia binecuvântându-1.
împăratul a profitat de ocazie pentru a-i pune una dintre cele mai fireşti întrebări în astfel de circumstanţe: „Care este numărul zilelor anilor vieţii tale?" Iar Iacov i-a răspuns: „Zilele anilor călătoriei mele sunt o sută treizeci de ani. Zilele anilor vieţii mele au fost puţine la număr şi rele şi n-au atins zilele anilor vieţii părinţilor mei în timpul călătoriei lor." Acest răspuns trebuie să-1 fi avut în minte autorul Epistolei către Evrei, când a scris că patriarhii mărturiseau despre ei înşişi că „sunt străini şi călători pe pământ".

Prinţul lui Dumnezeu şi împăratul Egiptului

Iacov fusese, fără îndoială, un călător, un peregrin. Petrecuse douăzeci şi unu de ani ca străin în Padan-Aram. Chiar şi când se întorsese în Canaan cutreierase din loc în loc. „Puţine la număr şi triste", a spus el, fuseseră zilele anilor vieţii lui. Puţine în sensul că

părinţii lui atinseseră vârste mai mari decât a lui. Terah trăise 205 ani; Avraam 175; Isac 180; Iacov nu avea decât 130 când s-a înfăţişat înaintea lui Faraon. „Zilele anilor vieţii lui Iacov au fost de o sută patruzeci şi şapte de ani."

Anii lui au fost răi în sensul că au fost grei şi plini de încercări. Se

despărţise de căminul părinţilor săi şi plecase în exil, unde-şi petrecuse cei mai buni ani ai vieţii ca străin într-o ţară străină. Trudise din greu la Laban, în arşiţa zilei şi în frigul nopţii. Cu mare dificultate reuşise să plece de-acolo. Apoi a trebuit să-şi întâlnească mâniosul si năvalnicul frate. în agonia acestei crize teribile îl întâlnise pe îngerul cu care se luptase. Tendonul de la încheietura coapsei fusese atins de Vizitatorul Divin şi, de atunci, rămăsese şchiop pentru toată viaţa. La Sihem fusese într-un mare pericol, pericol care îl încărunţise, îi brăzdase faţa şi îi lăsase cicatrice în inimă. La Efrata o pierduse pe iubita lui soţie Rahela. La necazurile de mai târziu deja am fost martori: pierderea lui Iosif şi disensiunile

dintre nestăpâniţii lui fii.
Puţini şi răi. Şi totuşi, atunci când acest patriarh se înfăţişează înaintea celui mai mare monarh de pe pământ, monarhul este cel care se pleacă, doritor să primească binecuvântarea. „Iacov a binecuvântat pe Faraon." „Fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare."
De aici se vede clar că Iacov era un om mai mare şi mai important decât cel mai mare monarh al vremii. Dumnezeu însuşi îi spusese: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei numi Israel [„prinţul lui Dumnezeu"], deoarece ca un prinţ ai avut putere cu Dumnezeu şi cu oamenii şi ai biruit." (trad. literală după textul folosit de autor).
Astfel a venit Iacov în Egipt şi s-a aşezat, împreună cu fiii săi, în

Gosen. Acolo au crescut şi au ajuns poporul numeros pe care îl avusese Dumnezeu în planul Său.

► CAPITOLUL 28

Iosif şi tatăl său

La sosirea sa în Egipt, când 1-a ţinut din nou în braţe pe Iosif după atâta vreme, Iacov a simţit că-şi împlinise rostul în viaţă şi a exclamat: „Acum pot să mor." Nu mai era nimic pentru care să-şi dorească să mai trăiască după revederea cu preaiubitul lui Iosif. Cu toate acestea, a mai avut parte de încă şaptesprezece ani de viaţă. Au fost anii cei mai plini de mulţumire şi mai liniştiţi din viaţa lui, plini de satisfacţia unei părtaşii constante cu fiul său preferat, puternicul prim-ministru al Egiptului.

Raportul biblic ne spune foarte puţine despre experienţa lui Iosif

şi despre evenimentele din viaţa lui de după sosirea lui Iacov în Egipt. Cu toate acestea, este evident că el a rămas în înaltul său post din Egipt, chiar dacă nevoia urgentă pentru serviciile lui ca administrator al alimentelor naţiunii trecuse odată cu trecerea anilor de foamete. El a rămas încă o personalitate în acea ţară, salvatorul Egiptului, iar poporul şi nobilimea i-au păstrat cel mai mare respect. De prosperitatea lui s-a bucurat întreaga lui familie, care a rămas să locuiască în Delta Gosen.
în toţi aceşti ani nu sunt decât două evenimente de interes pentru povestirea noastră. Ele sunt legate de ultimii ani din viaţa lui Iacov, care au fost nişte ani fericiţi datorită prezenţei lui Iosif şi lipsiţi de griji datorită bunătăţii

acestuia. Primul dintre aceste evenimente a fost o întrevedere dintre tată şi fiu, „între patru ochi". Iacov începuse

să simtă că zilele lui pe pământ se apropiau de încheiere. Infirmităţile vârstei îl necăjeau tot mai mult. Gândul i se abătea din ce în ce mai des de la lucrurile acestei lumi, îndreptându-se către lumea viitoare. Medita mult la această plecare. în curând trebuia să „fie adăugat la părinţii lui". Credea cu toată convingerea că, într-o zi, urmaşii lui aveau să se întoarcă în Canaan, Ţara Făgăduinţei legământului. Nu putea să întrevadă nicio dovadă că întoarcerea aceasta avea să aibă loc în curând. Copiii lui

Israel încă nu crescuseră la un asemenea număr încât să se aştepte să ia ţara din mâinile canaaniţilor. Cu siguranţă că Iosif încă mai avea o lucrare de făcut în Egipt. Fraţii lui prosperaseră, de asemenea, şi se simţeau prea bine în Egipt ca să aibă vreo intenţie de a pleca. Pentru Iacov era clar că avea să moară în Egipt.

înmormântat în Ţara Făgăduinţei

Iacov s-a gândit mult la efectul pe care moartea sa avea să-1 aibă asupra credinţei şi asupra caracterului descendenţilor săi. Dacă avea să fie înmormântat în Egipt, fără să lase instrucţiuni cu privire la făgă-duinţa şi la legământul lui Dumnezeu, prin care Iehova le promi-sese urmaşilor lui că le va da

Canaanul, nu ar fi însemnat aceasta că renunţa definitiv la dreptul său de moştenire pentru Ţara Fă-găduinţei?
O astfel de posibilitate i-a adus lui Iacov mult zbucium sufletesc. Avea o datorie de împlinit, o mărturie de dat. Atunci 1-a chemat pe Iosif, în care ştia că putea să aibă încredere absolută, şi i-a cerut să-i facă o promisiune, întărită prin jurământ, că rămăşiţele sale nu aveau să fie îngropate în Egipt, ci că el avea să fie dus în Canaan şi îngropat în peştera Macpela, unde putea să doarmă alături de Avraam şi de Sara, alături de Isac şi de Rebeca, precum şi alături de soţia lui Lea. Nu trebuie să considerăm că această cerere a izvorât doar din dorinţa firească pe care o are orice om, ca trupul său mort să se

odihnească lângă cei din familia lui. în decizia lui Iacov era cu mult mai mult decât atât. Prin legământul încheiat cu Dumnezeu, ţara Canaanului era a lui. In realitate, încă nu era a lui. încă nu intrase în stăpânirea ei. Dar era a lui prin făgăduinţă. El credea în acea

făgăduinţă. Iar acum îşi dădea seama foarte clar că avea să moară înainte de a o primi. Nu avea nicio îndoială că avea să moară în Egipt, fără să intre în posesia Ţării Făgăduinţei.

Egiptul nu era căminul lor

Prin faptul că voia să fie înmormântat în Canaan, Iacov dorea să demonstreze că îşi păstrase vie încrederea deplină că urmaşii săi aveau să primească

în stăpânire Canaanul. Datorită acestui lucru 1-a pus el pe losif să jure că rămăşiţele lui pământeşti aveau să fie îngropate în mormântul părinţilor săi. în felul acesta, avea să dea mărturie lumii despre credinţa sa neclintită în făgăduinţa lui Dumnezeu şi în viitorul urmaşilor săi.
Dar mai avea în vedere şi altceva. Voia ca fiii săi şi urmaşii acestora să nu uite niciodată că Egiptul nu era căminul lor, că nu aveau să rămână pentru totdeauna acolo. Nu trebuiau să-1 privească niciodată ca pe moştenirea lor viitoare. Ei nu aparţineau Egiptului. Canaanul era Ţara Făgăduinţei. Iar el voia să le orienteze mintea şi speranţele spre Canaan; să le aprindă în inimi dragostea fierbinte pentru căminul lor, să le păstreze vie

hotărârea de a se întoarce acolo atunci când avea să vină timpul stabilit de Dumnezeu pentru acest lucru şi atunci când El avea să le deschidă calea. Nu voia să existe nimic care să-i reţină în Egipt; voia să evidenţieze înaintea lor tot ce i-ar fi putut determina să se întoarcă în Canaan. El însuşi avea să fie înmormântat acolo, ca să le sporească interesul şi să le menţină entuziasmul pentru împlinirea făgăduinţei. Acestea sunt motivele din spatele cererii lui Iacov: „Să nu mă îngropi în Egipt. Ci când mă voi culca lângă părinţii mei, să mă scoţi afară din Egipt şi să mă îngropi în mormântul lor."
losif a fost gata să se supună dorinţelor tatălui său: „Voi face după cuvântul tău." Astfel, îngrijorarea lui Iacov în această

privinţă a fost îndepărtată. Ştia că losif avea să facă aşa cum promisese.

Ultima întâlnire

A mai existat o întâlnire între losif şi tatăl său - întâlnire care a avut loc chiar înainte de moartea lui Iacov. Au mai fost de faţă două persoane, Efraim şi Mânase, fiii lui losif. losif a primit vestea

că tatăl său era bolnav şi s-a dus degrabă, împreună cu cei doi fii ai săi, să-1 vadă pe patul de moarte. După ce a fost anunţat de venirea lor, bătrânul şi-a adunat toate puterile care-i mai rămăseseră şi a reuşit să se ridice în capul oaselor, pe marginea patului. Avea de împlinit o datorie importantă şi era hotărât să o împlinească.

A început prin a-i aminti lui losif că Dumnezeu i Se arătase de două ori la Betel. I-a repetat fiului său esenţa marii făgăduinţe care-i fusese dată acolo. Apoi, în mod formal, i-a adoptat pe cei doi fiii ai lui losif, Efraim şi Mânase, ca fii ai săi, aşezându-i pe o poziţie de egalitate cu fraţii lui losif. Cuvintele lui au fost: „Acum, cei doi fii care ţi s-au născut în ţara Egiptului înainte de venirea mea la tine în Egipt vor fi ai mei; Efraim şi Mânase vor fi ai mei, ca şi Ruben şi Simeon. Dar copiii pe care i-ai născut după ei vor fi ai tăi; ei vor purta numele fraţilor lor în partea lor de moştenire." In felul acesta, el le-a acordat lui Efraim şi lui Mânase locul de întâi născut pierdut de Ruben. Acesta le aparţinea de drept, ca fii ai lui losif, care fusese întâiul născut al

Rahelei, acum când Ruben, întâiul născut al Leei, îl pierduse. Atunci a observat bătrânul că losif nu era singur. Mai erau cu el alţi doi, pe care nu putea să-i identifice, deoarece nu-i vedea clar. A întrebat: „Cine sunt aceştia?" Atunci, losif i-a prezentat pe fiii săi bunicului lor. Imediat, Iacov a spus: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvântez." I-a sărutat şi i-a îmbrăţişat, spunându-i lui losif: „Nu credeam că am să-ţi mai văd faţa, şi iată că Dumnezeu m-a făcut să-ţi văd şi sămânţa."

Mâinile încrucişate

Ei au îngenuncheat înaintea lui: Mânase, cel mai mare, la stânga, astfel încât mâna dreaptă a lui Iacov să se poată aşeza firesc asupra capului său; Efraim, cel mai tânăr, la dreapta, aproape de

mâna stângă a lui Iacov. Apoi, în mod surprinzător, bătrânul şi-a încrucişat mâinile, punând mâna dreaptă asupra lui Efraim şi mâna stângă asupra lui Mânase. în această poziţie, înainte ca losif să poată spune ceva, a rostit cuvintele: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinţii mei Avraam şi Isac, Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, îngerul care m-a izbăvit de orice

rău, să binecuvânteze pe copiii aceştia! Ei să poarte numele meu şi numele părinţilor mei, Avraam şi Isac, şi să se înmulţească foarte mult în mijlocul ţării!"
Iosif a fost nedumerit de felul în care şi-a aşezat tatăl său mâinile pe capetele celor doi fii ai săi.

Ştia că Iacov vorbea sub inspiraţie divină şi a vrut să nu se facă nicio greşeală. De aceea, i-a atras atenţia lui Iacov, dar a înţeles imediat că nu fusese vorba despre o neglijenţă. „Ştiu, fiule, ştiu". Făcuse în mod intenţionat, urmând îndemnurile Duhului Sfânt şi dând sfatul pe care Dumnezeu îl călăuzise să-1 dea. Momentul când Iacov avea să părăsească această viaţă a venit după şaptesprezece ani de la sosirea lui în Egipt. Fiii săi erau aşezaţi în jurul patului său. Iacov le spusese la toţi despre viitorul lor, în mod personal. Peste ei s-a lăsat tăcerea, în timp ce aşteptau solemn să vină sfârşitul. Iosif îi făgăduise, sub jurământ, că rămăşiţele lui pământeşti aveau să fie scoase din Egipt şi duse în Canaan, pentru a fi aşezate în

peştera Macpela. Acum, el lăsă asupra tuturor responsabilitatea pe care şi-o asumase Iosif cu privire la înmormântarea lui în Canaan. Apoi, „şi-a tras picioarele în pat, şi-a dat duhul şi a fost adăugat la poporul său."
Iosif s-a apropiat uşor şi a închis ochii tatălui său pentru cel din urmă somn. Imposibil de crezut că a făcut lucrul acesta fără să simtă cea mai profundă emoţie! Amintirile trecutului i-au năvălit în minte. S-a gândit la dragostea plină de blândeţe a tatălui său, la haina pestriţă, la bucuria sinceră pe care o manifestase atunci când îl găsise într-o asemenea poziţie înaltă, în Egipt. Era pentru prima dată când vedea moartea atât de aproape de el. Fusese prea tânăr ca să simtă profund moartea mamei lui. Avusese parte de

şaptesprezece ani de fericire alături de tatăl său. Simţea atât de puternic pierderea lui şi gândul la el îl copleşea în aşa măsură încât „s-a aruncat pe faţa tatălui său, 1-a plâns şi 1-a sărutat."

înmormântat în Canaan

împovărat de mâhnire, a luat asupra lui responsabilitatea de a face pregătirile pentru funeraliile tatălui său şi pentru împlinirea dorinţei acestuia de a fi înmormântat în Canaan. Trupul a fost spălat

şi apoi înfăşurat în fâşii de in subţire, după care au început zilele de jale atât pentru familie, cât şi pentru egipteni. S-a cerut şi a fost obţinută permisiunea lui Faraon pentru ca înmormântarea

să aibă loc în Canaan.
Era cu totul impresionant cortegiul funerar care a ieşit din Egipt. Cei doisprezece fraţi şi familiile lor, cu excepţia celor mici, erau însoţiţi de un imens alai de care şi de călăreţi dintre egipteni. Au pornit din ţinutul Gosen spre ţara Canaan. Când au ajuns la „aria lui Atad", care astăzi nu mai poate fi localizată, s-au oprit şi au bocit acolo şapte zile. Strigătele lor de jale erau atât de puternice încât au atras atenţia locuitorilor, care au numit locul Abel-Miţraim
- „jalea egiptenilor". Acolo, copiii lui Israel s-au despărţit de convoiul egiptean şi au pornit mai departe singuri, ca să aşeze, cu reverenţă, rămăşiţele patriarhului în peştera Macpela. Astfel au împlinit ei cea din urmă dorinţă a

tatălui lor. Iar Iacov a fost lăsat să doarmă alături de Avraam şi de Isac.
Cei doisprezece fii ai lui Iacov s-au întors apoi la copii, la casele şi la turmele din Egipt, continuându-şi viaţa fără tatăl lor. Se încheiase o existenţă impresionantă, o existenţă destul de variată. Acest om pornise în viaţă cu puţine trăsături care să atragă. Fusese din fire şmecher, un adevărat maestru în intrigi şi înşelătorii. Dar toate acestea au început să se schimbe odată cu visul de la Betel. Acolo, pentru prima dată, a stat faţă în faţă cu Dumnezeu. Din ceasul acela a început instruirea divină care avea să facă din el moştenitorul legământului. Instruirea aceasta a culminat cu marea experienţă de la Peniel, unde firea lui a fost

schimbată şi din Iacov a devenit Israel
- „prinţul lui Dumnezeu". După aceea, deşi necazurile şi încercările au continuat, firea lui liniştită s-a transformat treptat în sfinţenie, până când viaţa aceea care începuse în înşelăciune a fost transformată şi adusă la o deplină consacrare faţă de Dumnezeu.
După ce s-au întors în Egipt şi şi-au reluat ocupaţiile obişnuite, fraţii au simţit în moduri diferite absenţa bătrânului lor tată. Zece dintre ei au început să aibă un simţământ de nelinişte, de teamă că acum Iosif ar putea să-i pedepsească pentru grava nedreptate pe care o săvârşiseră împotriva lui cu mai bine de o treime de secol în urmă. Este adevărat, îi iertase; fusese mai

mult decât mărinimos cu ei şi nu păruse să aibă niciodată nici măcar cel mai îndepărtat gând

cu privire la răzbunare. Cu toate acestea, mâna autoritară a tatălui, care să ţină totul sub control, nu mai era. Pe Iosif nu-1 mai împiedica nimic să le aplice un tratament care să le aducă aminte de răul îngrozitor pe care i-1 făcuseră.

Şi-au exprimat imediat neliniştea înaintea lui Iosif, spunându-i: „Tatăl tău a dat porunca aceasta înainte de moarte: 'Aşa să vorbiţi lui Iosif: «Oh, iartă nelegiuirea fraţilor tăi şi păcatul lor, căci ţi-au făcut rău! Iartă acum păcatul robilor Dumnezeului tatălui tău!»'"

Visele se împlinesc din nou

Fraţii au descoperit curând că judecaseră teribil de greşit caracterul lui Iosif. Nu prezenţa lui Iacov fusese cea care îl împinsese pe Iosif la iertare şi la bunătate. „Iosif a plâns când a auzit cuvintele acestea." Nu a putut să nu vadă că încă era obiectul suspiciunii şi al neîncrederii fraţilor lui. Lucrul acesta 1-a mâhnit şi 1-a rănit. Dar lacrimile lui au fost singura mustrare pe care le-a adresat-o. Ei s-au aruncat încă o dată cu faţa la pământ înaintea lui, împlinind, în mod inconştient, visele lui de demult; iar el i-a liniştit prin cuvintele: „Fiţi fără teamă, căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se

vede azi, şi anume să scape viaţa unui popor în mare număr. Fiţi dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni pe voi şi pe copiii voştri." Iosif şi-a împlinit cu credincioşie această promisiune, iar fraţii lui nu s-au mai îndoit de el. Pentru cei şaizeci şi doi de ani pe care i-a mai avut de trăit după moartea tatălui său, raportul biblic foloseşte doar două versete: „Iosif a locuit în Egipt, el şi casa tatălui său, şi a trăit o sută zece ani. Iosif a văzut pe fiii lui Efraim până la al treilea neam" - stră-nepoţii -, „şi fiii lui Machir, fiul lui Mânase" -nepoţii lui Mânase -, „s-au născut pe genunchii lui." Cu totul, a trăit nouăzeci şi trei de ani în Egipt, optzeci după ce a fost înălţat în a doua poziţie din împărăţie. Probabil că a păstrat până la sfârşitul vieţii încrederea şi

afecţiunea familiei regale, precum şi pe cele ale poporului.

CAPITOLUL 29

„Iosif, când i s-a apropiat sfârşitul..."

Cuvintele pe care le rosteşte un om aflat în faţa morţii sunt privite ca având mai mult decât semnificaţia lor obişnuită. Gândurile cărora un om le dă glas înainte de a închide ochii pentru cel din urmă somn sunt considerate demne de a fi reţinute şi citate. Cel din urmă gând căruia Iosif i-a dat glas a fost păstrat pentru noi de Pavel şi este menţionat în Evrei 11:22: „Prin credinţă a pomenit Iosif, când i s-a apropiat sfârşitul, de ieşirea fiilor lui Israel din Egipt şi a dat porunci cu privire la oasele sale."

Aici, în ultimele clipe ale vieţii lui

Iosif, ne este dezvăluit factorul suprem care îl susţinuse şi întărise în toată călătoria vieţii, de la început şi până la sfârşit, prin diferitele experienţe prin care trecuse şi care îl făcea şi acum să privească fără teamă apropierea morţii. Raportul biblic ne spune: „Iosif a pus pe fiii lui Israel să jure zicând: 'Când vă va cerceta Dumnezeu, să luaţi şi oasele mele de aici'." (Geneza 50:25).
Ce declaraţie minunată! Ea ne permite să descoperim acea influenţă unică din viaţa lui Iosif, care îl susţinuse prin experienţe şi încercări şi care îl susţinea şi acum, în timp ce privea spre viitor. Pentru el, viitorul acesta nu era nesigur. Credea în Dumnezeu. întot-

deauna crezuse. Când, copil fiind, Dumnezeu îi descoperise că îl alesese pentru a îndeplini o lucrare specială, o lucrare care făcea parte din planul divin pentru poporul Său, losif nu se îndoise niciodată - deşi totul părea să contrazică acest lucru - că Dumnezeu Se afla la cârma vieţii lui. Era conştient că Dumnezeu îngăduise să vină în viaţa lui toate acele evenimente teribile pentru a le face să lucreze spre bine. Ştia că rezultatul avea să fie aşa cum plănuise Dumnezeu. Această credinţă în Dumnezeu şi în providenţa Sa ocrotitoare îl susţinuse şi îl purtase prin experienţe care, altfel, ar fi fost de nesuportat. losif „a pomenit... de ieşirea fiilor lui Israel din Egipt." losif fusese

cel care-i adusese în Egipt. Dar, atunci când făcuse lucrul acesta, ştiuse că ei nu aveau să rămână acolo pentru totdeauna. Nu Egiptul era moştenirea lor. Nu Egiptul era căminul lor permanent. Şi nici al lui. Pentru losif, această ţară avea să fie întotdeauna locul suferinţei lui. Iar acum, în faţa morţii, el vorbeşte despre plecarea poporului său. Copiii lui Israel aveau să iasă de-acolo. De ce? Pentru că ajunseseră un popor mare.

Dumnezeu spusese că trebuiau să plece. Şi losif îl credea pe Dumnezeu. Dumnezeu îi spusese marelui său înaintaş Avraam: „Să ştii hotărât că sământa ta va fi sfrăină într-o ţară care nu va fi a ei; acolo va fi robită şi o vor apăsa g'reu timp de patru sute de ani.

Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu, şi pe urmă va ieşi de acolo cu mari bogăţii."

Dumnezeu avea să-i scoată din Egipt

Astfel, losif ştia că Israel avea să plece din Egipt. Şi oasele lui trebuiau să plece împreună cu ei. losif îi iubea pe copiii lui Israel. Se îngrijise de ei şi îi hrănise. Erau poporul lui. Mai mult decât atât, erau poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu îi spusese lui Avraam: „Să ştii *hotărât.''''* Chiar înainte de a muri, losif a spus: „Dumnezeu vă va cerceta." Şi a repetat această declaraţie; era ceva cât se poate de sigur. De aceea, el i-a „pus pe fiii lui Israel să jure zicând: 'Când vă va cerceta Dumnezeu, să luaţi şi oasele mele de aici'."

Pentru losif exista şi o altă lume,

în afara celei prezente. El trăia în acea lume în mod real, la fel cum trăia şi în aceasta. Lumea aceea

exista în mintea lui în fiecare clipă. Trăia ca şi când L-ar fi văzut pe Cel Nevăzut. Greutăţile care veneau asupra lui şi care păreau de neînţeles şi de nesuportat nu erau decât vremelnice şi, într-un fel sau altul, contribuiau la înaintarea planului veşnic al Celui care Se îngrijea de toate. Nu conta prea mult că nu le înţelegea. Nici nu trebuia neapărat să le înţeleagă. Era în mâinile lui Dumnezeu, şi Dumnezeu ştia ce face şi de ce. El avea să le conducă pe toate în modul cel mai bun. Viitorul era sigur şi losif trăia pentru acel

viitor.
Această caracteristică a vieţii lui losif este atât de clar evidenţiată în ultima rugăminte, înainte de moarte, pe care le-o adresează fraţilor: „Dumnezeu nu vă va lăsa în Egipt", le-a spus el. „Vă va cerceta. Ştiu sigur. El a spus astfel. Iar când va împlini ce a promis, aveţi grijă ca oasele mele să nu rămână în Egipt. Aceasta nu este ţara mea. Atunci când Dumnezeu vă va scoate de-aici, să luaţi cu voi şi rămăşiţele mele. Voi merge cu voi şi, când mă voi trezi, mă voi trezi acolo unde îmi e locul, în ţara mea."
Nu este greu să înţelegem de ce Pavel, în Epistola către Evrei, în enumerarea eroilor credinţei, a ales acest moment din viaţa lui losif ca fiind cea mai convingătoare dovadă că losif

trebuia să fie inclus în lista acelor oameni de valoare. „Prin credinţă a pomenit losif, când i s-a apropiat sfârşitul, de ieşirea fiilor lui Israel din Egipt şi a dat porunci cu privire la oasele sale." în acest act, Pavel a văzut dovada incontestabilă că losif a fost un om cu o credinţă profundă, care credea întru totul făgăduinţele lui Dumnezeu şi aştepta cu dor împlinirea lor. Era, totodată, dovada faptului că în Egipt nu se simţea acasă, cu toate că, în ceea ce privea înfăţişarea, exteriorul, părea să fi devenit pe deplin unul de-al lor.
Credinţa nu era ceva nou pentru losif. Nu apăruse în viaţa lui în ultimii ani. Credinţa îi marcase întreaga viaţă, încă de la început. Lumea din jurul lui, pe care putea să o atingă, să o simtă şi să o

vadă, era destul de reală, dar cu nimic mai reală decât lumea nevăzută, în care credea. Nu putea să întindă mâna şi să o atingă, dar o putea percepe prin credinţă. Iar această credinţă nu numai că făcea ca lumea nevăzută să devină reală pentru el, dar îl şi susţinea, trecându-1 cu bine prin toate loviturile vieţii care păreau să cadă la întâmplare.
Această atitudine a minţii şi a voinţei, pe care losif a manifestat-o în mod constant faţă de lumea nevăzută în care credea şi care devenise

atât de reală pentru el, fusese aceeaşi de la început. încă din vremea când stătea sprijinit pe

genunchii bunicului său şi asculta povestiri despre viaţa strămoşilor săi şi despre lucrurile uimitoare pe care le făcuse Iehova pentru ei şi apoi de-al lungul întregii succesiuni a evenimentelor providenţiale care se petrecuseră în propria viaţă, Iosif nu se îndoise niciodată de faptul că, întotdeauna şi în toate circumstanţele, se aflase în mâna Aceluia care ştie sfârşitul de la început şi care conduce toate lucrurile după sfatul voinţei Sale şi face ca circumstanţele să răspundă scopurilor pe termen lung ale planului Său. Aceasta a fost încrederea lui Iosif la început, atunci când a primit visele; aceasta fusese încrederea lui dintotdeauna; aceasta avea să fie încrederea lui până la sfârşit şi aceasta era încrederea lui şi

acum, la sfârşitul vieţii, când privea spre viitor. Dumnezeu avea să cerceteze pe poporul Său. Copiii lui Israel aveau să fie duşi din nou în ţara lor. Iosif ştia lucrul acesta. Iar atunci, oasele lui nu trebuiau lăsate în Egipt. Trebuiau duse acasă.

Ultimele cuvinte ale unui mare om

Credinţa 1-a determinat pe Iosif să se încreadă în Dumnezeu, să se bizuie pe El că îşi va împlini cuvântul. „Când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie şi nu ţi se umple faţa de ruşine." Astfel a trăit Iosif şi a primit putere să treacă prin experienţele grele ale vieţii. A ştiut că Dumnezeu avea un plan şi a fost mulţumit să aştepte. în acest timp, credinţa a fost aceea care 1-a ajutat să se detaşeze de

prezent şi de circumstanţele din jur. Cele din urmă cuvinte ale acestui mare om al lui Dumnezeu ne deschid o fereastră către sufletul lui, descoperindu-ne cât de puţin a simţit el că aparţine ordinii lucrurilor în mijlocul cărora trăia. în întreaga lui viaţă, speranţa moştenirii viitoare a ars în inima lui ca o lumină tainică, făcându-1 să fie străin şi călător pretutindeni altundeva în afară de pământul drag şi binecuvântat care-i fusese făgăduit. Iar acum, când era gata să-şi ia rămas-bun de la viaţă şi să treacă la odihnă, nici măcar lucrul acesta nu mai conta prea mult. Credinţa îl făcea să se detaşeze şi de circumstanţele acestea ca şi de cele prin care trecuse înainte. Speranţa lui străbătea dincolo de mormânt, departe, în viitor.

Aceasta era tot ceea ce conta.

„IOSIF, CÂND I S-A APROPIAT SFÂRŞITUL"

► 217

Detaşarea lui Iosif de lucrurile lumii din jurul său este dezvăluită în aceste ultime cuvinte, rostite înainte de moarte, însă întreaga istorie a vieţii lui ne-a descoperit câte ceva, cu fiecare episod prezentat. Ea ne-a arătat că detaşarea lui de lumea aceasta şi interesul pentru nişte realităţi invizibile şi pentru o lume nevăzută nu l-au făcut nici nepotrivit pentru şi nici nemulţumit de responsabilităţile şi de realităţile pământeşti şi nici nu l-au descalificat pentru măreaţa şi importanta sa misiune în slujirea semenilor. Detaşarea aceasta nu i-a tăiat avântul şi nici

nu i-a diminuat interesul pentru măreaţa lucrare pe care o avea de făcut pentru oameni, chiar dacă în centrul gândurilor şi al preocupărilor sale a rămas întotdeauna Dumnezeu. Faptul că era cu totul captivat de planurile lui Dumnezeu nu 1-a împiedicat ca, în timp ce se pregătea pentru a trăi într-o altă lume, să-şi facă datoria în lumea aceasta. Faptul de a-L pune pe Dumnezeu pe primul loc în toate lucrurile nu-1 va face niciodată pe omul lui Dumnezeu să-şi neglijeze, să-şi ignore sau să-şi uite datoria faţă de semeni. Atunci când îl iubeşti pe Dumnezeu cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta, îţi vei iubi şi aproapele ca pe tine însuţi. Gândurile lui Iosif au fost direcţionate întotdeauna de

credinţa lui în Dumnezeu. Nevăzutul domneşte în vieţile oamenilor prin gânduri. O astfel de certitudine nu vine decât prin credinţă. Aceasta poate să facă şi va face credinţa pentru oricine - ca Dumnezeu să fie real; ca lumea nevăzută să fie reală.
Mai mult decât atât, aşa cum am văzut, tot credinţa a fost aceea care a direcţionat şi controlat şi dorinţele lui Iosif. Când în inima omului domneşte nevăzutul, acesta devine nu numai obiectul unei anumite cunoaşteri, ci şi obiectul celor mai dragi dorinţe. El (nevăzutul) încetează să fie nesigur, întunecos, plin de îndoieli, şi devine ceva luminos şi de dorit. în comparaţie cu el, toate celelalte lucruri sunt insignifiante.
O viaţă detaşată de lumea aceasta

şi aţintită asupra lucrurilor nevăzute aduce, aşa cum am văzut în cazul lui Iosif, nenumărate beneficii. Omul care trăieşte pentru viitor şi pentru obiective îndepărtate, care îi sunt nespus de dragi şi după care tânjeşte inima lui, va fi un om mai bun decât cel care trăieşte doar pentru ziua de astăzi, doar în şi pentru prezent. Trăind în felul acesta, ca şi când ar

vedea nevăzutul, el se supune, în mod inconştient, unei discipline mentale şi morale care îi aduce infinite avantaje.

O astfel de viaţă va conduce, de asemenea, la o schimbare a caracterului, care va fi benefică în cel mai înalt grad. Tot ceea ce îl face pe om să trăiască în trecut şi

în viitor îl şi înalţă. Cu mult deasupra altor oameni se află cel pentru care tot trecutul este o descoperire a lui Dumnezeu - o revelaţie a providenţei Sale, având în centru Calvarul - şi tot viitorul, o nesfârşită părtăşie cu Hristos şi cu bucuriile lumii care va veni.

Preocuparea pentru lumea viitoare

A trăi printr-o credinţă precum cea manifestată de Iosif face mai mult decât atât: mută interesul omului de la această lume către o alta, de la pământ la cer. Aceasta este întotdeauna lucrarea credinţei, a preocupării pentru lumea viitoare. Ni se spune că Avraam „a venit şi s-a aşezat... într-o ţară care nu era a lui şi a locuit în corturi... Căci el aştepta cetatea care are temelii tari, al

cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu." (Evrei 11:9,10). Trebuie să subliniem din nou că o credinţă precum cea pe care a avut-o şi a exercitat-o Iosif nu-1 face pe om indiferent faţă de datoriile lui în această lume. Aceasta pare a fi regula plină de sarcasm a vieţii. Dar viaţa lui Iosif dezminte această regulă. El a fost credincios şi sârguincios în toate îndatoririle lui. A fost activ şi profund loial stăpânilor pe care i-a avut. De-a lungul întregii vieţi, a rămas cu adevărat evreu, dar lucrul acesta nu 1-a făcut să abandoneze sau să neglijeze slujba la care îl chemase Faraon. A trăit prin speranţă şi prin credinţa în lucrurile nevăzute. Aceasta, în loc să facă din el un lucrător nepăsător şi lipsit de valoare, 1-a transformat într-unui

din ce în ce mai bun, cu fiecare zi care trecea. A crezut cu toată convingerea că, dacă avea să fie sârguincios, altruist şi sincer în îndeplinirea datoriilor şi responsabilităţilor care îi reveneau, Dumnezeul căruia îi slujea avea să conducă totul pentru realizarea măreţelor lui vise; că Dumnezeu avea să împlinească planul Său divin. Faptul că priveşte cu respect lumea viitoare nu-1 va face pe niciun om nepotrivit pentru lumea prezentă. A trăi în permanenţă ca un cetăţean al lumii cereşti va face din orice om un cetăţean mai bun al acestei lumi. Credinţa

din inimă 1-a determinat pe Iosif să-şi îndeplinească toată viaţa responsabilităţile de moment, fie

ca sclav sau întemniţat, fie în administrarea afacerilor unui mare imperiu.
într-adevăr, la fel ca în cazul lui Iosif, datoriile şi responsabilităţile care îi revin unui om în această viaţă capătă o mai mare importanţă atunci când omul devine conştient de realitatea nevăzută şi îşi trăieşte viaţa aici cu respect pentru viaţa de acolo. Atunci, întâmplările şi circumstanţele vieţii prezente, aşa cum sunt ele încărcate de dezamăgire şi de amărăciune, îşi diminuează puterea de a ne tulbura, în timp ce lucrările şi datoriile vieţii prezente, dacă sunt îndeplinite cu grijă şi cu sârguinţă, devin mai importante, fiind considerate mijloace de a ne pregăti pentru ceea ce urmează să vină.

înălţat mai presus de lume
Astfel, o credinţă precum cea pe care a avut-o Iosif, în loc să slăbească puterea şi dispoziţia omului de a lucra, îi sporeşte energiile pentru orice fel de lucrare pe care i s-ar cere să o facă. Să privim încă o dată la această listă lungă de eroi ai credinţei, prezentată în Evrei 11, şi să observăm varietatea nivelurilor sociale ale vieţilor omeneşti prezentate aici. Toţi au fost modelaţi de credinţa lor, făcuţi potriviţi pentru a-şi îndeplini datoria şi eliberaţi din capcanele inerente chemării care le fusese adresată. Credinţa lor i-a înălţat deasupra lumii şi, în consecinţă, i-a aşezat în postura de a lucra cu un mai puternic imbold al datoriei.
Noi, cei care trăim în acest veac

al Evangheliei, beneficiem de o revelaţie mai măreaţă şi mai clară a lui Dumnezeu decât cea de care a beneficiat Iosif. Lucrul acesta ar trebui să dezvolte în noi o încredere neclintită în toate făgăduinţele lui Dumnezeu - o credinţă care chiar să o întreacă pe aceea a patriarhului din vechime, a cărui istorie a vieţii ne-a impresionat atât de mult - astfel încât şi noi să putem manifesta calmul, siguranţa şi statornicia lui în experienţele propriei vieţi. Atunci, aceeaşi putere care 1-a ţinut pe el credincios şi neclintit în toate circumstanţele va lucra în noi nu numai aceeaşi detaşare şi aceeaşi energie de viaţă, dar şi acelaşi devotament faţă de Dumnezeu, indiferent de condiţiile de moment. Ea ne va oferi aceeaşi

lumină clară şi aceeaşi speranţă atunci când ne vom găsi în apropierea morţii.

► 220

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM

„Iosif... a dat porunci cu privire la oasele sale." A vrut ca acestea să fie scoase din Egipt. în faţa morţii, prim-ministrul Egiptului ar fi putut porunci să i se pregătească un magnific monument, ca loc de odihnă permanent pentru oasele lui. Ar fi putut cere să i se îmbălsămeze corpul şi, pentru el, să se ridice o mare piramidă. Alţi mari oameni ai Egiptului dăduseră astfel de porunci, iar monumentele lor există şi astăzi. Iosif a vrut ca oasele lui să fie scoase din Egipt şi duse într-o altă ţară, în Ţara Făgăduinţei.

De ce nu o mare piramidă?

De ce? Ce 1-a determinat să ceară ca oasele să-i fie duse în Canaan, şi să nu rămână în Egipt? De ce a refuzat înmormântarea în Egipt şi a poruncit înmormântarea în Canaan? Iosif fusese un mare conducător în Egipt. Prezenţa mormântului său acolo ar fi fost o mărturie permanentă despre importanta lucrare pe care o făcuse pentru această naţiune, precum şi despre credincioşia lui faţă de Dumnezeul evreilor. Adevăratul Dumnezeu fusese Acela care tălmăcise visele lui Faraon. Aşa spusese Iosif. Adevăratul Dumnezeu întocmise un plan pentru a salva Egiptul. Un mare monument ridicat pentru Iosif în Egipt, un memorial permanent, poate o piramidă impunătoare în care să-i fie aşezate oasele, ar fi

putut să servească unui dublu scop: pentru perpetuarea amintirii lui şi pentru onorarea adevăratului Dumnezeu. într-o astfel de piramidă, corpul lui Iosif mumifiat ar fi putut să-şi doarmă lungul somn alături de renumiţii faraoni ai veacurilor. în felul acesta, pentru poporul ţării în care Iosif avusese un asemenea succes, precum şi pentru vizitatorii veniţi din alte ţări, o piramidă ar fi însemnat o aducere aminte a acelui succes - şi poate că ar fi îndreptat atenţia egiptenilor către adevăratul Dumnezeu, Cel care plănuise şi împlinise totul.
Dar niciunul dintre considerentele acestea nu 1-a influenţat pe marele prim-ministru al Egiptului atunci când a venit timpul să privească spre

viitor. Erau cu totul lipsite de importanţă pentru el. în faţa morţii, credinţa i-a descoperit lui Iosif perspectiva altor lucruri, mai măreţe şi mai de dorit decât monumentele, piramidele sau ovaţiile oamenilor.
Ajuns la sfârşitul vieţii lui pământeşti, Iosif nu şi-a pierdut încrederea că Dumnezeul părinţilor săi avea să-Şi împlinească făgăduinţa

făcută lui Avraam, lui Isac şi lui Iacov - aceea că le va da Ţara Făgăduinţei în stăpânire veşnică. Această făgăduinţă încă nu se împlinise. Ei toţi se odihneau în acea ţară. Iosif credea că aveau să fie înviaţi şi apoi aveau să intre în stăpânirea ţării, aşa cum făgăduise Dumnezeu. Voia ca

oasele lui să fie duse în Canaan. Acolo avea să se odihnească alături de înaintaşii lui, astfel încât, în ziua cea mare, când Avraam, Isac şi Iacov aveau să iasă din mormintele lor pentru a intra în posesia îndelung făgăduitei moşteniri, şi el să fie împreună cu ei la acea înviere şi să aibă parte cu ei de stăpânirea Ţării Făgăduite.

Viaţă fără sfârşit în Ţara cea veşnică a Făgăduinţei

Astfel, Iosif, când i s-a apropiat sfârşitul, nu s-a gândit la lucrurile vremii - monumente, memoriale, piramide - sau la lucrurile Egiptului şi ale gloriei pământeşti. Ochii săi priveau prin credinţă la lucrurile veşniciei, la slava învierii, la viaţa fără sfârşit şi la atât de mult dorita Ţară a Făgăduinţei, pe care le asocia cu

tatăl, cu bunicul şi cu străbunicul lui. Ce însemnau gloria şi renumele pământesc, în comparaţie cu lucrurile pe care le făgăduise Dumnezeu?
De aceea, când i s-a apropiat sfârşitul, Iosif a dat porunci cu privire la oasele lui, pentru că învierea era pentru el foarte reală. Nu avea să rămână pentru totdeauna în mormânt. Avea să învie. Nu voia niciun monument. Privea înainte, către viaţă, către viaţa în Ţara Făgăduinţei. Avraam aştepta învierea acolo, ca şi Isac şi Iacov. Avea să se odihnească acolo, împreună cu ei, şi să învie cu ei într-o înviere biruitoare asupra morţii şi asupra mormântului. Ce glorioasă zi avea să fie aceea!
Şi, astfel, Iosif a ajuns la sfârşitul unei vieţi lungi şi pline de slavă.

De-a lungul ei îl susţinuse şi îl călăuzise întotdeauna Dumnezeul părinţilor lui. Prin toate împrejurările - şaptesprezece ani ca un băiat lipsit de griji în tabăra tatălui său; zece ani de sclavie în Egipt; trei ani de temniţă şi optzeci de ani ca domn peste toată ţara Egiptului şi ca un important demnitar, respectat ca salvator al naţiunii -, el se încrezuse în Dumnezeu. Şi Dumnezeu nu-1 dezamă-gise niciodată. Pentru Iosif, El fusese întotdeauna *Iehova-iire,* „Cel care va purta de grijă" întotdeauna, în toate circumstanţele. în viaţa lui

losif, circumstanţele s-au schimbat mereu. însă Dumnezeu nu S-a schimbat. El a fost întotdeauna acelaşi.

losif a murit. Dar aceasta *nu* a însemnat sfârşitul lui. Pentru că a murit aşa cum a trăit, în armonie cu Cel Infinit. Dumnezeu a trimis un om. In nesfârşita veşnicie care va veni, Dumnezeul pe care losif L-a iubit şi L-a slujit îl va lua pe credinciosul Său slujitor la Sine, ca să fie lângă El, într-o netulburată armonie şi într-o nesfârşită părtăşie, într-o lume fără sfârşit.

DUMNEZEU A TRIMIS UN OM ESTE ISTORIA LUI IOSIF, **CARE I-A ÎNGĂDUIT LUI DUMNEZEU** SĂ-L **PREGĂTEASCĂ PENTRU**
MMNE2EB
A TRIMIS
XJW OM
A JUCA UN ROL CRUCIAL ÎN ISTORIA EGIPTULUI ŞI ÎN SPECIAL IN DEZVOLTAREA A CEEA CE AVEA SA DEVINĂ

POPORUL ISRAEL.

O

■" TJH

■■:--. '•■•'■'■■-.J

rf q

Sap**5 şHay

.'

CARLYLE B. HAYNES a slujit ca evanghelist şi conducător de biserică în America de Nord şi în America de Sud. Dar, probabil, este mult mai bine cunoscut ca **scriitor, fiind autorul** a mai mult de patruzeci de cărţi.

Casa de Editură *Viată si Sănătate*

ISBN (10) 973-101-030-0 ISBN (13) 978-973-101-030-4